

Kadının hakları için mücadele etmesi onurdur!

Haftalardır büyük bir heyecan ve emek vererek hazırlandığımız ve kendimize “Yüzleşme, Hesaplaşma ve Örgütlenme” ana başlıklarını şiar olarak belirlediğimiz Kurultay Örgütlenme Konferansımızı 10 Nisan günü Taksim Hill Otel’de büyük bir heyecan

ve coşkuyla sonuçlandırdık. Özgür geleceği kurma mücadelesinde yitirdiklerimiz için yaptığımız saygı duruşuyla başlayan Konferansımızı özellikle kadın mücadelesinde önemli bir yere sahip olduğunu düşündüğümüz Çiğdem Yılmaz’a attettik. ➤ 12-13

Çocuğa yönelik şiddet ve istismar

Ne çabuk unuttuyorduk değil mi; her gün yaşıyor, ama her gün unuttuyorduk. Her gün bir olayla karşılaşılıyor, alışıya, medya “abartılı” haberlerle karşımıza sunmadığında yine kendi karanlıklarına itiyorduk çocukları...

➤ 28-29

Özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Sayı: 07 Yaygın süresi

15-28 Nisan 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Birlikte sokağa çıkanlar geleceğin şifresidir

Anadilde eğitim, askeri ve siyasi operasyonların durdurulması, tüm siyasi tutsakların serbest bırakılması ve yüzde 10 seçim barajının düşürülmesi talepleriyle başlayan sivil itaatsizlik eylemleri başta T. Kürdistanı olmak üzere “demokratik çözüm çadırlarının” kurulduğu her alanda etkisini gösterdi ve Kürt halkı tarafından sahiplenildi. Devletin eylemlere yaklaşımı ise yine gaz bombası, cop, tazyikli su, gözaltı ve tutuklamalar oldu.

Diğer yandan ÖSYM’nin YGS sonrası ortalığa saçılan şifre rezaleti ile egemenlerin, halk gençliğinin umutları ve geleceği ile nasıl oynadıkları bir kez daha

açıya çıktı. Suçu birbirleri üzerine atan yetkililerin yaptığı hiçbir açıklama, “basit bir yanlışlık” iddiasına inandırmaya yetmedi. Facebook üzerinden binlerce genç, İstanbul ve Ankara’da sokaklara döküldü. Gençlerin eylemine de saldıran kolluk kuvvetlerinin bu saldırısı, aslında Kuzey Afrika’dan başlayan ve komşu ülke Suriye’ye sıçrayan yangın korkusunun bir ifadesi oldu.

Halkın geleceğini karartanlara karşı, yerimiz karanlığa karşı mücadele edenlerin yeridir. Demokrasi ve gelecek mücadelesi verenlerin, sokaktakilerin yanındır!

Sivil itaatsizlik eylemlerine dair

BDP ve DTK tarafından Newroz sürecinden sonra başlatılan ve dört ana talep doğrultusunda işleyen ve 4 temel talep etrafında örgütlenen sivil itaatsizlik eylemleri devam ediyor. ➤ 10

“Kıbrıs halkı yalnız değildir!”

Kıbrıs halkına demokratik bir ülkede yaşama hakkı tanımayan emperyalistlerin tahakkümünü protesto etmek için 7 Nisan günü DDSB tarafından bir eylem gerçekleştirildi. ➤ 18

Yemen halkından Salih’e

Halk isyanı hala bastırılmış değil ve sokakları hala milyonlar dolduruyor. Halk, elbette yalnız Salih’i değil efendilerini de protesto ediyor. ➤ 22

“Yeter artık! Şimdi defol!”

BDP’yi neden desteklemeyelim?

Amacımız, destekleme taktiğimiz sonucu, sayemizde daha fazla parlamenterin meclise girecek olması değildir. Taktiğimizin esas belirleyeni, hareketimizin bir bütün Kürt halkıyla ilişkilendirme düzeyini yükseltmek, bunun üzerinden ilerlemektir. Kürt sorunu konusunda, resmi ideolojiden ilk kez tamamen kopan bir geleneğin takipçisi olmamıza rağmen, şovenizmin saldırı-

Kapı komşumuz Suriye de nihayet isyan dalgasından nasibini aldı. Suriye’nin kıyılarını dövmeye başlayan isyanın beraberinde büyük bir kasırga getireceği görülüyor. Suriye halkı; yakılan bu direniş ateşinin etrafında buluşmakta gecikmedi. Sokağa dökülen halk; diktatörlüğü, siyasi baskıları, yoksulluğu ve işsizliği protesto etti. Suriyeli emekçilerin bu talepler karşısında maruz kaldıkları muamele de tıpkı kardeşlerine reva görülenler gibi oldu; **gözaltı, tutuklama, kurşun, katliam...** ➤ 16

larına karşı tam korunaklı olduğumuzu söylemek mümkün değildir. Bu saldırılar semeresini şovenizmle zehirlenmiş anlayışları doğurabilmesinde bulmaktadır. ➤ 8

Kürt dili sahipsiz değil!

Özgür Gelecek gazetesi olarak Kürt ulusunun temel haklarından olan, “**Ana dilde eğitim**” talebinin tarihsel arka planını, kimliğin oluşumdaki önemini ve Kürt dilinin bugüne kadar izlediği gelişim seyrini **Sami Tan’a** sorduk. ➤ 24-25

YGS’nin şifresi

27 Mart tarihinde yapılan ve 1.7 milyon öğrencinin büyük “umutlarla” katıldığı YGS, ardında yüzlerce şairle tartışılmaya devam ediyor. ➤ 15

Metal’de grev

MESS’e karşı koyan Birleşik Metal-İş, yetkili işyerlerinde oylamalara giderek 21 işyerinde işçilerin grev yanlısı kararlarıyla birlikte grev duyurusunu yaptı. ➤ 7

Samsun’da direniş

TEKEL’e bağlı Balıca Sigara Fabrikası’nın özelleştirilmesinin ardından BAT firmasına devredilen Samsun’un 19 Mayıs ilçesindeki fabrikada saldırılara karşı direniş başladı. ➤ 6

Özgür gelecek’ten

Bu gözyaşları hangi canlıya ait?

✓ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Paris’ten Tunus’a, Kahire’den Amed’e “olanaksız” bir yol

➤ Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Parolamız: Direniş, grev!

➤ Sayfa 5

Evrensel Bakış

İsyan dalgasının hatırlattıkları...

➤ Sayfa 22

Pusulula

Sınıf savaşımı hazır reçetelerle yürümez!

➤ Sayfa 26

BU GÖZYAŞLARI HANGİ CANLIYA AİT

Geçtiğimiz günlerde kamuoyuna yansıyan bir bilgi, bir kez daha tüm gözlerin 11 yıl öncesine çevrilmesine neden oldu. Bu eylemi, daha anlamlı ve farklı kılan ise günüydü; 19 Aralık! Basına, "her nasıl" olduysa 19 Aralık 2000' de gerçekleştirilen operasyonun belgeleri sızdı/sızdırıldı. Buna göre; 20 hapisshaneyeye aynı anda düzenlenen ve 28 devrimci tutsağın katledildiği, yüzlercesinin yaralandığı ve binlercesinin daha yapımı bile tamamlanmamış F Tipi Hapishanelere nakledildiği operasyonun, koordinatları uzun süre öncesinden hazırlanmıştı. **Tufan, Bora** ve **Atmaca** adı verilen bu planlar bizzat MGK'nın talimatı doğrultusunda kağıda dökülmüş ve yaşama geçirilmişti. Basın bu "çok gizli" kalmış gerçeği fark etmenin heyecanı ile kısa sürede 19 Aralık dosyasını yeniden açtı.

Dönemin Adalet Bakanı, Cezaevleri Genel Müdürü, televizyon ekranlarının sık aranan isimleri oldu. Döneme ilişkin yapılan kazı çalışmasında birçok "yeni bilgiye" ulaşıldı. Her bilgi kırtıntısı "şok", "flaş" koduyla "sansasyonel" bir gelişme, "büyük gazetecilik-habercilik başarısı" olarak verildi. Şimdi bu karmaşanın ortasında

bir dakikalığına durup düşünelim! Bizi de içine almak isteyen bu hortumun dışına bir an için çıkalım. Bu olup bitenlere bir de "dışarıdan" bir gözle bakalım. Sizce de bu işte bir gariplik yok mu? Devrimciler, ilericiler açısından oldukça bilindik olan bu bilgi kırtıntıları neden bir anda ortalığa saçıldı? Ne oldu da birden bire medya, 19 Aralıkla hesaplaşma kararı verdi?

Dün yaşananları alkışlayanlar bugün neden ağız değiştirdi?

Medya, biz farkında olmadan tüm günahlarından arınmaya mı karar verdi yoksa? Gündemimizi büyük oranda belirleyen bunun da ötesinde ne giyeceğimize, içeceğimize, ne hissedeceğimize ve nasıl düşüneceğimize bizim adımıza karar vermeyi kendine hak gören medyanın işlevine, daha yakından bakmak bu soruların bir kısmını yanıtlayabilir.

Bilindiği üzere kitle iletişim araçlarının işlevi, hakim sınıfın kim olduğuna göre değişiklik gösterir. **Egemen sınıf/sınıflar iktidarlarını korumak için böylesi bir olanağı kullanmadan edemez.** Bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki hakimiyet aracı olarak devlet de bu sürecin en önemli

öznesi konumundadır. Kitle iletişim araçları devletin kontrolü-yönlendirilmesi ile hakim sınıfların ihtiyaçları doğrultusunda çalışır. Hakim sınıflar, bu baskı aygıtını kullanarak ezilen sınıflar üzerindeki iktidarlarının sürekliliğini sağlamayı amaçlar. Kuşkusuz bunun sayısız yolu vardır. Fransız doğumlu ünlü siyaset bilimci **Luis Althusser** bunları ikiye ayırır. **Ordu, polis, bürokrasi, yargı organları** vb. gibi kurumları **Devletin Baskı Aygıtları** kategorisi içine alır. Açık zora başvurusu ve toplum üzerinde önemli bir yaptırım gücüne sahip olmasıyla söz konusu kurumlar devletin doğrudan temsilcisi-koruyucu konumundadır.

Althusser, egemen sınıfların tek başına fiili güç-şiddet uygulayarak iktidarını uzun süre koruyamayacağına işaret eder. Bu sınıfa fiili güç sağlayan ve onun hegemonyasını üreten başka araçların da olması gerektiğine-varlığına dikkat çeker. **Devletin İdeolojik Aygıtları** adını verdiği ve devletten özerk gibi görünen kurumları bu kapsamda değerlendirir. **Eğitim, medya, hukuk, sendika, kültür, sanat, din** alanındaki kurumsallaşmalarını, hakim sınıfın ideolojisinin ve mevcut üretim ilişkilerinin yeniden üretilmesi

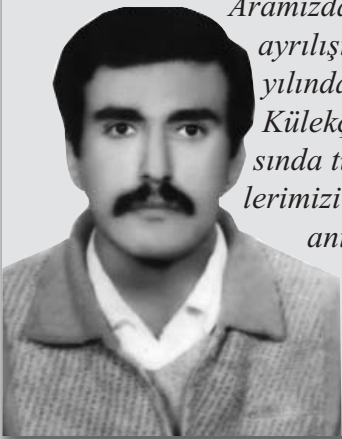
işlevini yüklediğini ortaya koyar. Bu alan da ezilen sınıfların bilincine, düşünce yapısına, düşünme biçimine dönük kansız bir operasyon yürütülür.

İşte bugün karşı karşıya olduğumuz durum tam da medyanın bu işlevinin yerine getirilmesidir. **12 Haziran** seçimlerine giden süreçte, toplumun güvenini tazelemek isteyen egemen sınıflar, anlaşılana o ki bir **arınma-temizlenme** kampanyası yürütme kararı aldı. Bir süredir karşımıza çıkan çeşitli itiraflar, vicdan azapları, önümüze dökülen belgeler bu yönelimin birer parçası olsa gerek. Medya da bu süreçte Devletin İdeolojik Bir Aygıtı olarak görev başına koşmuştur. Konumuzun başına dönersek, bugün "geçmişle hesaplaşan", "sorumlularını göreve çağırın" medyanın 19 Aralık'ta takındığı tavra bir göz atalım. Medyanın döktüğü **gözyaşlarının hangi canlıya ait olduğuna siz karar verin:**

Hürriyet: "Devlet Girdi"; "Örgüt yaktı, jandarma kurtardı"; **Sabah:** "Kendilerini ateşe verdiler"; **Akşam:** "Yürüyen çaraya döndü"... "Yakın emri verdi"; **Milliyet:** "Sahte oruç, kanlı iftar"; **Zaman:** "Şahur operasyonu".

Anma

14 Nisan ağrıların değil Kavganın günüdür
Sen rahat uyu ihtilalin oğlu
Kavgan emin ellerde ve daha da yükseklerde...

Aramızdan fiziken ayrılışının 12. yılında Seyit Külekçi şahsında tüm şehitlerimizi saygı ile anıyoruz...
(İsviçre Özgür Gelecek okurları)

ONLAR

Zifiri karanlıklardan çıkıp geldiler
Geceye umut ışığı saçarak
Özgürlüklerinin tutsağıydı onlar
Onlar gerillaydı onlar
Geçtikleri yollarda özgürlüğün izleri belirliyordu
En güzel aşklara sevdalanmıştı onlar
Söylüyordu hep bir ağızdan
Özgürlüğün şarkısını
Her vadiye, her patikaya
Coşkunca akan bütün ırmaklara
Kızıl kanlarını akıtıyorlardı
Devrime olan aşklarını yazıyorlardı
Dağların başına
Onları düşünmek ülkemde yasaklanmıştı
Çünkü onlar gerillaydı
Çünkü onlar devrimciydi
Çünkü onlar PARTİZAN'dı.
(Bir Partizan)

HAYKIRIYORUZ

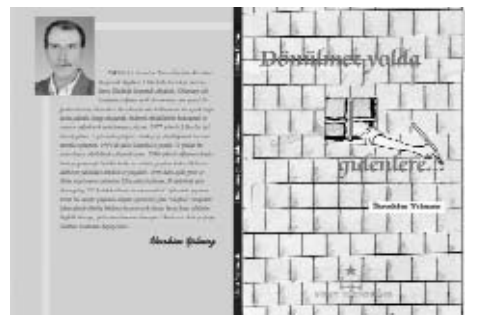
Bizim ömrümüz dağ patikalarında saklı
Sevdamız zindanda tutsak
İnancımız özgürlük bizim
Hediyemiz karanlıkları aydınlığa çıkarmak

Cellatların sesini
Özgürlük türkülerıyla bastırıyoruz
Her şey halkımız için diyoruz
Hiç susmadan özgürlük şiarını haykırıyoruz
Ve düşüyoruz yollara
(Dersim'den ÖG okuru)

Dersim İrtibat Bürosu adres düzeltme

Moğultay Mahallesi Sanat Sokağı Arıkanlar
İş Hanı Kat: 3 No: 203 TUNCELİ

Umut Yayıncılık'tan çıkan kitaplarımızı irtibat bürolarımızdan ve çeşitli kitapçılardan temin edebilirsiniz!

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 **İzmir:** 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8 **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

PARİS'TEN TUNUS'A, KAHİRE'DEN AMED'E "OLANAKSIZ" BİR YOL!

"Tuhaf şeydir. Emekçilerin kurtuluşu üzerindeki son altmış yılın bütün cafcıcaflı söylemlerine ve tüm engin yazınına karşın, işçiler nerede olursa olsun, kendi öz davalarını ele almaya görsünler; sanki kapitalist toplum, daha tüm çelişkileri gelişmemiş, daha tüm yalanları ortaya çıkmamış, daha pis gerçekliği gözler önüne serilmemiş de, henüz bakır suçsuzluğunun en arı durumu içinde bulunuyormuş gibi, sermaye ve ücretli kölelik gibi iki kutbu (toprak sahibi artık kapitalistin komandı ortadından başka bir şey değildir) ile birlikteki güncel toplum sözcülerinin tüm savunumlu lafazanlıklarının güredildiği hemen duyulur. Komün, diye haykırırlar, tüm uygarlığın temeli olan mülkiyeti kaldırmak istiyor.

Evet baylar, Komün, büyük bir yığın emeğini birkaç kişinin zenginliği durumuna getiren bu sınıf mülkiyetini kaldırmak istiyordu. Mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesini amaçlıyordu. Üretim araçlarını, bugün özsel olarak emeğin köleleştirme ve sömürü araçları olan toprağı ve sermayeyi, özgür ve ortaklaşma bir çalışmanın aletleri durumuna dönüştürerek, bireysel mülkiyeti bir gerçeklik yapmak istiyordu. Ama komünizmdir bu, o 'olanaksız' komünizm!" (K. Marks, Fransa'da İç Savaş; Marks-Engels, Seçme Yapıtlar 2, sf. 268, Sol yay.)

"**Olanaksız**" komünizm yolunda göğü fethetmek için Parislilerin Komünü üzerinden tam 140 yıl geçti. Onun açtığı koridorda, Rusya ve Çin başta olmak üzere dünyanın dört bir yanında gerçekleşen devrimlerle, kurtuluş hareketleri ve direnişlerle yol alan insanlık; elde ettiği büyük birikim, deneyim ve kazanımlarla, kendi kaderine hükmetme kudretini güçlendirmiş, kurtuluş yolunu kısaltmış bulunuyor. İki asrı aşkın süredir burjuvazinin sultanı altında yağmalanan ve talan edilen, yakılan ve kavrulan, aynı zamanda bütün varlıklarıyla hızla felakete doğru sürüklenen dünyanın kurtarılma davasının; başka bir deyişle, sınıf mücadelesinin, sonsuz özveriler sergilenmeksizin, amansız savaşlar verilmeksizin, büyük bedeller ödenmeksizin gerçekleşme şansı bulunmuyor.

Paris Komünü, bütün vasıfları ve derslerinin önünde ve her şeyden önce, ölümü hiçe sayan bir cesaretin, büyük bir öfke ve isyanın, azmin ve iradenin ürünü olarak doğmuş ve gelişme kaydetmiştir. Onu kısa sayılabilecek ömrü ve "yenilgisine" karşın komünizme giden yolda kilometre taşı yapan, bütün savaşların merkezinde ilham kaynağı olarak yaşatan bu ruhun kaynağı, elbette ki proletaryanın misyonu ve gölgesini düşürdüğü ideolojisidir.

Bugün Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da fırtınalar yaratan isyan dalgasının nefeslerini, yalnız onun değil dünyanın bütün direniş ve mücadele alanlarında kavga yürüten emekçi ve ezilenleri Paris komünarları ile buluşturan temel gerçeklik, **mülksüzleştirilme** olgusudur; mülkiyetin bir avuç burjuvaya

mı bütün topluma mı ait olacağı meselesidir. Proleter sınıfın bu kavganın merkezinde yer alması ve önderlik yapabilme kabiliyetinin, misyon ve işlevinin belirleyiciliği ise, bu cephe içerisindeki **yalın** pozisyonundan, üretimdeki yerinden ötürüdür.

Kin ve öfkeyi isyana, isyanı devrime, devrimi de istikrarlı bir devrimler dizisine çevirecek olan faktörün sınıfsal bir irade olduğu, bir bilincin/teorinin devreye girmesi gerektiği noktada ete kemiğe bürünecek ve kendisini gerçek ağırlığıyla hissettirecek proletaryanın; **öncüye, örgüte** ihtiyacı olduğu muhakkaktır. Bunun kendiliğinden yaratılmayacağı, gelişen nüvelerin sittäne olgunlaşamayacağı gerçeği; nesnel sürece, sınıfsal olgulara temel oluşturan her türlü **devinime** ihtiyaç duyar ki hem bunu etkilemek/tetiklemek hem de buna göre konumlanmak gibi bir misyondan söz etmek gerekir.

Ülkemizdeki Kürt sorunu, dünya devrim deneylerinin özellikle son yarım yüzyıl içerisinde sahne alan örneklerine de yansıyan, "**bölgesel**" pozisyonun etki gücü bağlamında, yüklü ve ağırlıklı bir konum sahibidir. Bölgenin kendi çapında hangi parametrelerle ifade edildiği ve emperyalist-kapitalist dünya için nasıl bir yer işgal ettiği ortadadır.

Bu misyonun gereği, egemen sömürücü sınıfların iktidarına yönelik hareket içerisinde bulunan, ezilen sınıf ve ulusların bütün **canlı ve etkin** unsurlarıyla buluşmaktır. İktidarı hedefleyen devrimi geliştirecek, güçlendirecek ve doğru rotada etkili kılacak dinamizm bu sayede kuvvet kazanacaktır. Nesnel olguların gerçekliğini devrimci kılan bu faktör ihmal edildiği takdirde hem potansiyelin harcanması hem de karşıdevrimin -geçici de olsa- bağımsızlığı söz konusu olacaktır ki, erteleme sarmalı içerisinde dönüp durmanın doğurduğu kaostan, insanlığın payına düşen zarar ve ziyana ortak olma hali söz konusudur.

Tarafsızlık ya da arı bir konumlanış adına hareket etmek, özellikle de hareketin, eylemin ve çatışmanın bulunduğu bir zeminde hiç şüphe yok ki en iyimser ifadeyle dolaylı biçimde saf tutmaktır. İki gerici sınıf ya da kamp arasında tercihte bulunup bulunmama benzemeyen bu nesnel gerçekliğin, üstelik de uzak ve doğrudan ilgisi bulunmayan bir hususa yönelik tercihle alakası olmadığı durumda, **sorun**, devrimci politikanın ta kendisi haline gelmiştir ve buna gözleri kapamanın ve kayıtsız kalmanın kabul edilebilir hiçbir yönü yoktur. Bu yüzden ister işgal isterse de bir iç olgunun ürünü olarak gündeme gelsin, ulusal sorunun ürünü tüm kurtuluş hareketleri, gerici rejimin varlık temellerini **sarsan ve sorgulayan** sonuçlar doğurmaktadır. Sorunun nesnel olarak kapladığı yeri tayin eden; kaydettiği gelişmeye paralel biçimde bütün çelişki ve çatışma alanlarını kesen ve etkileyen boyutu, durumu daha nazik/hassas hale getirir ki kayıtlı ya da kayıtsız olmanın devrimle **dolaysız** etkisi ortaya çıkmış demektir.

Ülkemizdeki Kürt sorunu, dünya devrim deneylerinin özellikle son yarım yüzyıl içerisinde sahne alan örneklerine de yansıyan, "**bölgesel**" pozisyonun etki gücü bağlamında, yüklü ve ağırlıklı bir konum sahibidir. Bölgenin kendi çapında hangi parametrelerle ifade edildiği ve emperyalist-kapitalist dünya için nasıl bir yer işgal ettiği ortadadır. Bu kesişme çerçevesinde biriken enerjinin etki alanı çok daha geniştir ve bunu okumanın en iyi yolu karşıdevrim cephesinin ilgi derecesi olmalıdır. Türkiye'deki Kürt sorununu uluslararası çapta bu denli "**popüler**" kılan, aktörlerini çoğaltan ve sürekli aktif halde tutan da budur. Meseleyi bu ölçekte ele almayan politikaların, esamisi okunmayacağı gibi, yedeklenmesinden söz edilmelidir. Ulusal soruna yönelik politikaları bir çırpıda kuyrukçuluk ya da tabi olma şeklinde yorumlayanların yükseldiği sosyal-şovenizm bayrağının

renge, tam da bu nedenle ne yazık ki **beyazdır**.

Başta ustalarımız olmak üzere, tarihin değişik süreçlerinde ve elbette bugün de komünistlerin, çeşitli ezilen halk ve ulus hareketlerine sınırsız, ölçüsüz ve mesafesiz bir desteği söz konusu değildir. Desteklenecek özün **demokratik** içeriği, ezen sınıf ve uluslara yönelik karakterden kaynaklanmaktadır ki bunu açığa çıkaran en önemli husus, sistemin ana mekanizmasıyla, sermayenin işleme ve hareket kabiliyetine yönelmesidir. Bu, "pazar sorunu" bağlamında da, erkin bölüşülmesi açısından da böyledir. **İmha ve inkâr** olarak nitelendirdiğimiz politikanın "korumaya" aldığı/çalıştığı ezen sınıfların çıkarlarıdır; sermayenin bu sınırları da aşan boyutlar taşıyan **varlığının** ta kendisidir.

Demokratik temelde ileri sürülen bütün taleplere, ulusal vurgulu her tanımlamaya "**ulus yaratma**" gerekçesi ile karşı konulması ve bin bir tezgâh ve yöntemle direnilmesinin temelinde, rejimde çatlak ve sızıntı oluşturacak bütün girişimleri engelleme çabası vardır. Ezilen ulusun mücadelesini güçlendirecek her adımın, oluşacak her gediğin mevzi kaybı olduğu, bunun uzun erimde doğuracağı sonuçlarla birlikte **yıkıma** gidecek yolda koşulları etkileyeceği bilinmektedir. Durumun egemen sınıflar bakımından neden "**iktidar**" sorunu olarak algılandığı yeterince açıktır. Ulusal Hareket'in bu yönde stratejik bir hat oluşturulmaması (ya da vazgeçmesi) durumu tersine çevirmemektedir. Kimi süreçlerin hangi yönde akacağını belirleyecek olan, ona önderlik etmeye çalışanlardan öte o harekete can verenlerdir. **Kitlelerin** bu pozisyonunu bilmeyen ya da ihmal

edenler sürekli sürprizlerle karşılaşmaya mahkûm olmuşlardır.

Gerici ve faşist devletlerin yapısal harcı olan ideolojinin **belkemiği** milliyetçiliktir, ırkçılıktır, şovenizmdir. Sürekli tazelenen bu kanın azalması ya da zehirlenmesi her şeyin sonudur. Bu harçla karılan devlet yapısı okullardan fabrikalara, çarşıdan pazara bu realitenin üzerine oturmuştur. Bu esasları zedeleyecek her türlü tasarrufa karşı tümünün yekvücut direnmesi ve büyük bir hışımla ayağa kalkması rastlantı olamaz. Kırmızı çizgilerin **en kalın** halkasını Kürt sorununun oluşturması boşuna değildir. O yüzden Tayyip Erdoğan sürekli "**tek tek**" diye kekeleyerek, Abdullah Gül, "**tepkimiz çok sert olur**" diye efelenmektedir. O nedenle Kılıçdaroğlu, "**Hiç kimse silahlı kuvvetlerimize silah bırakın diyemez. Silah askerin namusudur. O silah demokrasi ve özgürlükler için kullanılır**". (25.01.11) demekte; gerillanın silah bırakmasını istemenin aslında "**namus**" /**varlık** sorununa tekabül ettiğini bilenlerin hangi taleple hareket ettikleri açığa vurulmuş olmaktadır...

Bu hassasiyet, kırmızı hattı güçlendirmek ve barikata sürekli yığınak yapmak "**korku**" nun eseridir; rejimlerini tehdit eden durum son derece ciddidir. "**Bunların neresi sivil?**" diyen Tayyip'in hükümet ettiği rejimin, jandarmanın 6 ilde bulunan TEM (terörle mücadele) yapılanmasını 81 ile çıkarması, 150 binlik "**özel ordu**" planlaması boşuna değildir. Silahlanma sıralamasında 2008'den 2009'a dünya çapında 13. lükten 10.luğa tırmanmanın sebebi de budur. Ama silahlanmak da yetmemekte, önlemler her yönlü geliştirilmeye çalışılmaktadır: "**Kamuoyu yoklamalarıyla halkın nabzının an be an tutulması, çocukların terör konulu eğitim faaliyetleriyle bilinçlendirilmesi, camilerin ve din adamlarının terörle mücadelede bilinçlendirme çalışmalarına etkin katılımının sağlanması ve terör örgütüne karşı kooperatifler kurulması...**" (24.02.11 tarihli MGK toplantısında karar altına alınan 121019 sayılı **Terörle Mücadele Strateji Belgesi**'nden)

TC'nin görünen yüzündeki asıl yönetici organı MGK'nın içinde bulunduğumuz sürece yönelik "**yol haritası**" nı Kürt sorununu eksen olarak hazırlamasının, bu dönemin ilk önemli/kritik platformu olan **seçimler** bakımından taşıdığı anlam bellidir. Doğru politika, gerçeklere yaslanmak suretiyle ve onun üzerinden çıkış yapabilme koşullarını kazanma çabasıyla hayatîyet kazanır ki, böylelikle, artan biçimde geliştirilen saldırıları göğüslemek için güç birliği yaratılacak ve ileriye doğru hamle yapabilme şansına kavuşulabilecektir. Komün'ün 140 yıldır aydınlık saçan **ateşi** ve mutlaka gerçeklik kazanacak "**hayali**", Tunus'tan Kahire'ye, Amed'den Dersim'e dağlarda ve meydanlarda yaşamakta, yaşatılmaktadır. **1 Mayıs 2011** bu ruhu ortaya koymalı, bunun coşkusuyla kavga ve isyan şiarlarımızı haykırmalıdır!

Desa patronundan sendikaya yeni saldırılar

İstanbul: Deri-İş Sendikası, örgütlenme çalışması yürüttükleri Sefaköy ve Düzce Desa fabrikalarında 2009 yılında yaşanan işten atmaların ardından yaklaşık 1 yıl sürecek görkemli bir direnişe imza atmış ve yaptığı uluslararası kampanyalar sonucu DESA patronunu protokol masasına oturtmuştu. Ancak kısa bir süre sonra protokolü ihlal etmeye başlayan Desa patronu, sendikali işçiler üzerindeki baskılarını artırmış ve çeşitli oyunlarla Deri-İş Sendikası'nı işçiler nezdinde yıpratmaya çalışmıştır. DESA patronu son olarak Düzce'de sendikal çalışma yürüten 2 işçiyi işten çıkarmış; bu durum üzerine direnişe geçen ve Düzce'deki çalışmalarını yoğunlaştıran Deri-İş Sendikası ise burada temsilcilik açmıştı. Ancak DESA patronu, sendikaya olan tahammülsüzlüğünü bu kez sendikacıların "terörist" olduğuna dair bildirimler basıp, işçilere dağıtarak gösterdi.

Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı **Eren Korkmaz**'ın Dersim Festivalinde Osman Baydemir'le birlikte bir panelde, 2010 yılında İstanbul'da düzenlenen İbrahim Kaypakkaya panelinden ve Hrant Dink cenazesinden çekilen fotoğraflarıyla hazırlanan bildiri işçiler arasında dağıtıldı.

Bu olay üzerine 31 Mart günü, Sultanahmet Adliyesi önünde biraraya gelen ÇHD üyeleri ve Deri-İş Sendikası bir açıklama yaparak, Desa patronu hakkında suç duyurusunda bulundular. YDG ve DDSB'nin de destek verdiği eylemde açıklamayı okuyan ÇHD üyesi Av. **Zeycan Balcı**, "DESA fabrikasında Deri-İş Sendikasına üye işçiler ve aynı sendikada eğitim uzmanı olarak çalışan Eren Korkmaz bir süredir patronun hedefi haline gelmiş durumdadır. Sendikali işçiler, yoğun bir mobbing uygulamasına, kötü söz ve hakaretlere maruz kalıyorlar" dedi.

Balcı, "DESA patronu bu yıldırma kampanyasıyla gerçekte suç işlemektedir. Biz Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi olarak, sendikal faaliyetin önündeki tüm engellerin kaldırılması mücadelesine ve yıllardır bu alanda emek harcayan Türkiye Deri-İş Sendikası üyelerine destek olacağımızı açıklıyoruz" diyerek sözlerine son verdi. Açıklamanın ardından adliyeye gidilerek suç duyurusunda bulunuldu.

DESA mücadelesi ve deneyimler

DESA'da deri işçilerinin 2008'den bu yana verdiği mücadele önemli ders ve deneyimler biriktirerek ilerlemektedir. 2008'de Düzce'ye girdiğinde ciddi bir sendikal çalışmanın ve Organiza Sanayi Bölgesi (OSB)'de sendikanın olmadığı, halkın sendikal çalışmalara uzak ve şüpheyle baktığı bir gerçeklik varken, verilen ısrarlı mücadele, ödenen bedeller ve işçilerle kurulan yakın ve sıcak ilişkilerle Deri-İş Sendikası bugün Düzce'de geniş bir üye sayısına sahip olan, şehir gündeminde kabul gören ve etkide bulunan bir örgütlenmeye dönüşmüştür. İlk zamanlardaki **meşruiyet sorunu** kitlelerin gözünde yok olmuştur. Bunun en somut örneği Deri-İş Sendikası Düzce Temsilciliğinin 12 Mart'ta geniş bir katılım ve eylemle açılışında görülmektedir. Üyeler ve aileleri ile farklı konfederasyonlardan işçi ve memur sendikaları temsilcileri, siyasi partiler ve kitle örgütleri temsilcileri, DESA direnişinden etkilenerek sanayi bölgesinde sendikalaşan işçiler ahlışı bir mitinge dönüştürmüştür. Yerel basında da yoğun yer bulan bu etkinlik ve direniş, sendikanın Düzce'deki etkisini göstermiştir.

Ülkemizde deri sektöründeki en büyük firma olan, üç fabrikasında 1500'ü aşkın işçinin çalıştığı, çok sayıda uluslararası firmaya iş yapan, hükümet ve bürokrasiyle arası çok iyi olan, Düzce fabrikasında teşvikten yararlandığı için fabrika arazisinden vergi ve sigortalara kadar birçok kaleme özel destek gören, yurtdışında yaptığı tüm harcamaların yarısı devletçe karşılanan DESA'da işçilerin çalışma koşullarının kötülüğü işçilerin sendikayla tanışmalarına neden olmuş, bu tanışma işçilerde ciddi bir bilinç dönüşümünü beraberinde getirmiştir. Sendika, örgüt vb. kelimeler, sol ve demokrasiyle ilgili fikirler, işçi-sermaye çelişkisi ve sınıf bilinci vb. kavramlar işçilerin

artık öğrendiği, anlamaya çalıştığı konulardır. Fabrikada sistematik şekilde uygulanan psikolojik baskı, taciz-mobbing uygulamalarına karşı geliştirilen mücadele yöntemleri işçilerin kendilerine güvenlerini ve mücadeleye olan inançlarını pekiştirmektedir.

28 Ocak'ta sendikal çalışmalara öncülük eden iki işçi arkadaşımızın işten çıkarılması ile başlayan direniş yalnızca kapı önünde değil Düzce'nin her yerinde baskılara karşı tepki gösterip üye olmak isteyen işçilerle onlara engel olmak isteyen yönetim arasında bir mücadeleye, kapışmaya dönüşmüştür. Önceki dönemden ayrı olarak işçilerin üyeliklerini açıktan ifade etmeleri, öğlen aralarında kalabalık şekilde direnişteki arkadaşlarını ziyaret edip sloganlar atmaları, kendilerine dayatılan disiplin cezalarını, ihzarları ve diğer yaptırımları boykot etmeleri; bunlarla beraber sendikanın ulusal ve uluslararası boyutta yaptığı çalışmalar ile DESA patronunun tek kurtuluş yolunun işçilerin taleplerini kabul etmek olduğu bir noktaya doğru ilerlemekteyiz.

Buna karşın DESA yönetiminin çaresizliğini, attığı adımlardan anlamaktayız. Mart ayı içinde sendika uzmanları ve yöneticilerine yönelik "Ermeni, Kürt, komünist" oldukları, Hrant Dink'le, Kaypakkaya ile, Kürt sorunu ile ilgili etkinliklere katıldıkları üzerine fotoğraflarla "kamıtlı" bildirimler dağıtılmaları da işe yaramamış, işçiler bu ayrımcı ve ırkçı yaklaşımları protesto etmişlerdir. Bunların işe yaramaması üzerine ise "duygusal" bir mektup dağıtılarak siparişleri kesmek için uğraşan "bazı güçlere" karşı işimizi korumak için ortak duruş çağrısı yapılmış ve cevap, yeni üyeler olmuştur.

26 Mart'ta Deri-İş'in çatı örgütü ITGLWF, ATİK ve çeşitli örgütlerin çabasıyla örgütlenen uluslararası eylem günü de oldukça önemlidir. Bir haftaya yayılan ve Lefkoşa, Dusseldorf, Münih, Frankfurt, Viyana, Londra, Prag, Paris gibi yerlerde yapılan eylem ve bildiri dağıtımları enternasyonal dayanışmanın güzel örnekleri olmuştur. Bu eylem aynı zamanda yurtdışında yaşayan Türkiyeli devrimcilerin ülkemizdeki sınıf mücadelesine somut katkılar sunabileceğinin de göstergesi olmuştur ve bu açıdan da değerlidir.

26 Mart'ta İstanbul ve İzmir'de yüzlerce kişi ve onlarca kurumun katıldığı eylem de sendikanın etki gücünü göstermesi açısından önemli veriler sunmuştur. Özellikle İstanbul'daki eylemde Türk-İş, DİSK ve KESK'ten çok sayıda genel başkanın ön safta yürümesi, medyanın ilgisi ve işçilerin coşkusu, İstanbul'daki çok sayıda direnişçi işçiyi birleştirmesi açısından güzel ve etkin bir çalışma olmuştur.

Bütün hafta işçileri ikna etmek ve İstanbul'a gitmelerini engellemek için çaba harcayan DESA yönetiminden bazı kişilerin bunu başaramaması karşısında stres atmak için 26 Mart'ta gittikleri Sakaryaspor-Düzcespor hazırlık maçında Tatangalar taraftar grubunun açtığı "**Emeği Düzce-DESAvun**" pankartı ve sloganları da sanırım bu kişiler üzerinde soğuk duş etkisi yaratmıştır. Bu sürecin çok boyutu vardır. İşçilerin gelişen bilinci, sendikaların birliği, yurtdışındaki Türkiyeli devrimciler ile ülkemizdeki mücadele arasında oluşan yeni bağlar vb. açıdan ileriye taşınması gereken bir mücadeledir.

Deri sektöründen DDSB'liler

Güvencesizliğe karşı ortak duruş

Ankara: 3 Nisan günü Deri-İş, Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş, Tümtis, Haber-Sen gibi sendikaların "güvencesizliğe karşı" örgütlediği miting coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in "**Saldırılarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltelim**" pankartıyla; YDG'nin de "**Bologna sürecine ve güvencesizliğe karşı gelecek-Sizsiniz**" pankartıyla katıldığı miting soğuga rağmen coşkulu geçti.

Tuzla Deri-İş'in arkasında disiplinli bir şekilde kortej oluşturan DDSB, işçi direnişlerini selamlayan sloganlar attı. Kuşlamalar yapan DDSB "Yaşasın DESA dire-

nişimiz", "Kampana direnişini selamlıyoruz" şiarlarını yazılama yaparak işçileri ve direnişleri selamladı. YDG ise yine kuşlama, yazılama yaparak "Geleceksizsiniz" kampanyasını duyurdu. Alanda Yeni Demokrat Kadın faaliyetçileri de kart satışı ile Konferans Örgütlenme Kurultayını duyurdu. Eylem sendika yöneticilerinin; genel gelecek-sizleştirme saldırılarına dair konuşmaları ile devam ederken birçok sendika, örgütleyici olmasına rağmen eylemin kitleliliğinin düşük olması dikkat

çekiciydi. Yine birçok işyerinde direnişte olan ve örgütlenme çalışması yapan Deri-İş üyelerinin ve kitesinin coşkusu görülmeye değerdi. Eylem müzik dinletisi, halaylar ve sloganlarla sonlandırıldı.

10 maden işçisi zehirlendi

H. Merkezi: Aşırı kâr hırsı ile harmanlanarak gelen azgınca sömürü iş sahalarında can almaya devam ediyor. **4 Nisan** günü Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Karadon Müessesesi Gelik İşletmesi'nde meydana gelen degaj patlamasında, 10 maden işçisi metan gazından zehirlendi. İşletmede yerin eksi 360 metre altında meydana gelen degaj patlaması nedeniyle oluşan metan gazından zehirlenen işçilerde gaz maskesi olmadığı tespiti yapıldı.

Emekçinin gündemi

Parolamız: Direniş, grev!

1 Mayıs'ın yaklaştığı bu dönem aynı zamanda ülkemizde işçi sınıfının çeşitli sektörlerde direniş ve mücadelelerinin de gelişmesine tanıklık etmektedir. Sınıfın örgütsüzlüğü ve kendisine sunulan kölece çalışma şartlarına karşı dipten gelen öfke her alanda hissedilse de mücadeleciler ve ilerici az sayıdaki sendikaların çabası bu öfkenin yüzeye çıkmasına ve mücadeleye tahvil edilmesine imkan sunmaktadır.

Metal işçilerinin grev ilan ve gelişen mücadelesi sendikal önderliğin kimi ciddi zaaf ve yetersizliklerini taşımakla beraber metal işçilerinin gelişen öfke ve mücadelesini yansıtmaktadır. Metal iş kolunun taşıdığı önemin farkında olan sistemin hükümet, kolluk güçleri ve Türk Metal ihanetçilerinin baskısına isyan ederek yıllar sonra grev ilan etmesi dahi ciddi bir etki yaratmış, kendilerine dayatılan zam reddedilmiş, önemli sosyal haklar elde edilebilmiştir. Sendikal önderliğin zaafı durumu birleşik ve etkili bir grev sürecinin örgütlenmesine engel olmuş, 15 bin emekçinin daha geniş bir kitleyle beraber uzun soluklu bir mücadele vermesi mümkün olmamış, daha üst düzeyde kazanımların elde edilmesine ve genel sınıf hareketine ivme kazandırmaya yönelik bir mücadele yürütülmeden grevler sınırlı kazanımlarla sonlandırılmıştır.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İZENERJİ'de Genel-İş Sendikasının başladığı grevle kazanımla sonuçlanan Dokuz Eylül Üniversitesi'nde sağlık emekçilerinin grevi ve taşeron işçilerinin devam eden mücadelesi İstanbul'dan sonra İzmir'in de işçi ve emekçilerin mücadelesinde önemli bir merkez olmasını sağlamaktadır. İzmir emekçilerinin mücadelesinin bir diğer etkisi de "Yeni CHP"nin maskesini indirmeye yardımcı olmasıdır.

Grevlerin yanı sıra birçok işyerinde patlak veren direnişler işçi sınıfının örgütlenme özgürlüğünü savunma ve kölece çalışma şartlarını reddedilerinin göstergesidir. Bu mücadele içinde öne çıkan, deri işçilerinin mücadelesidir. Çorlu ve Düzce'de devam eden ve sendikal örgütlenmede önemli adımlar atan Deri-İş Sendikası öncülüğündeki işçiler mücadeleyi Tuzla'ya da taşımaktadır. Tuzla'da uzun süre sonra örülen Kampana direnişi, yalnızca Kampana işçilerinin değil organize sanayideki tüm örgütlü deri işçilerinin mücadelesi haline almıştır. Her gün direniş ziyaret eden yüzlerce deri işçisi, yalnızca dayanışma ile mücadelelerini sınırlamamakta, aynı zamanda Kampana direnişine neden olan ve havzadaki örgütsel gücü zehirleyen taşeronlara karşı ortak bir mücadeleye dönüşmekte, her sabah işçiler temsilcileriyle beraber taşeronun içeriye yeni işçi getirmesine karşı direnmektedir. Tuzla'daki mücadele geleneğinin yeniden canlanmasına sebep olan bu direniş toplu sözleşme süreciyle iç içe alınmakta ve zaferin tüm emekçilerin zaferi olacağı bilinciyle hareket edilmektedir.

Taşeron ve güvencesizliğe karşı mücadelesini geliştiren bir diğer mücadele kanalı da Dev Sağlık İş ve SES öncülüğünde sağlık emekçilerinin ve Haber-Sen'in desteği ile **posta emekçilerinin** verdiği mücadelelerdir. Mevcut yasal haklarla bir kazanımın elde edilemeyeceği bilinciyle hareket eden işçilerin fiili, meşru mücadele ile haklarına sahip çıkması, önümüzdeki döneme dair de önemli ipuçları sunmaktadır.

Güvencesiz ve geleceksizleştirmeye yönelik bir diğer mücadele alanı da sendikal bürokrasi ile işbirliği içindeki işveren saldırısına karşı direnen **İstanbul belediye işçileridir**. Uzun zamandır yoğunluğunu kaybetmeden devam eden mücadele, patronun ve patron sendikasının ortak saldırısına karşı önemli bir direniş noktası oluşturmaktadır.

Tüm bu mücadelelerdeki her bir kazanım, tüm sınıfın kazanımı olacak, mücadelenin yeni alanlara yayılmasına imkan sunacaktır. Bu mücadeleler ile dayanışma içinde olmak örgütsüzleştirilen ve kölelik şartları dayatılan sınıfın direncinin ileriye taşınması için vazgeçilmez öneme sahiptir.

PTT'de özelleştirmeye uygun adım marş

İstanbul: "İş daralması var" denilerek Türkiye'nin birçok yerinde PTT'de işten atılmaya başlandı. Özelleştirme dalgasının yavaş yavaş ilerlediği PTT'de süreç giderek kızışmaktadır. İstanbul, Ankara gibi kentlerde başlayan PTT direnişleri kararlılığı ile PTT çalışanlarını sürece hazırlıyor diyebiliriz. Ziyaretlerde direnişteki arkadaşlarına maddi manevi destek sunan işçilerin ağzından **"bir gün biz de size katılacağız"** sözlerini duymak mümkün. Dayanışmanın körüklediği direniş sürerken saldırılar da eksik olmuyor. Geçenlerde şahit olduğumuz PTT işçilerinin zincirli eyleminde işçilere pervasız bir saldırı gerçekleşmişti. İşçilerin kafalarına telsizlerle vurulmuş ve sürüklenerek gözaltına alınmışlardı. Tüm bu saldırıların yanında PTT Başmüdürü Osman Tural, işten atılmalarının **"yaşananların ekonomik da-**

ralmayla eşdeğer" olduğunu ve bir gereksinim haline geldiğini belirtiyordu.

İşten atılmaların ardından postacılar daha fazla çalıştırılarak atılan arkadaşlarının boşalan yerleri de

doldurulmaya çalışılıyor. İşten atılmaları birlikte posta hizmetlerinde yaşanan sıkıntılar katlanarak ilerledi. **"Hizmette kalite yarı yarıya azaldı"** diyen Osman Tural, 7 ay süreyle 410 işçi alınacağını PTT sitesinde yaptığı yazılı açıklama ile duyurdu. Duyurunun hemen ardından

ihaleler açıldı. Ankara Posta İşleme ve Dağıtım Başmüdürlüğü ile posta dağıtım ve toplama merkezlerini kapsayacak olan işin ihale ile PTT içinde taşeron şirketlerin sayısının artırılması hedefleniyor. Bu duruma karşı direnişteki PTT işçilerinin öfkesi giderek artıyor. İşe girecek olan işçilerin güvencesiz ortamlarda çalıştırılacağını ve yaşamlarının 7 ayını geleceksiz kölece yaşayacaklarını belirtiyorlar.

Bir yandan işten atılmaların yaşandığı PTT'de diğer yandan da işçi alımlarının olması halkın malı olan PTT'nin nasıl bir hal aldığı ortaya koyuyor. PTT Başmüdürlüğü tarafından 7 aylık denemeler sonucunda taşeronlar arasında seçim yapılacağı belirtiliyor. Bu da negatif rapor alan şirketlerin işçilerinin iş akitlerinin feshedileceği anlamına geliyor. Anlaşılan o ki ilerleyen süreçlerde PTT içinde toplu işten atılmalar yaşanacak.

"Anayasal hakkımızı kullanıyoruz, bu bile suç..."

"Anayasal hakkımızı kullanıyoruz, bu bile suç..."

Kartal: Tuzla Deri Organize Sanayinde kurulu bulunan Kampana fabrikasında direniş devam ediyor. İşçiler sendikal oldukları için işten atılmışlardı. Yasal süreçleri başlatan işçiler direnişlerini kararlı bir şekilde sürdürüyor. Kampana patronu direnişi kırmak ve üretimi devam ettirmek için fabrikaya yeni işçiler sokmaya çalışıyor. Özgür Gelecek gazetesi olarak direniş ziyaret ettik ve söyleyişi gerçekleştirdik.

- Direnişinizin kaçınılmaz sonucu?

Nüsrân; Bugün direnişimizin 21. günü. 16 kişi direnişteyiz kararlı bir şekilde devam ediyoruz.

- Bu sabah kapı önünde yine bir bekleyiş vardı...

- Taşeron bugün yine adam getirdi, üretimde çalıştırmak için. Ama biz buna müsaade etmedik/

etmeyeceğiz. Biz burada durduğumuz sürece bu şekilde devam edeceğiz, bedeli ne olursa olsun.

- Fabrikada taşeron işçi çalıştırılmaz üzerine. Elinizde mahkeme kararı var siz 2 gündür bu karar üzerine yeni işçileri fabrikaya sokmuyorsunuz ama ikidir karakola götürülüp ifade veriyorsunuz...

- Karşı taraftan suç duyurusu geliyor. Biz anayasal hakkımızı kullanıyoruz ama bu bile suç! Taşeron kendisi haklıymış gibi dışarıdan adam getiriyor, ekmeğimize ortak ediyor. Biz buraya sendika sokmaya kararlıyız.

- Sen eşinle birlikte direniştesin...

- Eşimle birlikte burada çalışıyoruz. Eşim 7 yıl ben 3 yıldır. Çocuğumuz bile göremiyoruz. Bu nasıl bir adalettir ki haklıyken haksız duruma düşüyoruz. Burada kirada otu-

ran, çocuğu okuyan var. Ben buradan yetkililere sesleniyorum bir an önce bu işi çözmelerini istiyorum. İlgililere duyurulsun yardım istiyoruz.

- Sabah yaşananlardan bahsedermisin?

Turgay; Direnişimizin 21. günü her zaman ki gibi sabah çadırımıza geldik. Saat 08.15 civarı fabrika servis aracı geldi. Servisin tamamı yeni işçilerle doluydu. Elimizde mahkeme kararı var taşeron yeni işçi çalıştıramaz. Bizde bundan kaynaklı aracın önünü kestik, eski işçilerin fabrikaya girebileceğini ama yeni işçilerin giremeyeceğini söyledik ve "Kampanaya sendika girecek başka yolu yok", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını haykırdık. Yeni işçilerin evlerine dönmeleri için sendika başkanları çağrı yaptı. İşçilerin dönmesine rağmen fabrika önünde direnişimiz devam ediyor/edecek de. Bize destek veren sınıf arkadaşlarımıza teşekkür ederiz.

Büyükşehir'de İşveren Hizmet(İş)çisi Sendika İstemiyoruz!

Ocak ayı ile yoğunlaşarak devam eden, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde (İBB) Belediye-İş Sendikası üyelerinin baskı, tehdit ve zorlamayla istifa ettirerek yandaş Hizmet-İş Sendikası'na geçirme çalışmaları faaliyetleri hukuksuz bir şekilde devam ediyor.

Emekten yana olduğunu söyleyerek; din, inanç simsarlığı yapan Hizmet-İş Sendikası son saldırısı, İBB Su Ürünlerinde gerçekleşti. 28 Mart günü, yetkili sendikaların Belediye-İş Sendikası olduğu, işyerine hukuksuzca girerek, hiçbir yasal hakkı olmadan patron desteği ile işyerinde toplantı yapan Hizmet-İş'e işçiler tepki gösterdi. Hizmet-İş; **"bakın bunlar dinsiz imansız, paranızı bunlara kaptırmanın, Müslüman Hizmet-İş e-**

gelin" vb. demagogilerle işçinin, emekçinin kayıplarından hiç söz etmeden emek düşmanlığı yapmaktadır. Toplantı yapılan iş yerinden sorumlu Belediye-İş temsilcisi arkadaşların uyarılarına rağmen toplantıya devam eden Hizmet-İş'liler son ikazla birlikte alanı tehditler savurarak terk etmeye başlamıştır. Bunun suç olduğunu söyleyen temsilci arkadaşlara **"git nereye şikâyet edersen et!"** diyerek patron des-

tekli çalıştıklarını açığa çıkarmışlardır. Toplantıdan çıkan Hizmet-İş'lileri gören Belediye-İş Sendikası üyeleri de bu duruma müdahale etti. Çıkan arbedede Hizmet-İş Sendikasının hukuksuz faaliyetçileri işçilerden de gereken yanıtı almış, işçilerin ne kadar kararlı olduklarını can pahasına bile emeklerini savunacaklarını bir kez daha ispat etmişlerdir.

Emek mücadelesinin her türlü zorluğuna rağmen Belediye-İş Sendikası üyeleri alınterini, yandaş sendikaya ve patronun hukuksuz çalışmalarına yedirmeyeceklerini söyleyerek Hizmet-İş'lileri işyerlerine sokmayacaklarını tekrarlayarak işbaşı yapmışlardır.

(Belediye-İş kolundan bir DDSB'li)

TEC AŞ'de grev için geri sayım

İstanbul: THY Anonim ortaklığına ait olan ISG AŞ. , Teknik AŞ. , TEC LTD, Havaş LTD'de örgütlü olan Hava-İş Sendikası TİS sürecini başlattı.

Oldukça önemli sektörlerden biri olan taşımacılık sektöründe sıcak gelişmeler yaşanıyor. Son olarak UPS işçilerinin direnişi ve kazanımı taşımacılık sektöründe yüksek moral yaratırken bu moral örgütlenmeleri de beraberinde getirdi.

Hava-İş Sendikası, 2 yıl süren uzun bir çalışma ile Pratt Whitney THY Teknik Uçak Motoru Bakım Merkezi (TEC) işyerinde her türlü yasal şartları yerine getirerek örgütlenmiş ve işyerinde çalışan 190 işçi adına 1. Dönem Toplu İş Sözleşmesini yapmak üzere yetkiyi almıştı. Ortadoğu'nun en büyük bakım merkezi olan TEC'de başlayan TİS görüşmeleri 3.5 ay sürmüş ve patron 14 aylık süre için 1. yıl zammı olarak enflasyon rakamları baz alınarak % 9.09, 2. yıl için % 5; 3. yıl için % 5 oranında zam önermiştir. Sendikanın önerdiği ücret teklifi ile uyuşmayan zam oranı TİS görüşmelerini uyuşmazlıkla sonuçlandırdı. Yaşa-

nan tıkanma, beraberinde saldırıları da getirdi.

TİS'in hemen ardından atanan yeni Genel Müdür **Enrique Hernandez** sendikal çalışmaları engellemek istemektedir. İşçiler ile görüşmeye gelen sendika yöneticileri özel güvenlik birimleri tarafından darp edilmektedir. Saldırıları bununla da sınırlı kalmamış, son olarak sendika ile görüştüğü gerekçesi ile 3 işçi işten atılmıştır.

Tıkanan TİS'i grev açar

"Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız" diyen TEC işçileri greve hazırlanıyor. Sendikal örgütlenme önündeki engellerin kaldırılması ve TİS taleplerinin yerine getirilmesi için Hava-İş Sendikası grev için geri sayım başlattı. 2. iş gününü dolduracak olan Hava-İş yaptığı açıklamada atılan işçilerin geri alınması, TİS görüşmelerinin tekrar başlatılması ve örgütlenme olanaklarının yaratılması için grev kararı alınacağını belirtti.

İş günü sürecinde ise işçiler iş ya-

vaşlatma eylemine gittiler. İşyeri içinde fazla mesaiye kalmayan işçiler, şirketin verdiği yemekleri almayarak hemen hergün eylem yapıyorlar. Mesai değişimlerinde toplu halde slogan atarak

yürüyüş gerçekleştiriyorlar. Sendika etrafında kenetlenen işçiler, TEC yönetimine gönderdikleri mesajda şunu söylüyorlar: "Amerikalı patron herhalde Hava-İş Sendikasının nasıl bir güç olduğunu bilmiyor. Tavsiyemiz

Türk ortaklarının bu konuda onları bilgilendirmesidir. Amerikalı patronu gelen noktada uyarıyoruz. Burası Muz Cumhuriyeti değildir. Sendikamız namusumuzdur."

TEC'e ITF'den uyarı

ITF (Uluslararası Taşımacılık Çalışanları Federasyonu) TEC'e gönderdiği mektubunda ilgili yetkilileri sert bir biçimde uyararak sendikal faaliyetlerin engellenmesine son verilmesini, işten çıkarılan işçilerin hemen işe geri alınmasını ve sendika ile ilişkilerde uygulanan gergin tutumun sona erdirilmesini istedi.

Dünyadaki 4,5 milyona yakın taşımacılık ve 650 bine yakın havacılık işçi-

sini yakından ilgilendiren görüşmelerin uluslararası alanda takip edildiğini belirten ITF saldırıların sürmesi halinde yapılacak iş yavaşlatma eylemi ile taşımacılık sektörünü felce uğratacaklarını belirtiyor. TEC bünyesinde çalışan 190 işçinin profesyonel eğitim aldığını ve yerinin doldurulmasının zor olduğunu belirten ITF, işçilerin greve gitmesi halinde THY uçak bakımlarının yapılmayacağını, bundan dolayı doğacak kazaların baş sorumlusunun TEC olacağını duyurdu.

Ontex çadırına kararlılık hâkim

İstanbul: İşbirlikçi Selüloz-İş yönetimi ve Ontex patronunun ortaklığı ile işten atılan Ontex işçilerinin direnişi devam ediyor. Canbebe, Canped ve Ontex gibi ürünlere yönelik süren boykot çalışması ise bildiri dağıtımları ve basın açıklamaları ile güncelliğini koruyor. Her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağı'na yürüyüş yapan işçiler, Ontex patronunun ortağı olduğu Burger King önünde basın açıklaması gerçekleştiriyorlar. Direniş çadırına birçok kurum da destek veriyor. İşçiler yaptıkları eğitim çalışmalarında aldıkları bilgileri yıllardır üyesi oldukları Selüloz-İş Sendikasında alamadıklarını da belirtiyorlar.

Ayrıca direniş çadırında yaklaşan 1 Mayıs için yoğun bir hazırlık süreci var. 1 Mayıs'taki organizasyon hemen her gün bir gündem maddesi olarak konuşuluyor. Her şeyden önce işçiler meydanları dolduracak, binlerce işçi Selüloz-İş yönetiminin gerçek yüzünü teşhir edecekler.

Dokuz Eylül'de asistanlar grevde

İzmir: Bologna Projesi'yle birlikte yaratılan mesleki dönüşüm saldırılarının tıp alanındaki yansımalarından bir tanesi de **performans sistemi**dir. Puanlamaya ve baktığın hasta kadar ücretlendirme mantığına dayanan performans sistemi; tedavi sürecini sağlığa yönelik bütün kaygılardan arındırarak; salt bir "para kazanma" sürecine indirgemektedir.

Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde çalışan asistan hekimler; bu "**sağlık hakkını metalaştırma**" sürecine karşı greve gittiler. Hastane

girişine "**Bu işyerinde grev vardır**" pankartı asarak 1 Nisan günü başlayan greve; TTB, SES vb. kurumlardan ve çeşitli hastanelerdeki hekimlerden de destek geldi. Grevcileri yalnız bırakmayan öğrenciler de dersleri boykot ederek ve bildiriler dağıtarak gelecekteki

meslektaşlarına destek oldu. Grevde asistanlar adına konuşan **Anıl Tamburoğlu**'nun sözleri ise performans sistemini özetler nitelikteydi: "Performans sistemi mesleğimiz ile vicdanımız arasına parayı sokuyor. Arkadaşlarımızla ilişkilerimizi bozuyor. Hipokrat yeminine sadık kalarak, vicdanımız ile mesleğimiz arasına parayı sokmayacağız. Arkadaşlarımızla dayanışmamızı ve birliğimizi bozmayacağız."

Grev, **5 Nisan** günü Sağlık Bakanı ile yapılan görüşmede bütün taleplerin kabul edilmesiyle sonuçlandı. Asistan hekimler de grev kazanımla sonuçlandığı için; 5 Nisan'ı "**Asistan Hekimler Günü**" ilan etti.

Yine işten çıkartma, yine iş yeri işgali...

Ankara: TEKEL'e bağlı Balıca Sigara Fabrikası'nın özelleştirilmesinin ardından British American Tobacco (BAT) firmasına devredilen Samsun'un 19 Mayıs ilçesindeki fabrikada saldırılara karşı direniş başladı. Şirket, 120 işçinin iş akitlerini feshetti ve işçiler eylem başlattı. Fabrika binasını terk etmeyen işçiler, eylemlerini sürdürüyor. Bunun yanı sıra Balıca'da 400'e yakın işçinin 325'i sendikalı, beyaz yakalı ve taşeron işçileri ile birlikte toplam 800'e yakın işçinin çalıştığını belirten Tek Gıda-İş Sendikası Samsun Bölge Temsilcisi **Ömer İşleyici** aynı zamanda 16 Mart itibarı ile yaptı-

ğı açıklamada "burada çalışanlar 1.800 TL'ye yakın ücret alıyorlar ve % 8,15 oranında zam aldılar" dedi. Açıklamalarına devam eden İşleyici İzmir Tire'deki BAT firmasının Mayıs ayında tasfiye edileceğini ve buradaki işçilerin Samsun BAT'a geçici olarak gönderileceğini, bu durumun işçiler arasında çelişki yaratacağını belirtti. Samsun Yaprak Tütün Fabrikası'nın kapatılmasının ardından 400 işçinin 4/C'ye geçtiğini belirterek, Ankara'da direnişe katılan 600 işçinin 4/C'ye imza atmadığını vurguladı. Bu açıklamaların hemen ardından BAT'ta 120 işçinin işten çıkarıldığı açıklandı.

Yapılmak istenen, örgütlü işçilerinin yerine sendikasız, güvencesiz işçilerin getirilmesiydi. Ancak bu duruma yine işçiler "dur" dedi ve işyerlerini terk etmeyerek patronun oyununu bozdular. İşçiler içeride direnirken, devrimci, demokratik ve ilerici kurumlar da fabrika önünde çadır açarak olası bir saldırıya karşı nöbet tutuyorlar.

İNŞAAT İŞÇİLERİ EYLEM YAPTI!

H. Merkezi: Nazilli'de İnşaat İşçileri Derneği'ni kurma çalışmalarına başlayan inşaat işçileri 15 Mart günü, Nazilli Belediye Meydanı'nda "**İnsanca yaşanacak ücret istiyoruz**" dedi. Eylemde **İnşaat İşçileri Komitesi** adına yapılan açıklama da şunlar söylendi; "Hayatımızdan bu kadar fedakarlık ederken ne kazanıyoruz? İnşaatlarda iskele üzerinde ölümle burun buruna gelen, düşüp hayatının baharında tekerlekli sandalyeye mahkum kalan, açlık ve sömürüye maruz kaldığımızı ve bunların kader olmadığını hepimiz biliyoruz."

METAL İŞÇİLERİ "GREV" DEDİ!

Ortadoğu'dan Avrupa'ya, Kırs'tan Türkiye'ye dünya halkları ekonomik paketlere, sektörlerin büyümesine karşılık yoksullaşmaya, esnek çalışmaya, güvencesizliğe karşı seslerini yükseltiyor. İşçilerin, emekçilerin, öğrencilerin öfkeleri birikerek büyüyor. Dünyanın dört bir yanında artık sesler daha gür çıkıyor, "devran böyle dönmeyiz" diyorlar. Krizin bedelini ağır bir şekilde ödeyen dünya halkları ağırlaşan bedele karşı boyun eğmemeyi seçiyor.

Dünya ölçeğinde durum buyken fısltıyı çığlığa dönüştürenlerden biri de ülkemizde metal işçileri oldu. Metal işçileri 21 yıl aradan sonra grev diye hayırdılar gür bir sesle. Ekonomik krizden teşviklerle, ödeneklerle ve esnek çalışmayla krizi fırsata çeviren ciddi bir büyüme gösterdi metal sektörü. Öyle büyüyor ki metal sektörü Kasım ayında Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin mesaiye kalmama eylemlerine karşılık fabrikaya işçi alacak kadar ciddi bir kararlılık süreci geçiriyor. Metal işverenlerinin kaybedek bir dakikalara dahası bir kurşunları yok.

Böylesi bir büyüme arz eden sektörün işçileri ise esnek çalışmaya, düşük zamlara

mahkum edilmeye çalışılıyor. Kuruluşu ve bugünkü konumu gün gibi ortada olan Türk-Metal sendikası ise tabiri caizse metal işvereninden daha insafsız. TİS (Toplu İş Sözleşmesi) sürecine girildiği gibi MESS'in (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) hazırladığı toplu iş sözleşmesine tereddütsüzce imzasını attı. Bundan da ciddi bir güç alan MESS Birleşik Metal-İş'in yetkili bulunduğu işyerlerinde de esnek çalışmanın ve düşük zamların olduğu toplu iş sözleşmesini imzalatmak istedi. Birleşik Metal-İş MESS'in hazırladığı TİS'e üç temel noktada karşı çıktı. Üç temel madde şöyle:

1) Yüzde 5,35 zam oranı düşüktür. 2008 kriziyle birlikte işverenler teşviklerle krizi atlarken, işçilerin çalışma ve yaşam koşulları geriletilmiştir. Düşüktür, öyle ki 2009'un ikinci yarısından 2010 yılına metal iş kolu ciddi bir şekilde büyüme göstermiştir.

2) Ücret zam yöntemi grup sözleşmesinin prensiplerini ortadan kaldırmıştır. Her işyerine farklı zam uygulaması, aynı saat ücretini alan ancak farklı işyerinde çalışan işçilerin farklı zamlar almalarına neden olmaktadır.

3) İş yasasındaki değişiklikler ve hükümetin taslakları toplu iş sözleşmesi imzalandıktan sonra tarafların iradelerinin dışında değişmesine yol açma tehlikesi taşımaktadır. Çünkü TİS'de iş yasası hükümlerinin geçerli olduğunu söyleyen maddeler vardır. Değişiklikler, altına attığımız metni tamamen değiştirebilecekti. Taraflar kendi iradeleri-

Ankara: Yaşam alanlarının her geçen gün yağmalanmasına, doğal kaynakların sömürüsüne, su kaynaklarının emperyalist tekelere peşkeş çekilmesine Der-sim'den Artvin'e; Rize'den Kazdağlarına mücadeleyi sürdürenler 9 Nisan'da Ankara'da buluştu.

Ülkemizde yapımı biten veya proje halinde olan 8000 adet HES projesine karşı Ankara'da bir miting düzenlendi.

Ülkenin dört bir yanından Ankara'ya gelen kitle Toros Sokak'ta toplandı. Herkes kendi rengini verdi eyleme, Karadeniz'den gelenler tulum eşliğinde yürürken Der-sim'den gelen kitle, davul-zurna ile yürüdü. Ayrıca kadınların ve gençlerin giydiği yerel kıyafetler dikkat çekerken, yürüyüş sıra-

sında atılan Zazaca, Lazca ve Hemşince sloganlar ilgi uyandırdı.

Kolej Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle, son derece renkli ve coşku-luydu. Kürsüden yapılan konuşmalarda genellikle ülke genelinde yapılan HES'ler,

nin dışında değişebilecek maddelerin bulunduğu sözleşmelere imza atmazlar."

Bu üç temel maddenin özellikle üçün-cü maddesine dikkatleri çekmek gerekiyor. Çünkü üçüncü madde uzun vadede işçileri ciddi oranda tehdit etmektedir. Ciddi mü-cadeleler sonucunda kazanılan TİS'in altını tamamen boşaltan bir niteliğe sahiptir. İşverenler gelecekteki yasal düzenlemelere güvenerek ki bu güvencenin teminatı bu-günkü saldırılardır, birçok maddeye "ilgili yasal hüküm geçerlidir" ibaresi ekleyerek sözleşmenin esnekleşmesi tehdidini oluşturmaktadır. Yani sözleşmenin geçerli olduğu dönem içerisinde yasal hüküm de-ğişiklikleri sözleşmenin hükümlerinin de işçilerin, sendikaların iradesi dışında de-ğişmesine neden olabilecek. Bu da çok açıkki esnek ve kural dışı çalıştırmayı, güvencesizliği boyutlandırarak bir meseledir ve ekono-mik boyutundan daha da önemlidir. Bu maddeyle ilgili alınacak tavır ise sadece metal işçilerini değil tüm işçileri, emekçileri etkileyecektir. Uzun vadede ciddi bir saldırı oluşturacak bu maddeye karşı mü-cadele bu açıdan oldukça önemlidir.

Bu üç temel noktada MESS'e karşı ko-yan Birleşik Metal-İş, yetkili işyerlerinde oylamalara giderek 21 işyerinde işçilerin grev yanlısı kararlarıyla birlikte grev duyuru-sunu yaptı. 21 işyerinde ayrı grev tak-vimlerinin belirlenmesi bir olumsuzlukken grev sürecine başlanmasıyla birlikte birçok işyeri teker teker masaya oturarak Birleşik Metal-İş'le ortak paydada buluştu. 21 yıl aradan sonra kararlılıkla grev pankartları- nı asan metal işçileri, süreci kazanımlarla işletiyor. Birçok işyerinde TİS imzalanıp grev sonlandırılırken 8 Nisan günü Arfe-san'ın ardından 11 Nisan'da RSA ve Pak-san fabrikalarında greve gidilecek.

(İstanbul'dan bir DDSB'li)

su kaynaklarının ve doğanın talanı vurgu-lanırken, bütün bunlara karşı mücadele çağrısı yapıldı. Özellikle yerel platform temsilcilerinin konuşmaları çok ilgi çekti. Rize-Fındıklı'dan gelen yaşlı bir amcanın konuya ilişkin yazdığı maniler ve yaptığı konuşma kitlenin coşkusunu bir kat daha artırdı.

Çeşitli demokratik kitle örgütlerinin destek verdiği miting, horonlar ve halay-larla son buldu. Ayrıca alanda "Mun-zur'da baraja geçit vermeyeceğiz", "Suyuna, havana, yaşamına sahip çık", "Dereler özgürdür, özgür olacak" şiarlarının yer aldığı Partizan kuşlamaları yoğun bir şekilde yapılırken gazetemizin dağıtımını da yaptı.

Bericap'da direniş devam ediyor

Kartal: Gebze Osmangazi'de bulu-nan Bericap fabrikasında direniş devam ediyor. 100. günü aşan işçiler bütün baskılara karşı direnmekten vazgeçmeyeceklerini söylüyorlar. 100. gün etkinliği düzenleyen işçiler etkin-likte açıklama yaptılar. Açıklamala-rında, sendikaya üye olduklarını duyan patronun vardiya değişikliği yapması, sendikadan istifaya zorlaması ve daha birçok baskıya maruz kaldıklarını dile getirdiler.

Grev ve lokavt hakkı

Değişiklik ile Grev ve Lokavt hak-kını düzenleyen 54. Maddenin 3. ve 7. Fıkraları yürürlükten tamamen kaldırılmıştır. 3. Fıkra; "Grev esnasında greve katılan işçilerin kasıtlı veya kusurlu hareketleri sonucu, grev uygulanmayan işyerinde sebep oldukları maddi zarardan sendikalar sorumludur." 7. Fıkraya göre ise; "Siyasi amaçlı grev ve lokavt, dayanışma grev ve lokavt, genel grev ve lokavt, işyeri iş-gali, işi yavaşlatma, verimi düşürme ve diğer direnişler yapılamaz." Bu maddedeki yasaklar, ILO'nun Uzman-lar Komitesi'nin her yıl yayınladığı izleme raporları doğrultusunda, Anaya-sa'dan çıkarılmıştır. ILO bu yasakları örgütlenme özgürlüğü ilkelerine aykırı olarak değerlendirmektedir. Ancak maddenin 1. Fıkrasının "Toplu iş sözleşmesinin yapılması sırasında, uyuşmazlık çıkması halinde işçiler grev hakkına sahiptirler. Bu hakkın kullanılmasının ve işverenin lokavta başvurmasının usul ve şartları ile kapsam ve istisnaları kanunla düzenlenir" aynen korunması bu hakkın ancak toplu sözleşme sırasında bir uyuş-mazlık çıkması durumunda kullanılabil-eceğini göstermektedir. Kısacası emekçilerin sendikal haklarının ulus-lararası mevzuata uygun hale getirildi-ği çarpıtımdan ibarettir. Türkiye AIHM tarafından verilen Enerji Yapı Yol-Sen/Türkiye kararında grev yasa-ğında mahkum olmuştur.

Kısacası maddenin 1. Fıkrasıyür-rürlükten kalkmadığı sürece grev hakkından bahsetmek imkansızdır. Grev hakkının olmadığı bir toplu sözleşmenin de hiçbir anlamı olma-yacaktır. Çalışma yaşamına ilişkin düzenlemelerin bir bütün olarak ele alınarak yapılması gerekmektedir. Öncelikle şu an yürürlükte olan ve defalarca kısmi değişiklikler yapılan darbe anayasası ortadan kaldırılma-lıdır. Ve yeni bir anayasa; bugün top-lumda mevcut anayasadan rahatsızlık duyan, talepleri olan ve taleplerini her fırsatta dile getiren, bu talepleri için mücadele eden başta Kürtler olmak üzere Aleviler, yoksul-lar, işçiler, kadınlar ve bir bütün ola-rak ezilenlerin talepleri dikkate alındığında bir anlam ifade eder.

İzmir Genel-İş grev kararı astı

İzmir: Büyükşehir Belediyesi İZENERJİ A.Ş de Genel-İş ile İzmir Büyükşehir Belediyesi arasında sü-ren toplu iş sözleşmesi sürecinde an-laşmazlık çıkması üzerine Genel-İş 3 No'lu Şube, 31 Mart günü İzmir Bü-yüyükşehir Belediyesi'ne grev kararı astı. Grev kararını asmak için yüzler-ce işçi belediye önünde biraraya gel-di. Yaklaşık 3100 işçiyi ilgilendiren karar işçilerin sloganları eşliğinde Belediye binasına asıldı.

Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı **Cafer Konca** Büyükşehir Belediyesi önünde bir konuşma yaptı. Konca, hedeflerinin insanca yaşayacak bir ücreti garanti altına alan bir toplu iş sözleşmesi olduğunu belirtti.

KILIÇDAROĞLU TAŞERONA KARŞI GELEN İŞÇİLERİ TUTUKLATSIN!

İzmir: Konak Belediyesi önünde 43 gündür direnişte olan işçilerden, Konak Belediye binası çatısına pankart asan 10 işçi gözaltına alınırken, direnişteki işçilerin direniş alanındaki eşyalarına da el konuldu.

İşçiler, 8 Nisan günü Konak Bele-diye binasının çatısından aşağıya sarkıt-tıkları "Kılıçdaroğlu taşeronu karşı gelen işçileri tutuklatsın. İmza: Dr. Hakan Tartan" pankartlarıyla CHP'li Konak Belediye Başkanı Hakan

Tartan'ı protesto ettiler. Eylem yapan diğer işçiler de aşağıdan çatıdan pan-kart sarkıtan arkadaşlarını sloganlarla desteklediler. Pankartı belediye bina-sına asan yaklaşık 10 işçi, polisler tara-fından darp edilerek gözaltına alındı. Belediye binası önünde eylemlerini sür-düren işçilerin eşyalarına da el koyan polis ve zabıta, işçilerin bütün eşyala-rını belediye araçlarına yükledi. İşçiler direnişlerine haklarını alana kadar devam edeceklerini ve Belediyenin önündeki bekleyişlerinin tüm baskılara rağmen zafere kadar devam edeceğini belirttiler.

BDP'yi neden desteklemeyelim ki ? ? ? ? ? !

Parlamento seçimlerine yaklaşımın bizim için stratejik bir durum arz etmediği her seçim dönemi sıklıkla tekrarlanan bir olgudur. Siyasal iktidara, sınıf gerçekliğinden koparmayan bakış açısıyla yaklaştığımızda parlamentonun, bizzat onu ortaya koyanlarca siyasal iktidar olarak konumlandırılmadığı bariz bir şekilde görülebilir. Devlet dediğimiz olgunun salt parlamentodan müteşekkil olmadığını, hatta bazen kâğıt üstünde bir önem taşıdığını, daha dün NATO'nun Libya operasyonuna dâhil olmak için aranan meclis tezkeresi çıkmadan desteğin yola çıktığı gerçeğinde görebiliriz.

Hiçbir mücadele biçimini temelli reddetmeyen, koşulları ölçüsünde onu kullanmayı öngören bir anlayış bağlamında belirlenen taktiğin de asli anlayışı reddetmeyeceği açıktır. Birçok nedeni olmasına rağmen, geçmişten farklı olarak ortaya konulan destekleme taktiğimiz de kendi içerisinde asli anlayışımızdan beslenmektedir. Zira destekleme taktiğimiz, neden BDP adaylarının desteklenmesi gerektiğini içermesinin yanında düzen partilerini ve bir bütün düzeni teşhir edecek bir ajitasyon-propa-

ganda faaliyetiyle içeriklendirilmiştir. Bu anlamıyla, taktik politikamız, parlamentter hayallerle arasına kalın bir çizgiyi en başından çekmiş bulunmaktadır.

Parlamento seçimlerine yaklaşımımızı ortaya koyarken göz ardı edemeyeceğimiz hususlardan biri kitlelerin seçimlere katılım oranı olmaktadır. AKP'nin yaklaşık dokuz yıllık hükümet sürecinde, başta ekonomik olmak üzere gerçekleştirdiği saldırılar karşısında, halkın önemli bir kesiminde seçim döneminde özellikle sandıkta bir hesaplaşma arzusu taşıdığını söylemek yanlış olmayacaktır. Seçim dönemlerinde kaçınılmaz olarak oluşan yoğun politik ortam, kitlelerde biriken bu hesaplaşma arzusu ve öfkenin AKP'den çıkarılarak tüm düzen partileri ve sisteme yöneltilebilmesi için elverişli koşullar sunmaktadır.

Her türlü faaliyette düzeni teşhir etme, devrim mücadelesini ileriye taşıyacak ilişkiler ağı ve kurumlar tesis etmek vazgeçilemez olandır. Dün boykot olarak ortaya koyduğumuz taktik politikamız, nasıl bu amaca koşullanmışsa, bugün destekleme politikamız da bu amaca koşullanmıştır. Ancak Kürt sorununun kapsadığı alan destekleme tutumunun Kürt halkıyla ilişkilendirilmesi gereği **bugün an için** aslolandır.

Bugün bu ilişkilendirilmenin daha çok Kürt hareketi nezdinde görünür olması sadece subjektif gücümüzün bir sonucu, aynı zamanda nedeni- dir. Bu durum, yani ilişkilendirme düzeyimiz böyle olsa da bu geç-

mişten daha ileri bir tutum olmaktadır. Faşizmin, Kürt hareketi nezdinde Kürt ulusuna dayattığı tasfiye sürecidir söz konusu olan. Bu süreç karşı, genel çizgisi ölçüsünde güçlü karşı koyuşların olmadığını söylemek mümkün değildir.

Sistemle esasen barışçıl bir çizgide mücadele hattına oturmaya çalışan Kürt hareketi, bu anlayış ölçüsünde de olsa direniş cephesinde

güçlü mevziler yaratmaktadır. Kendimizi bir eklemleme işaret etmeye zorlayacak olursak, bu eklemleme, bugüne kadar daha çok dışında kaldığımız bu meseledeki direniş cephesine eklemleme olabilir ancak.

Kürt hareketi, esasen barışçıl bir çizgi tutarsa da onun sistemle bütünleşmeyen devrimci dinamikleri de taşıdığına şüphe yoktur. Bu yön, döneme göre, gel-gitler yaşanması sonucu bazen gerilemekte, bazen öne çıkmaktadır. Zaten, bu hareketle her türlü ilişkilendirme ve değerlendirmede göz ardı etmediğimiz husus onun ulusal niteliğidir ki, yer yer varlık nedenimizi dışlayan anlamsız beklentilere girmemek gerekmektedir.

Destekleme tavrımız, taktik bir politika olsa da, **ulusların kendi kaderini tayin hakkını** kayıtsız şartsız savunma siyasetimizle de ilişkilidir. Demokratik özerklik talebine çekilmiş, daraltılmış olsa da, Kürt ulusal hareketinin verdiği mücadele bu hakkın elde edilmesini amaçlamaya dönüktür. Faşizm koşullarında bunun başarılabilmesi başka bir şeydir, bunun başarılması için verilen mücadeleye destek vermek başka bir şeydir.

Kendi kaderini tayin hakkını savunmak, Kürt hareketiyle farklı platformlarda gerçekleştirdiğimiz ittifaklarla sınırlanamayacağı gibi seçimlerde destekleme taktiğiyle de sınırlandırılmaz. Başka bir ifadeyle ezilen bir ulusa, tarif edilemez acılara gark eylemiş bir halka tabiri caizse borcumuz, bununla bitmemektedir.

Dünkü boykot taktiğimiz bu borcu ödemekten imtina etmiyordu. Bugünkü koşullar, desteklemeyi de içine alabilecek bir sonucu doğurmuştur. Bunda BDP'nin tavrındaki iyileşmenin payını da ifade etmeliyiz. Özellikle 2005 sonrasında AKP'ye biçtikleri misyonun etkileri, önceki seçim döneminde de sürmüştür. Şimdi ise böyle bir misyon biçildiğinin emareleri yoktur. Söylemlerde yakalanan netlik, sadece AKP'ye karşı değildir. Bir bütün devletle arasına koyduğu çizgiyi hatırlamaktan geri durmamaktadırlar. Ya da 2002'deki gibi düzen partileriyle ittifakı gündemine alabilecek bir rotadan çıkılabilecek hayli zaman olmuştur.

Yeri gelmişken belirtmekte fayda var: **Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu** adı altında gerçekleşen seçim

birliği, destekleme taktiğimiz önünde bir engel oluşturmamaktadır. Söz konusu bloğun bileşenlerinin reformist niteliğinin, parlamento seçimleri gibi reformist nitelikte bir gündem bağlamında engel oluşturduğunu düşünmek abesle iştigal olacaktır yalnızca.

Amacımız, destekleme taktiğimiz sonucu, sayemizde daha fazla parlamenterin meclise girecek olması değildir. Taktiğimizin esas belirleyeni, hareketimizin bir bütün Kürt halkıyla ilişkilendirme düzeyini yükseltmek, bunun üzerinden ilerlemektir. Kürt sorunu konusunda, resmi ideolojiden ilk kez tamamen kopan bir geleneğin takipçisi olmamıza rağmen, şovenizmin saldırılarına karşı tam korunaklı olduğumuzu söylemek mümkün değildir. Bu saldırılar semeresini şovenizmle zehirlenmiş anlayışları doğurabilmesinde bulmaktadır.

Toplumsal koşulların birer ürünü olan fikirlerimizin yine toplumsal koşullardan soyutlanması düşünülemez. Ancak, topluma enjekte edilen bu zehre karşı mücadele etmemenin mazur görülebilir hiçbir yanı yoktur. Destekleme taktiğimiz, tam da bu zehre karşı mücadele etmek için değerlendirilmelidir. Kitlelere neden BDP'ye oy verilmesi gerektiğini anlatırken, bu zehirle dolaysız bir temasa, üstelik onu yok edecek bir temasa girişmiş olacağız. Bu uğraşı, bir yandan kitleleri bu meretten kurtarmaya çalışmanın yanında, kendimizi de bir de bu yolla arındırma uğraşısı olacaktır.

Destekleme taktiğimize hayat verirken yurtsever hareketten kopmamak önemlidir, aksi takdirde teknik işlevi olan oy kazandırma gerçekleşmeyecek, pasif destekleme biçimi olasılık dâhiline girecektir. Bu olasılık, aslında taktik politikamızı özünden kopararak işlevsiz kalmasına kadar uzanabilecektir.

Kürt sorununun gösterdiği turnusol kâğıdı özelliği hala gerçekliğini korumaktadır. Sisteme harç vazifesi görürülen milliyetçiliğin koyu bir şovenizmle harmanlandığı, Kürtlere yönelen linç saldırılarından rahatsızlıkla okunabilmektedir. Mesele, yani şovenizme karşı duruşumuzun en net ifadesi, işte böylesi bir saldırı karşısında 'ben de Kürdüm' diyebilmekten geçmektedir. Ya da en azından **"ben Kürt değilim"** acizliğine düşmemek lazım gelir, her şeyden evvel.

Amed KCK davasında kırk satırda ısrar!

29 Mart 2009 yerel seçimlerinden 15 gün sonra gerçekleştirilen ilk KCK gözaltıları, Haziran, Eylül ve Aralık dalgalarıyla devam etti. "İyi şeylerin olacağı" ve "Kürt sorununun çözümü için kalıcı adımların atılacağı" 2009'da faili meçhul(!) bir odağın azmettirilmesiyle, KCK operasyonlarıyla süreç, bambaşka bir yere savruldu. "Büyük umutlarla" başlayan 2009 yılı, kelepçeli fotoğraf görüntüsüyle dramatik biçimde son buldu. Amed sokaklarına asılan "**Önce Halepçe, Sonra Kelepçe**" afişi aslında fazla söze gerek bırakmayan bir gerçekliği ortaya koyuyordu. Demokratik Açılım sürecinin makyajının geniş kesimler nezdinde dökülmesine neden olan KCK operasyonları, politik bir krizi ortaya çıkardı. Bunun da ötesinde mahkemenin "bilinmeyen dil" açıklaması, Kürtçe savunma talebine karşılık kendisiyle çelişen tutumuyla **Kürtçenin yargılandığı** tarihi bir davaya dönüştü. KCK operasyonları, kamuoyundan yükselen tepkiler karşısında başta AKP olmak üzere kimsenin ağızdan çıkmadığı faili meçhul bir hadise olarak tarihe geçti. KCK Davasının yarattığı hava, AKP politikalarının yargılandığı bir sürece dönüştü.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından iki yıl süren teknik takip ve izlemeler sonunda hazırlanan 7.578 sayfalık iddianamede sanıklar, PKK'nin şehir merkezindeki faaliyetlerini hayata geçirdikleri iddiasıyla "yargılanıyorlar". Bunun yanında "terör örgütü üyesi ve yöneticisi olmak, gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet, terör örgütü propagandası yapmak, devletin birliğini ve bütünlüğünü bozmak" gibi soyut ve yoruma açık

suçlamalar da iddianamede yer alıyor. İddianamede bulunan suçlamaların geniş biçimde yorumlanmasıyla aslında bölgede yaşayan Kürt halkının büyük bir bölümünün gözaltına alınması mümkün. KCK davasında yargılanan Kürt siyasetçiler, 20 Ocak günü görülen 18. duruşmada, şimdiye kadar anadilde savunma haklarının reddedildiğini, bunun sonucunda, duruşmalarda bulunmalarının gereksiz olduğunu söylediler. Kürt siyasetçiler bu tarihten itibaren duruşmalara katılmayacaklarını açıkladılar. Mahkeme Başkanı Menderes Yılmaz ise mikrofonun sesinin kısılması talimatını vererek, konuşmayı tutanaklara "**Sanık Kürtçe olduğunu düşündüğümüz bir dilde konuştu**" şeklinde tutanaklara geçirdi. Yani mahkeme tavrında bir değişiklik olmayacağını da tüm dünyaya ilan etmiş oldu yine!

AKP, Kürtçe imtihanından sınıfta kaldı!

Başbakan Erdoğan ve Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in KCK ile ilgili yaptıkları "bizimle ilgisi yok, yargıyı ilgilendirir" açıklamalarına karşın Kürt halkı, AKP hükümetini bu davanın doğrudan bir tarafı olarak görüyor. Aynı davanın Urfa ve Hakkâri duruşmalarında Kürtçe ifade verme "krizinin" yaşanmaması bile davanın tamamen siyasi olduğunu anlamaya, AKP'nin yalanını göstermeye yeter.

Kürt ulusal sorununda demokratik açılımlarla önkemilerden farklı olduğu

imajı yaratmak isteyen AKP, 2002'den bu yana epey yol aldı. Bölgede örgütlenbilen neredeyse tek düzen partisi oldu. TRT-Şeş ile birlikte ciddi bir sükse yaptı. Tüm dikkatleri üzerine çekti. Devletin ağızyla konuşulsa da televizyondan Kürtçe yayın yapılması birçok kesim için önemli bir adımdı. Ne ki AKP'nin bu davadaki pratiği tüm bu söylemlerin ve icraatların tasfiye amacının bir parçası olduğunu bir kez daha gösterdi. Bunun yanında AKP'nin, egemenlerin kırmızı çizgilerinden çıkamayacağını ve açılımın sınırlarını da ilan etti. Demek ki marifet AKP'de değilmiş. Bir kez daha anlaşıldı ki Kürt ulusal sorununda ipler Türk egemen sınıflarının; 80 yıllık ırkçı, faşist zihniyetinin elinde. "Tek millet, tek devlet, tek dil" şeklinde ifadesini bulan bu anlayışın dışında kalanların yaşama hakkı yoktur, onlar yok edilmeli, yapılamıyorsa asimile edilmeli, yoklarmış gibi yapılmalıdır. Amed KCK davası bu gerçeği daha da görünür kıldı. Bu da demek oluyor ki AKP Kürt halkına, kendisine çizilen çember içinde bir demokrasi şovu sahneledi-sahneliyor!

(Amed ÖG okurları)

Mahsun Karaoğlan anıldı

Amed: 2009'da Amara'da polis tarafından öldürülen Dicle Üniversitesi öğrencisi Mahsun Karaoğlan Dicle Üniversitesi'nde yapılan yürüyüşle anıldı. Amara'da yaşamını yitiren **Mahsun Karaoğlan** ve **Mustafa Dağ**'ın resimlerinin bulunduğu pankartı taşıyan öğrenciler eğitim fakültesinden fen edebiyat fakültesine kadar uzun bir yürüyüş ger-

çekleştirdi. Tıp Fakültesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilerin önüne önce güvenlikçiler sonra da sivil polisler barikat kurmak istediye de öğrencilerin kararlı duruşu sonrasında yaşanan arbedede polis yolu açmak zorunda kaldı. Yapılan açıklamada; "Bilimsel, eşit, anadilde eğitim hakkı öğrencilerin elinden alındığı yetmezmiş gibi; okuldan uzaklaştırmalar, tutuklamalar ve hatta katliamlar yaşatılmaktadır" denildi.

CHP Kürtçe'yi keşfetti!

Haziran'da yapılacak genel seçimler öncesinde elini "çabuk tutan" CHP, Kürt halkının oyunu almak için dört adım atmaya karar verdi. CHP'nin seçim projesi olan "Aile Sigortası" Kürtçeye çevrildi, Kürtçe internet sitesi çalışmaları başladı, reklam için TRT-6 ile anlaşta. AKP'nin ardından CHP de Kürtçeyi 80 yıl aradan sonra keşfetti. CHP, seçmenlere vaatlerini

İçeren broşürleri hazırlamaya başladı. CHP seçmenlerine Kürtçe eğitim konusunda şu vaadi iletecek; "**Talep eden herkese anadilde öğretim sağlanacaktır**".

Genel Başkan Kemal Kılıçdaroğlu tarafından "üçüncü yol" tanımı ile dile getirilen "Kürt sorununun çözümü ve demokratikleşme" adımlarına ilişkin çalışmalarda "sona gelindi". Seçim Bildirgesi'nde yer alacak öneriler için CHP'nin önce İstanbul'da, ardından da Şubat ayında Van'da düzenlediği "Arama Konferansları"nda Kürt sorununun çözümü ve demokratikleşme önerilerine ilişkin aydınlardan gelen değerlendirmelerden de yararlandı(!) CHP lideri Van toplantısında, "**anadilde öğretime sıcak baktıklarını, ancak anadilde eğitimin bugün için çözülebilecek bir sorun olmadığını**" dile getirmişti. CHP'de Genel Başkan başkanlığında parti üst düzey kurmayları ve akademisyenlerle üst üste gerçekleştirdiği toplantılarda, CHP'nin iktidarında, "Kürtçe'nin okullarda seçmeli ders olarak okutulması" ifadesinin konulmasına karar verildi. Bravo

size! CHP bu hızla giderse Kürt bile diyebilecek! Kürt halkının 30 yıllık savaşıdan sonra bu noktaya gelmek de bir şey!

Kürtçe Kürtlere yasak, TRT-Şeş'e serbest

Türkiye'de yasalara göre W, Q ve X harfleri yasaklı harfler listesinde. Bayram günlerinde cad-delere astıkları kutlama pankartları nedeniyle başta BDP'li belediye başkanları olmak üzere, binlerce kişi, bu harfleri kullandığı gerekçesiyle cezalandırılırken, TRT-Şeş'ten Kürtçe yayın yapılmaya devam ediliyor. 2009 Ocak'tan bu yana, Kürtçenin Kurmanci ağırlıklı olmak üzere Zazaca ve Soranice lehçeleri ile Türkçe dilinde de programlar yapıyor. Kanal Kürt halkı tarafından sahiplenilen birçok türkü, deyiş ve ağıtı sahiplerinden izinsiz olarak yayınlıyor. TRT-1 gibi haber yapıyor. Devletin resmi diliyle ama Kürtçe konuşuyor.

Kürtçe savunmaya 50 TL kabahat cezası!

"**Bilinmeyen dil**", "**Anlaşılmayan bir dil**"den sonra şimdi de, Kürtçe konuşma "**kabihat**" sayıldı. İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi savcısı Kasım İlimoğlu Kürtçe savunma yapan sanıkların "Kabihatler Kanunu"na muhalefet ettikleri gerekçesiyle 50 TL para cezası kesilmesini istedi.

Welat ismi sınır dışı nedeni

H. Merkezi: Annesiyle birlikte Almanya'dan İstanbul'a gelmeye çalışan 7 yaşındaki Welat, 15 Haziran günü İstanbul Atatürk Havaalanı'ndan geri çevrildi. 7 yaşındaki Welat'ı annesinden alarak tek başına Almanya'ya geri gönderenlerin gerekçesi ise, "Welat isminin yasak" olması. Olaya tepki gösteren Welat'ın babası Sadrettin Dağ, "Hâlâ yalancı, inkarcı ve yasakçılar" diyerek uygulamaya tepki gösterdi.

Yağmur ailesine kimlik verilmiyor

Muş'un Malazgirt ilçesinde Konakkuran (Dıgnuk) beldesinde yaşayan Şakir Yağmur, 3 yıl önce HPG'li olduğu iddiasıyla yargılandıktan sonra serbest bırakıldı. Yaz aylarında çobanlık yaparak geçinen Yağmur, çocuklarına kimlik çıkarmak için Konakkuran Karakolu'na başvurdu. Karakol komutanı Yağmur'a hakaret ederek, "Defol git, sen teröristsin, senin çocuklarına kimlik yok" dedi.

SİVİL İTAATSIZLIK EYLEMLERİNE DAİR

“Sivil itaatsizlik” eylemlerine faşist saldırı

Bursa: BDP ve DTK'nın “Ana dilde eğitim, seçim barajının düşürülmesi, siyasi tutukularının serbest bırakılması, siyasi ve askeri operasyonların son bulması” talepleri ile başlattığı “sivil itaatsizlik” eylemleri ve Bursa BDP tarafından yapılan yürüyüş ve basın açıklamaları faşistler tarafından saldırıya uğramaktadır.

27 Mart günü Mahfel Kafe'den Kent Müzesi'ne yürümek isteyen kitleye yol boyunca sözlü saldırılarda bulunan faşistler basın açıklaması ve oturma eyleminin gerçekleşmesinin ardından kitle, arabalara binerken faşistlerin taşlı saldırılarına uğradı. Atılan taşlarla arabaların ve Bursa baro lokalinin camları kırıldı. Kitle linç edilmek istendi.

Yine 3 Nisan günü Kent Meydanı'nda yapılan basın açıklaması eyleminin ardından yine sivil faşistler meydana çıkarak sözlü saldırı ve sloganlar attı. Bu saldırılara karşı polis seyirci kalması ve müdahale etmemesi, faşistlerin bu durumdan güç almasına neden olmaktadır.

MERSİN

Amed merkezli başlayan sivil itaatsizlik eylemleri, başladığı günden itibaren Kürtlerin yoğun olduğu bölgelerde yankısını buluyor. Mersin'de bu coşkunun canlı örneklerinden birisi olarak kendini gösteriyor. Mersin de Şevket Sümer Mahallesi'nde bulunan Akdeniz Kültür Parkında kurulan demokratik çözüm çadırlarında halk seçim süreci boyunca “ya özgürlük ya özgürlük” şiarıyla nöbet tutacak. Yine sivil itaatsizlik eylemleri kapsamında Akdeniz Belediyesi önünde oturma eylemine başlayan yurtsever kitleye polis biber gazlarıyla müdahale etti, eylemde Akdeniz Belediye Başkanı Fazıl Türk de kolluk kuvveti tarafından sürüklenilerek alandan dışarı çıkarıldı. Belediye önünde yapılan oturma eyleminde 82 kişi gözaltına alındı.

Amed: BDP ve DTK tarafından Newroz sürecinden sonra başlatılan ve dört ana talep doğrultusunda işleyen süreç bugün de tüm hızıyla (direnişler ve saldırılar boyutuyla) devam ediyor. Anadilde eğitim, askeri ve siyasi operasyonların durdurulması, tüm siyasi tutukuların serbest bırakılması ve yüzde 10 seçim barajının düşürülmesi talepleriyle başlayan sivil itaatsizlik eylemleri başta T. Kürdistanı olmak üzere “demokratik çözüm çadırlarının” kurulduğu her alanda etkisini gösteriyor ve halk tarafından sahipleniliyor. Kürt halkının en demokratik taleplerine devletin yaklaşımı ise inkar ve halkın iradesini tanıma üzerinden şekillenmeye devam ediyor.

Bundandır ki devlet onlarca kez oturma eylemlerine saldırmış ve demokratik çözüm çadırlarını defalarca kez yıkmıştır. Bu saldırılar halkın siyasi iradesini hazmedememe ve kabullenememidir.

Devletin Kürt sorununa faşizan yaklaşımı kendisini bir aylık süre içerisinde de en berrak haliyle göstermiş ve gerek siyasi gerekse de askeri anlamda operasyonların hızını kesmemiş ve Kürt ulusuna inkar yaklaşımında ısrarcı olacağını kez ve kez göstermiştir. Halkın demokratik taleplerine yönelik devletin yanıtı gaz bombası, tazyikli su, cop, gözaltı ve tutuklama olmuştur. Bir ay içerisinde 338 gözaltı yaşanırken bunların 149'u tutuklanmıştır. Yine askeri alanda

da operasyonlar hız kesmemiş ve 15 HPG gerillası yaşamını yitirmiştir. Genel seçimler sürecine girerken ne gibi gelişmeler yaşanacağını, yaşananlardan çıkarmak zor olmasa gerek.

AKP hükümetinin “sivil itaatsizlik eylemlerine” yönelik olarak “bunlar hangi sivilikten bahsediyorlar?” açıklamaları da saldırıların gün geçtikçe daha da tırmandırılacağına işaret etmekte. Oturma eylemlerine müdahale etmek isteyen polise yönelik BDP'nin takındığı “bizim muhatabımız polis değil siyasi iktidardır” tavrı sorunun özünü yansıması açısından önemlidir. Halkın ve vekiillerinin yaptıkları eylemleri “terör eylemi” olarak niteleyip Kürt sorununa “güvenlik” ekseninde yaklaşılmasını sağlamaya çalışmak hükümetin ve devletin bildik ve bir o kadar da sorun karşısında çıkmaz tavrını göstermektedir. Bugün seçim sürecine doğru evirilen bu süreçte devletin ve dönem sözcüsü AKP'nin söyleyeceği yeni bir şey yoktur. Egemenler açısından durum böyleyken Kürt halkının her zamankinden daha fazla söyleyecek sözü vardır ve meydanlar buna işaret etmektedir. Yapılan askeri ve siyasi operasyonlara yönelik verilecek en net cevap **SERHILDAN**'dır.

Kürt halkının ulusal talepler doğrultusunda verdiği mücadele demokratik ve meşrudur. Bugün düşmana anladığı dilden cevap vermek, serhıldanlar yapmak başta T. Kürdistanı olmak üzere Türkiye'nin tamamında en demokratik eylem tarzıdır. Bu mücadele siyasi ve ulusal anlamda bir var olma mücadelesiyken devletin saldırılarına serhıldanlarla karşı koymak var olma mücadelesinin özüdür. “Diyalog” zemininin kendiliğinden sonuçlar getirmeyeceği ve sürekli bir tasfiye girişiminden vazgeçilmeyeceği onlarca, yüzlerce pratikle sabit olunmuş ve devletin yetkili kişilerince yapılan açıklamalarda da binlerce kez tescil edilmiştir. **“Silahları bırakın bu iş silahlarla olmaz”** diyen devlet yaptığı siyasi operasyonlarla maskesini kendisi düşürmüştür. “Devletin polisine sen kim oluyorsun da tokat atıyorsun,

gerekirse milletvekilliği düşürülür” açıklamalarını yapan AKP, CHP ve MHP; BDP milletvekilinin polis tarafından yerlerde sürüklenmesine ses çıkarmamakta, güvenlik güçlerinin gerekeni yaptığını ileri sürebilmektedirler.

Yaşanan her saldırı bütünü bir parçasıdır ve saldırılar sistematikliğini korumaktadır. Kürt halkının AKP hükümetine vereceği en iyi cevap seçimlerde olacaktır. Ancak seçimlere gelinceye kadar gerilla eylemleri ve serhıldanlar AKP hükümetinin ve devletin Kürt sorunu konusunda tekrar tekrar düşünmesine yeterli olacak ve çıkmazlarını derinleştirecektir. Öcalan ise İmralı'dan yaptığı açıklamada saldırılara karşılık daha etkin bir mücadele verilmesi gerektiğini ve ayrıca gerillanın da etkin savunma haline geçmesi gerektiğini açıklamıştı. Bu açıklamalar öncesinde başlayan gerilla misillemeleri daha üst bir noktaya çıkacak ve özellikle şehirlerdeki potansiyel daha fazla açığa çıkarılmaya çalışılacaktır. Önümüzdeki günlerde tekrar görülmeye başlanacak KCK ana davası hareketliliğin ve daha fazla netleşmenin olacağı bir süreci de beraberinde getirecektir. Tahliyelerin olması var olan tablo içerisinde mümkün gibi durmamakla birlikte devletten bir kırıntı olarak da Kürt halkına sunulabilir. Askeri ve siyasi alanda yaşanan saldırılar KCK davasının da olumluya dönebilecek etkisini ortadan kaldırmış durumdayken yaprakların açılmaya başlamasıyla birlikte sürece rengini verecek esas güç de kendini özgür dağlarda gösterecektir.

İzmir

Bizler İzmir YDG olarak 2 Nisan Cumartesi günü Agora'da bulunan sivil itaatsizlik çadırını ziyaret ettik. Kürt halkı ve mücadelesi ve genel seçimlere ilişkin sohbet ettik. Ziyaret zamanımız yemek saatine gelmesinden kaynaklı ilk etapda çok fazla sohbet etme olanağı bulamasak da ilerleyen zamanlarda sohbet etme fırsatı bulduk. (İzmir YDG)

ON BİNLER AMARA'YA YÜRÜDÜ

Amed: Abdullah Öcalan'ın 62. yaş günü nedeniyle 50 bini aşkın kişi Amara'ya gitti.

Dört bir yandan gelen onbinlerce kişi Urfa'nın Halfeti ilçesine gelerek geceyi burada geçirdi. Kitenin bir kısmı sabah Amara'ya gitmek için yola çıkarken bir kısmı da 2009 yılı 4 Nisan'da Amara yürüyüşünde hayatını kaybeden

Mahsun Karaoğlan ve Mustafa Dağ'ın katledildiği Karataş mevkiine doğru yola çıktı.

Yürüyüş sonrası konuşma yapan Gülten Kışanak bu yürüyüşü özgürlük için atılan bir adım olarak değerlendirerek Kürt sorununun çözümünün muhatapsız olmayacağını ve muhatapın da Abdullah Öcalan olduğunu belirtti.

Daha sonra TUHAD-FED adına basın açıklamasını okuyan **Burhan Karakoç** açıklamada, Kürt sorununun demokratik çözümü için belirlenen on talebin yerine getirilmesinin gerekliliğin vurguladı.

Hapishaneler de itaatsiz!

H. Merkezi: PKK'li tutsakların tüm hapishanelerde sivil itaatsizlik eylemlerine destek amaçlı yaptığı açlık grevlerine tutsak Partizanlar da buldukları hapishanelerde destek veriyorlar. Tekirdağ 2 No'lu ve Erzurum H Tipi Hapishane'den mektupla gazetemize ulaşan tutsaklar Kürt halkının demokratik taleplerini desteklediklerini belirttiler. Tekirdağ'dan yazan tutsak Partizanlar “Kürt tutsakların sivil itaatsizlik eylemlerini destekliyoruz” dediler.

Erzurum tutsak Partizanlar da “sivil itaatsizlik eylemlerinin dört talebini destekleyen bir tavır da hapishanelerde yaşam bulmuş durumda. Bizler de dilekçelerimizi sunarak BDP'nin meşru ve demokratik taleplerinin karşılanmasını istedik. 7-8 Nisan günlerinde açlık grevi yaptık” dediler.

Baharla birlikte yoğun operasyonlar

Bahar'ın gelmesi ile birlikte TSK tarafından askeri sevkıyat ve operasyonlar başlatıldı. T. Kürdistan'ının birçok yerinde yoğun çatışmalar şimdiden başlamış bulunuyor. Operasyon ve saldırılar aralıksız sürerken, diğer yandan sınır hattına da yoğun askeri sevkıyat gözleniyor. Türk ordusu gücünü sınır hattına yığarken, Kürdistan topraklarını her gün obüs ve havanlarla bombalıyor.

Mart ayının başından bu yana özellikle Şırnak, Dersim, Muş, Bingöl, Hakkari, Diyarbakır ve Batman'da askeri operasyon düzenleniyor.

14 Mart'ta Şırnak'ta düzenlenen operasyonda 3, **18 Mart** günü de Bingöl'de yaşanan çatışmada 4 gerilla yaşamını yitirirken; **21 Mart** günü Şırnak kırsalında misilleme eylemi ile karşılık verildi ve 3 asker öldü. **23 Mart** akşamı da Batman'ın Hasankeyf ilçesinde bir polis aracına

hedef alan gerillalar, 2 polisi yaraladı.

Predatör ve Heron tipi insansız keşif uçaklarının Zap bölgesi üzerinde yoğun keşif faaliyeti sürdürürken Zap alanına da **30 Mart** günü saat 10.00 ve **31 Mart** günü 05.30'da kobra tipi taarruz helikopterinin saldırısını gerillalar püs-kürttü.

1 Nisan sabahı bir çatışma haberi de Hatay'dan geldi. **Hassa** İlçesi'nde 7 gerillanın hayatını kaybettiği öğrenildi.

Dersim'de de 1 Nisan tarihinde

başlayan operasyon **Hozat, Ovacık, Pülümür** arasında sürüyor.

4 Nisan tarihinde Ovacık ile Pülümür İlçesi kırsalında çıkan çatışmalar Munzur Vadisi'ndeki Venk Köyü kırsalına sıçradı.

Dersim'de başlatılan askeri operasyonların devam ettiği ve sıcak temas yaşandığı belirtilirken, Hozat, Ovacık, Pülümür kırsalına askeri sevkıyat da sürüyor.

Yaklaşık bir aydır aralıklarla sürdürülen askeri operasyonlar hız kesmeden devam ederken. Ovacık ile Pülümür arasında bulunan Ahpanos Vadisi ile Venk kırsalına yönelik başlatılan askeri operasyon da yer yer çatışmaların da yaşandığı belirtiliyor. Munzur Vadisi ile Pülümür Vadisine skorski tipi helikopterlerle özel birlikler konumlandırılırken, Kutu Deresi, Roj Deresi, Dokuz Kayalıklar mevkiinin ise kobra tipi helikopterlerle bombalandığı belirtiliyor.

Hassa'daki operasyon sonucunda yaşamını yitiren Aydın Baran'ın (Mazlum Amed) cenazesi 10 bin kişi tarafından Diyarbakır'ın Ergani İlçesi'ne bağlı Kesentaş (Gisgis) Köyü'nde toprağa verildi. Gençler, köyde bulunan iki korucu kulübesini ateşe verdi. Aynı çatışmada şehit düşen HPG'li Bülent Döner (Devrim Sipan) ise, Van'da binlerce kişinin katıldığı törenle defnedildi. Baba Döner, "Kürt halkının başı sağ olsun. Oğlum Kürt halkının şehididir. Şerefli hiç bir Kürt AKP'ye oy vermemelidir" dedi.

Bingöl kırsalında çıkan çatışmada yaşamını yitirdiği iddia edilen 3 HPG'linin ise Elazığ Belediyesi tarafından kimsesizler mezarlığına defnedildiği belirtildi. Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ne götürülen cenazelerden 4 HPG'li den Ferit Aras'ın cenazesi ailesi tarafından teşhis edildikten sonra hastaneden alınarak Mersin'de defnedildi.

Kimlikleri henüz öğrenilemeyen cenazelerin bulunduğu Fırat Üniversitesi Araştırma Hastanesi çalışanlarından alınan bilgiye göre; HPG'lilere ait olduğu belirtilen 3 cenazenin 15 günlük yasal sürenin dolmasının ardından Elazığ Belediyesi tarafından Elazığ Kimsesizler Mezarlığı'na defnedildiği bildirildi. (DİHA)

Samast da medya kurbanı (imiş)!

H. Merkezi: Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilmesine yönelik açılan dava İstanbul 2. Çocuk Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Samast'ın yer aldığı duruşmada 5 kişi tanık olarak dinlendi. Duruşmada Samast yazdığı mektubu okuyarak "pişmanlığımı" dile getirdi. Zaten bilinen nedenlerden dolayı bilinen adresleri açıklayacağı söylenen Samast, 5 sayfalık mektubunda "mağdur edebiyatı" yaptı.

Gözaltına alındığı andan itibaren yüzünden gülcükleri eksik olmayan Samast, son duruşmasında "kurban" olduğunun bilinmesini istedi. "Benim de hayallerim vardı" diyerek vicdanlara oynayan Samast okuduğu mektupta, "Vatan haini, utanmaz Ermeni" diye manşetleri ben mi attım?... Bu manşetler ve bu yazılar yüzünden mahkeme köşelerinde Dink'i ve Orhan

Pamuk'u süründüren halkımızın önüne bunlar 'vatan haini, devlet düşmanı, bize küfreden bizi aşağılayan, bölmeye çalışanlar işte bunlar' diye

hedef gösteren ben miydim? Televizyon tartışmalarında parmaklarını sallayarak yok mu bunları vuracak vatan evladı diye içindeki nefreti kusan ben miydim?...

Bunlar bilmezler mi yurtdumdaki cahil ve milli duyguları kullanılmaya bu kadar açık olan gençlerimizden birinin bir kötülük yapacağını? Bilirler amaç da o zaten. Benim yaşamda 10 gence okutun o manşetleri, gösterin o yazıları, arkadan eski bir sabıkalı korkutsun, gaza getirsin, tümü benim yaptığımı yapar. Yapmadı mı, ne çabuk unutuyoruz. Ben kurban oldum başkaları olmasın" cümleleriyle bize gerçek katilleri "samimiyetle" gösteriyor.

Timsah gözyaşları döken Samast'ın mektubunda yer almayan yüzlerce ismi Hrant Dink'in ailesi başta olmak üzere tüm Türkiye oldukça yakından tanıyor. Samast'ın "hani neredeler?" diye sorduğu isimler hala gözümüzün önünde işbaşındalar, elbette günü geldiğinde hak ettikleri yere gitmek üzere.

Kızıldere şehitleri yaşıyor!

Katledilişinin 39. yılında Kızıldere şehitlerini anmak için birçok ilde etkinlikler organize edildi

Dersim

30 Mart Salı günü saat 12.00'de Tunceli Üniversitesi'nde bir araya gelen **SGD, DGH** ve **YDG'liler** başta **Mahir Çayan** olmak üzere tüm devrim şehitlerine selam gönderdi.

Saygı duruşunun ardından Mahir Çayan'ı anlatan kısa bir yazı okundu. Ardından kurumlar tarafından şiir dinletileri yapıldı. Hep birlikte okuduğumuz marşlarla etkinlik sona erdi. (**Dersim YDG**)

Kocaeli

Partizan'ın da aralarında olduğu devrimci, demokratik ve ilerici kurumlar Merkez Bankası önünde saat 18.00'de biraraya gelerek İnsan Hakları Parkı'na kadar yürüdü. Yürüyüş esnasında "**Mahir, Hüseyin, Ulaş! Kurtuluşa kadar savaş**", "Mahir, İbo, Deniz!

Sürüyor sürececek mücadelemiz", "**Kızıldere şehitleri ölümsüzdür**" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklaması ile devletin, devrimcilere yönelik katliamı kınanarak devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi.

(**Kocaeli ÖG okurları**)

Mersin

Kızıldere şehitleri birçok kurumun ortaklaşa örgütlediği bir eylem ile anıldı. 30 Mart'ta KESK önünden Taş Bina'ya kadar yürünen eylemde, sık sık "**Kızıldere şehitleri ölümsüzdür**", "Yaşasın devrimci dayanışma", "**Faşizme karşı omuz omuza**" sloganları atıldı. Ayrıca Mersin Üniversitesi'nde de bir anma yürüyüşü gerçekleştirildi.

Amed

Devrimci iradeleri ve ölümün üzerine korkusuzca giden Mahir'ler çok sayıda ozalit, duvar gazeteleri, resim sergileri ve dağıtılan

bildirilerle anıldı. Amed YDG'nin dağıttığı bildirilerde "bayrak elde düşenlere selam olsun" vurgusu yapılırken ayrıca "devrimci irade ve kararlılığın biz genç devrimcilere bırakılan en büyük miras olduğu" belirtildi.

İzmir

30 Mart günü akşam saat 18.00'de yapılan meşaleli yürüyüş; YKM önünden başlayarak, Sümerbank önünde basın açıklamasının okunmasıyla sonlandırıldı. SYKP Girişimi, EHP, BDP vd. İlerici kurumların örgütlediği eylem biz de destekçi olarak katıldık.

Yürüyüş esnasında "Kızıldere son değil mücadele sürüyor", "Mahir Hüseyin Ulaş kurtuluşa kadar savaş" vb. sloganlar atıldı.

"Kürtçe konuşmak yassak!"

H. Merkezi: KCK davasının kilitlenmesine neden olan Kürtçe savunma yasağının ardından, bu defa da İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi, "**Mahkemede Kürtçe konuşulamaz**" diyerek yaratıcılığın sınırının olmadığını gösterdi.

Balikesir Üniversitesi 1. sınıf öğrencisi **Emrah Bana**'nın, "örgüt üyeliği"nden yargılandığı davanın 7 Nisan günü görülen duruşmasında Başkan Şeref Akçay, sanık Bana'ya Kürtçe konuşabileceğini belirtti, ancak savunmasını Türkçe yapmasını istedi. Başkanın bu isteğine savcı "iyi derecede

Türkçe bilen sanığın gerekmediği halde Kürtçe savunma yapmasına yasal olarak müsaade etme imkanı bulunmadığı" gerekçesiyle itiraz etti.

Kürtçe isim bu kez de "î"ye takıldı

Urfa'nın Viranşehir ilçesinde Kürtçe isim bu kez de "bilgisayarda î harfi yok" denilerek engellendi. Ramazan Silgir, 7 aylık çocuğuna Kürtçe "Jîyan" (Yaşam) ismini vermek için Viranşehir Nüfus Müdürlüğü'ne başvurdu. Nüfus Müdürlüğü görevlisi "bilgisayarda î harfi yok" diyerek Jîyan yerine Jiyan yazdı. "î" harfinin kabul edilmemesi üzerine nüfus müdürüyle görüşen Silgir, müdürün de kendisine, "O harfi yazamayız, böyle bir harf yok" dediğini söyledi.

Kadının hakları için mücadele etmesi onurdur!

Yaklaşık iki yıldır ısrarla yürüttüğümüz Yeni Demokrat Kadın faaliyetinde birçok alanda; yaşamda ve mücadelede bizlerin de var olduğunu pratikte söyledik. Yaptığımız geniş toplantılarda özellikle nasıl bir hatta yürüyeceğimizi ve bu hatta yürürken hedeflerimizin ne olacağını belirlemek için bir kurultay örgütlemeye bunun için de bir hazırlık sürecine ihtiyaç duyduk.

Haftalardır büyük bir heyecan ve emek vererek hazırlandığımız ve kendimize "Yüzleşme, Hesaplaşma ve Örgütlenme" ana başlıklarını şiar olarak belirlediğimiz Kurultay Örgütlenme Konferansımızı 10 Nisan günü Taksim Hill Otel'de büyük bir heyecan ve coşkuyla sonuçlandırdık. Özgür geleceği kurma mücadelesinde yitirdiklerimiz için yaptığımız saygı duruşuyla başlayan Konferansımızı özellikle kadın mücadelesinde önemli bir yere sahip olduğunu düşündüğümüz **Çiğdem Yılmaz**'a attettik.

Aramızda olamayan tutsak kadın yoldaşlarımıza ve konferansımıza gelmesi mümkün olmayan kadınlarımıza da ayrıca alkışlarımızla selam yolladık.

Dört kuşaktan kadınların bir araya gelmesi ve tartışmalara aktif bir şekilde katılmaları bizler açısından birbirimizden öğrenme ve öğretme anlamında oldukça önemliydi. Bu anlamda bir arkadaşımızın söylediği "**bizler annelerimizden ileri çocuklarımızdan geliyoruz**" sözü çok anlamlıydı.

İlk olarak Ankara YDK'nın hazırlayıp sunduğu "**Kadın sorununun tanımlanması ve kadınların örgütlenmesinin önemi**" başlıklı sunumunun ardından yapılan konuşmalarda kadınların en başta söz almaktan çekinmeleri, mikrofonlardan korkmamız, yaşadığımız binyılların ezilmişliğinden bağımsız değildi elbette.

Bir arkadaşımızın konuşamama üzerine yaşadığı deneyimini bizlerle paylaşması ve "**sesimi kaybetmişim örgütlendikten sonra kazandım**" sözleri de oldukça çarpıcıydı. Yine Leyla Karakoç'un kızının kadın sorunu üzerine verilen mücadelede annesini örnek aldığını ve onun feodalizme savaş açtığını söylemesi de hepimizi duygulandırdı.

Neden burada olduğumuz üzerine yürüttüğümüz konuşmalardan sonra Partizan adına bir sunum yapıldı. Her alandan kadın yoldaşların büyük bir emekle yürüttüğü çalışmanın önemine vurgu yapılan konuşmada şimdiye kadar kadın sorununda zaaflı ve eksik bir duruş içinde olduğumuz ancak attığımız her olumlu adımla sistemle de kopuş sağlayacağımıza dikkat çekildi.

Ardından "**Deneyimler**" bölümünde YDK Kadın Komisyonu, Kadınların

Sabahtan akşama kadar yapılan canlı ve verimli tartışmaların yapılması konferansımızın başarılı geçtiğinin en somut göstergesiydi

Kurtuluş Hareketi, İstanbul, Ankara, İzmir, Dersim, Amed'te yürütülen kadın çalışmalarına ilgili deneyimlerimizi paylaşarak "**eksiklerimiz görevimizdir**" anlayışıyla yapamadıklarımızı önümüze görev olarak koyduk. Dersim'den konuşan arkadaşın daha birkaç ay önce başlayan çalışmaya ilgili "kadın çalışmasına başlamak için önce erkek arkadaşlarımızı ikna etmeye çalıştık..."

Önceden bir eylem olduğunda erkek arkadaşlarımız bizlerin gelmemesini söylediğinde bizleri ne kadar çok sevdiğini ve korumaya çalıştıklarını düşünüyorduk ama şimdi anladık ki bizle-

ki deneyimlerini aktardı ve özellikle erkek egemen anlayışın yansımaları açısından karşılaştıkları sorunları bizlerle paylaştı. Yine bir arkadaş da eski YDK deneyimlerinde yaşanan eksikliklere dikkat çekti.

Öğle arasında Ekvatorlu müzik grubu Grup Nostalgia çok canlı ve neşeli müzik dinletisi ve performans sundu.

"**Nasıl Bir Kadın Çalışması yürütmeliyiz?**" başlıklı sunumunu İstanbul YDK'dan arkadaşlarımız yaptı. Bağımsız ve özgün bir çalışma olması gerektiğine vurgu yapılan sunumda özellikle hedef kitlemizin ezilen emekçi kadınlar olması gerektiğinin altı çizildi. Enternasyonal kadın çalışmaları ve dışımızdaki kadın örgütleriyle yapacağımız ittifakların önemi vurgulanarak süreklilik, ısrar, eğitimin ve kendi tarihimizi oluşturmanın çalışmamızda çok önemli olduğu üzerinde duruldu. Buradan yola çıkarak dergi çıkarılması ve ortak anlayış ve dilin oluşması anlamında merkezi bir yapının gerekliliği üzerine tartışmalar yürüttük.

Yeni Demokrat Kadın çalışmasının bağımsız olması ve kadınlardan oluşması üzerine yaptığımız tartışmalarda sadece kadınlardan oluşan bir çalışmanın feminizme götüreceği ve çalışmanın erkeklerle birlikte yürütülmesi gerektiği yönlü bir kadın arkadaşın eleştirisi üzerine canlı bir tartışma ortamı oluştu. Yaptığımız tartışmalar sonucunda öncelikle kadınların bir güç olması gerektiğine ve yaşadığı sorunda örgütlenmesinin

Konferansımızın coşkusu herkesi sarmışken Ekvatorlu Grup Nostalgia'nın dinletisi de güzel anlar yaşattı hepimize...

ve söz sahibi olmasının çok daha önemli olduğu üzerinde durduk.

Son bölüme geçmeden kadın mücadelesindeki tarihsel gelişimimizi konu alan bir sinevizyon gösterimi yaptık.

"Kadın çalışmasının hedefleri" sunumunu da İstanbul YDK'dan arkadaşlarımız yaptı. Gün boyu yapılan tartışmalar sonunda örgütlenme perspektiflerimizi yani çalışmamızın hedefine neleri koyacağımızı belirledik. Buna göre erkek şovenizmi ve emek sömürsünü birbirinden ayırmadan temel eksen olarak aldık. Yine ulusal baskı, şiddet, çevre-yıkım-yozlaşma ve toplumsal cinsiyet ve bunun içinde de LGBT bireylere yaklaşımı çalışmamızda ana hedef olarak belirledik.

Yaptığımız tartışmalarla erkek şovenizminin bizlerdeki yansıması ve kullandığımız dile yansımaları üzerine kendi yaşamlarımızdan canlı örnekler verdik.

Son olarak serbest kürsüde "**emperyalist savaşlarda kadın**", "**hukusal mücadelede kadın**", "**din ve kadın üzerindeki etkisi**" konularında da sunumlar yapıldı.

Yine bu bölümde gün boyu bizleri dinleyen erkek arkadaşlarımıza da söz hakkı verdik. Söz alan bir erkek arkadaşımız, sistemin kadına yüklediği misyon kadar erkeğe de yüklediği bir misyon olduğunu ve YDK'lı arkadaşların bu çalışmada erkeği nereye koyduğunu ve özerk çalışma alanlarımızın hangi noktalar olduğunun belirlenmesi gerektiğini söyledi. Yine bir özeleştirisi vererek "**konferansın başından beri eksik bulur muyum**" diye baktığımız "**ama bir eksik olmadığını, çok başarılı bir çalışma olduğunu**" belirtti. Başka bir erkek arkadaşın "**erkeklerin kadınları aşağıladığını**" düşündüğünü söylemesi de çok önemliydi.

Sabahtan akşama kadar yapılan canlı ve verimli tartışmaların yapılması konferansımızın başarılı geçtiğinin en somut göstergesiydi ve günün sonunda hepimizin gözlerinde başarılı bir çalışma yapmanın yarattığı güven, rahatlıkla okunabiliyordu. Şunu çok iyi biliyorduk; bu toplantıyı sonuçlandırmıştık ancak yürüttüğümüz tartışmalarda yeni bir toplantının hedeflediğimiz kurultayın tartışmalarının da kapılarını aralamıştık.

(Yeni Demokrat Kadın)

Konferansımız, kaybettiğimiz sesimizin salonda yankılandığı, "yüksek sesle, açık açık" konuştuğumuz bir ortam yarattı.

rin kendilerinden dört adım geriden gelmemizi istiyorlar" sözleri kadınların mücadeleye atıldıklarında da karşılaştıkları engellere örnek olması açısından önemlidir.

Yine Avrupa'da ATİK bünyesinde faaliyet yürüten **Kadınların Kurtuluş Hareketi**'nden arkadaş özellikle göçmen kadınların ve tüm yoldaşların selamlarını ileterek "İlk defa ülkemizde böylesine coşkulu bir etkinliğe katılıyorum ve yıllardır bizlerin yaptığı kurultaylardan yola çıkarak konferansınızı çok başarılı buldum" sözleriyle başladı konuşmasına. Sunumunda 20 yıldır kesintisiz yürüttükleri kadın faaliyetinde-

10 Nisan 2011

Yeni Demokrat Kadın Kurultay Örgütlenme Konferansı Sonuç Bildirgesi

İlkel komünal toplumun son dönemlerinde yani daha sınıfların ortaya çıktığı dönemlerde ana hukukunun yenilgisi ile kadının köleleşmesi ve tarihteki ilk köleler olarak yer alması kadının tarihsel yenilgisi olarak adlandırılır. Yani insanın insan tarafından sömürülmesinin, köleştirilmesinin ilk adımı kadın üzerinden yaşanmıştır. O zamandan bu yana da kadının durumu ezilmişlikle, sömürü ile, ikinci sınıf olmakla tanımlanmıştır. Bugün de bu durum bazen daha inceltilmiş halleriyle de olsa aynen sürmektedir.

Bu kadar eski ve köklü bir tarihe sahip olan kadının ezilmişliği durumu, yarının yani özel mülkiyetin tüm yeryüzünden ortadan kaldırılması ile sona erecekse de aynı zamanda bugünün sorunudur ve kadınların örgütlenerek mücadele etmesi çözümün en önemli parçasıdır.

Bu genel bir doğru olmakla birlikte hangi kadınların bir araya gelerek mücadele edeceği de önemli bir sorudur, zira tüm toplum gibi kadınlar da sınıflara bölünmüştür ve tüm sınıfların kadın sorununa bakışı ve çözümü de ayrı bir yerde durmaktadır. Yeni Demokrat Kadın, emekçi ve ezilen kadınların örgütlediği bir çalışmadır ve hedefindeki kadınlar da emekçi ve ezilen kadınlardır. Yani fabrikada, atölyede, tarlada çalışan güvencesiz ya da sendikali işçi; ev emekçisi ya da ev eksenli çalışan kadınlar, güvencesiz-geleceksiz genç kadınlar, ulusal kimliğinden kaynaklı tüm ayrımcılıkları fazlasıyla yaşayan Kürt kadınlardır.

Kadının kurtuluşunun birlikte hareket ederek mücadele yürütmekten geçtiğini tespit eden ve hedef kitlesini emekçi-ezilen kadınlar olarak belirleyen Yeni Demokrat Kadın, nasıl bir kadın çalışması sorusuna da yanıt aramaktadır.

Kadın örgütlenmesini öncelikle sistemden, onun tüm kurum ve anlayışlarından ve de erkeklerden bağımsız olarak ele alarak, kararların kolektif bir şekilde alındığı ve yerine getirildiği bir hat izlemektedir. Bu şekilde hem sömürücü sisteme hem de erkek şovenizmine karşı etkili ve ayakları yere basan bir çalışma yürütülebilir. Kadın çalışmasındaki en önemli unsurlardan biri de süreklilik ve ısrardır. Üretim ilişkileri içindeki yeri ve toplumsal yaşam içindeki durumu dikkate alındığında kendine ve çevresine karşı güvensizliklerle dolu olan emekçi kadınlar içinde süreklilik ve ısrar çok önemli iki anahtar kelimedir.

Tüm çalışmalarda olduğu gibi kadın çalışmasında da binlerce kadının aklını ve iradesinin birleştirilmesi, bu doğrultuda ortak bir anlayışla oluşturarak hareket etmek son derece önemlidir. Bu ortak akıl ve iradeyi oluşturmanın yani ortak politikalar oluşturarak bu doğrultuda pratik süreci örgütlemenin en temel unsurlarından biri de yayındır. Yeni Demokrat Kadın faaliyetçileri ve çevresindeki kadın kitlesinin kendilerini ifade edebilecekleri, tartışma yürütebilecekleri, bilgi ve deneyim aktarabilecekleri, hatta kimi

zaman sadece dertleşebilecekleri bir yayının 3 ya da 4 ayda bir çıkartılması uygundur. Aynı amaçla internet sitesi oluşturma ve sosyal paylaşım ağlarını kullanma konusunda Yeni Demokrat Kadın olanaklarını zorlamalıdır. Yanı sıra kadın sorununa ilişkin arşiv oluşturma çabası içinde olmalı, bugünkü mücadeleyi de tarihe düşülmüş bir not olarak sürekli yazılı hale getirme çalışması yapılmalıdır.

Biz kadınlar ilk kölelik günlerinden bu yana eğitimsiz bırakılarak, toplumsal alanın dışına itilmiş durumdayız. Bize gösterilen evin duvarları arasındaki kısır yaşam ve bitmek bilmeyen pratik işler arasında yaşamla bağlarımız sadece aile ilişkilerine en iyi ihtimalle de aile ve iş ilişkilerine indirgenmiştir. Ancak yaşamın göğün yarısı olduğumuz gibi top-

Tüm çalışmalarda olduğu gibi kadın çalışmasında da binlerce kadının aklının ve iradesinin birleştirilmesi, bu doğrultuda ortak bir anlayış oluşturarak hareket etmek son derece önemlidir.

lumsal yaşamın da politikanın da yarısı olmak bizim hakkımızdır. Bunun için en önemli ihtiyaçlarımızdan biri eğitimidir. Üstelik sadece kadın sorunu üzerine değil, yaşamla ilgili tüm alanlarda bilgi ve birikim sahibi olmamız kurtuluşumuzun önemli ayaklarından biridir. Yeni Demokrat Kadın, tüm faaliyetçileri ve ulaşabildiği tüm kadınlarla eğitim çalışmalarını için bir program oluşturmalıdır. Tek başına kadınlar olarak bizlerin eğitimi elbette yetersiz olacaktır. Bu noktada Yeni Demokrat Kadın, toplumsal cinsiyet rollerinde terazinin ağır kefesini oluşturan erkek sınıfdaşlarıyla da özel eğitim çalışmalarını gücü ve ikna edebildiği oranda yapmalıdır.

Tüm dünyada kadınların ezilmesinin temelinde aynı olgu yatmaktadır ve bu ezilmişliğin görüngüleri birbirinden çok da farklı değildir. Ama en önemlisi de çözümlü ortaktır. Bu nedenle kadınların uluslararası dayanışması ve ortak hareket örgütlenmesi çok önemlidir. Yeni Demokrat Kadın uluslararası alanda ortak

bir mücadele hattı oluşturulmasında kendine özel bir misyon biçmeli ve var olan uluslararası platformlarda yer almaktadır. Ülke içinde de tüm kadın örgütlenmeleriyle gündemleri ortaklaştırmak ve birlikte hareket etmek için özel çaba içinde olmalıdır. Ülke içinde ya da uluslararası alanda dışımızdaki kadın örgütleriyle ortak hareket etmenin sınırları elbette temel ilkelerimiz olacaktır.

Kökleri bu kadar derinde ve toplumun tüm hücrelerine sinmiş bir sorunu çözmek, yani kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesini sonuçlandırmak oldukça zor bir iştir ve onlarca cephede birden mücadele etmeyi gerektirir. Zira kadının ezilmişliğinin ve köleliğinin binlerce görüngüsü, binlerce yöntemi ve aracı vardır. Ancak bunları belli başlıklar altında

Erkek ya da dişi olmak biyolojik bir durum olmakla birlikte, kadın olmak toplumsal ve ekonomik bir olgudur ve toplumsal cinsiyet dediğimizde de karşımıza ilk çıkan olgu daha doğmadan evvel biçilen rollerdir.

toplayarak ülkemiz koşulları ve gerçekliği içinde en öne çıkan ve sorunun, dolaşısıyla da çözümün parçaları olan kısımlara yoğunlaşmak bir zorunluluktur. Bu başlıklar aynı zamanda kadın mücadelemizin odak noktalarını oluşturacaktır.

Yeni Demokrat Kadın, kadınların kurtuluş mücadelesinde temel eksen olarak erkek şovenizmini ve emek sömürüsünü belirlemektedir. Emekçi kadınlar sınıfsal ve cinsel baskıyı en ince ayrıntısına kadar birlikte yaşamaktadır. Bu nedenle bu iki hedef birbirinden ayrılmamalıdır.

Kadına yönelik şiddet yaygınlığıyla ve yakıcılığıyla ister itemez gündemimizde en çok yerini alan konuların başında gelmektedir. Tüm kadınların şiddetle bir şekilde burun buruna gelmesi bir yana kadına yönelik şiddetin bir hâkimiyet unsuru olması bile bu saldırının tüm kadınlara yönelik bütünlüklü bir saldırı olduğunu açığa çıkarmaktadır. Türü ne olursa olsun kadına yönelik şiddet kadın sorununda büyük bir yer kaplamaktadır.

Bu nedenle de Yeni Demokrat Kadın erkek egemen zihniyetin bir tezahürü olan, yaygınlığı ve etkileri itibarıyla hemen her kadının hayatını derinden etkileyen kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi temel mücadele hedeflerinden biri olarak ele alır.

Kürt kadınları yukarıda belirttiğimiz hemen her başlıkta özel bir yer bulabilmektedir. Yıllardır kadına yönelik bütün saldırı biçimlerinin en katmerlisini yaşayan, iki kere değil hem kadın, hem Kürt hem de işçi, emekçi olduğu için üç kere ezilen Kürt kadınlarının sorunlarına özel olarak eğilmek hepimizin görevidir. Bu bilinçle hareket eden Yeni Demokrat Kadın Kürt kadınına yönelmiş ulusal baskının da diğer saldırı biçimlerinde olduğu gibi karşısındadır. İmha, inkar ve asimilasyon politikalarının doğrudan muhatabı olan Kürt kadınının sadece cinsel değil ulusal özgürlüğünü de savunur.

Erkek ya da dişi olmak biyolojik bir durum olmakla birlikte, kadın olmak toplumsal ve ekonomik bir olgudur ve toplumsal cinsiyet dediğimizde de karşımıza ilk çıkan olgu daha doğmadan evvel biçilen rollerdir. Toplumun bize biçtiği cinsiyete ve bunun gereklerine aykırı davrandığı için ataerkillik zinciriyle bağlanmaya çalışılmak kadının yaşadığı en temel sorunlardan biridir. Ancak bunun yanı sıra toplumsal cinsiyetle beraber tüm toplum kadın ve erkek olarak kurgulanmakta, bu anlamıyla da LGBT bireyler ya yok sayılmakta ya da toplumsal nefretin merkezine konulmaktadır. Yeni Demokrat Kadın toplumsal cinsiyete ve rollere karşı çıkarken bu olgunun en çok zarar göreni olarak LGBT bireylerin ötekileştirilmesinin de karşısında durur. Toplumsal cinsiyete karşı mücadeleyi temel hedef olarak belirlerken eşcinsellerin maruz kaldığı nefret cinayeti, yok sayılma, iş vermeme, cinsel kimliğini gizlemeye zorlanma vb. tüm saldırı ve baskı mekanizmalarına karşı çıkar.

Çevre, gecekondu yıkımları ve yozlaştırma saldırıları esasta tüm emekçi halka yönelik saldırılar olsa da emekçi kadınlar bu sorunlarla en çok yüz yüze kalarak bu saldırıların temel hedefinde yer almaktadır. Bu nedenle kadın mücadelesinde bu sorunlar da sistemle bağlantısı kurularak yer almak durumundadır.

Sonuç olarak Yeni Demokrat Kadın, Konferansımızda ortaya çıkan ve yukarıda değinilen konular üzerinde daha derinlemesine inceleme-araştırma yaparak, önümüzdeki süreçte düzenleyeceği Kurultay'da programını oluşturarak, politik hattını ve çalışma metodlarını-anlayışını-işleyişini net bir şekilde ortaya koymalıdır. Bunun için bir komisyon belirlenerek Konferansta tartışılan konular bir program taslağı haline getirilerek, Kurultay sürecine kadar tüm kadınların tartışmasına açılacak ve son taslak olarak Kurultay'da değerlendirilip sonuçlandırılacaktır.

Cinsel istismarın istismarcısı yasalar

Bu yasayı hazırlayanların cinsel suçlara karşı mücadelede "samimi" olduklarını ama sadece "yöntem" noktasında sıkıntılı olduklarını düşünmeyin sakın!

TBMM Genel Kurul'una gönderilen küçük yaştaki çocuklara yönelik cinsel istismarda bulunanlara testosteron azaltıcı tedavi uygulanmasını içeren ve kamuoyunda "Hadım Yasası" olarak bilinen tasarı 4 Nisan günü, Meclis Alt Komisyonu'nda tartışılarak kabul edildi. Uzun süredir gündemde olan yasa, cinsel suçları yalnızca cinselliğe -ya da sapıklığa, hastalığa- bağlayan; toplumsal yapıyı reddeden ve dolayısıyla cinsel suçların önünü kesemeyecek bir niteliktedir. Bu yasayı hazırlayanlar; bir yandan Hüseyin Üzmez gibi çocuk istismarcılarını salıveren bir yandan tecavüze uğrayan 12-13 yaşındaki kız çocukları için "rızası var" kararı veren bir düzenin aktörleri, hatırlatalım!

Alt komisyonda yasayı inceleyenlerden biri olan AKP Gümüşhane Milletvekili Kemalettin Aydın, toplantıyı "terleyerek, midesi bulanarak ve vücuduna kramplar girerek izlediğini" belirtiyordu. Düzenin aktörlerini bile bu denli "rahatsız" eden bu konunun kaç insan yaşamında kabus olduğunu elbette bizim kadar onlar da biliyorlar. Ve bu yasayı hazırlarken de bu kabusları ve toplumun ikiyüzlü "ahlak" anlayışı üzerinden istismarcılık yapıyorlar. Ancak bunu bile ellerine yüzlerine bulaştırmaktan geri durmuyor ve erkek egemenliğini rahatsız edecek adımlar atmaktan kaçınıyorlar. Komisyonunda, kanun teklifinden TCK'nın

102'nci maddesinde düzenlenen "Cinsel davranışlarla bir kimsenin vücut dokunulmazlığını ihlal etme" suçunun "2 yıldan 7 yıla kadar hapis" cezasını "5 yıldan 10 yıla kadar hapis" şeklinde değiştiren birinci maddesinden "mağdurun işlenen suç nedeniyle eğitimini, işini, ailesini ya da oturduğu yerleşim bölgesini terk etmek zorunda kalması halinde verilecek cezanın bir kat artırılmasına" ilişkin düzenlemenin çıkarılması; bunun örneklerinden biri... Alt komisyondan geçen bu yasa, Meclis tarafından gündeme alınmadı. Meclis, genel seçimler nedeniyle 7 Nisan'da tatile girdi ve bu yasa ancak yeni dönemde görülebilir. İşte size "samimiyet"!

Bu yasayı hazırlayanların cinsel suçlara karşı mücadelede "samimi" olduklarını ama sadece "yöntem" noktasında sıkıntılı olduklarını düşünmeyin sakın! Bunlar cinsel istismar üzerinden istismar ortamı yaratacak kadar bataklık dibindedir! Ve şimdi de son zamanlarda gündemden düşmeyen ve medya tarafından da oldukça tehlikeli biçimde topluma pompalanan çocuk ölümleri ve cinsel istismarları gündemleştirerek seçimlerde kendilerine kan tasmak istiyorlar!

"AKP (kadın ya da erkek vekilleri fark etmiyor) kadınların yaşadıklarına öyle bir pencereden bakmaktadırlar ki, tecavüz ve diğer cinsel suçların faillerinin

hasta olduğunu varsaymaktadır. Bu durumda neredeyse acıyacağımız(!) bu zavallı(!) tecavüzcüleri 'tedavi etmek' de AKP'ye düşmektedir pek tabii ki! Burada amaç tedavi etmek mi, cezalandırma mı o da tam olarak belli olmamakla birlikte AKP, tek tek tecavüzcüleri 'cezalandırır' ya da 'tedavi ederken' bir bütün erkek egemenliğini aklamaktadır. (...) Bunu bir hastalık olarak göstermek ya da bastırılmayan cinsel arzularla açıklamak erkek egemenliğini yeniden ve yeniden üretmekten başka bir şey değildir!" (Özgür Gelecek gazetesi, Sayı 04, Göğün Yarısı)

Her ne kadar kadına ve çocuğa yönelik cinsel suçlarla ilgili şimdiye kadar en çok yasa çalışması AKP döneminde oldu, doğrudur! Ancak bunun nedeni AKP'nin konuya duyarlılığı değil, şiddetin ve cinsel suçların ve de bunlara karşı toplumsal tepkinin -özellikle kadın örgütlerinin- en çok bu dönemde artmış olduğu gerçeğidir.

İstismarcılığın daniskası: "Kendi rızası ile olmuş!"

N.Ç. davası hala aklımızda, unutmadık. Zaten nasıl unutabiliriz ki? Onlarca kişinin tecavüzüne maruz kalan 13 yaşındaki bir kız çocuğunun verdiği 8 senelik hukuki mücadelenin önüne "kendi rızası" ibaresi konularak, cinsel istismarı meşrulaştıran bir sistemde hemen her gün benzer olaylar yaşanırken, unutmak mümkün mü?

İstanbul'da yaşayan 12 yaşındaki bir kız çocuğu, 60 yaşındaki komşusu tarafından cinsel istismara uğradı. Son zamanlarda çocuğa ve kadına yönelik şiddet ve istismar olaylarında yaşanan artış, her ne kadar toplumu korkutmak ve adeta meşrulaştırmak gibi çarpık bir anlayışla gündemleştirilse de bu olaylara alışılması gerekir!

Kız çocuğunun yaşadığı tek kabus bu değil... Tacizci tutuklanırken, mağdur çocuk "koruma" altına alındı. Çocuğun ailesi Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü Çocuk Şubesi'ne giderek, bilgi almak istedi. Kolluk kuvvetlerinin aileye verdiği yanıt ise şöyle: "Kendi rızası ile olmuş!"

Polisinin "kendi rızası ile olmuş", mahkemesinin "kızın rızası var" gibi kararlar aldığı düzenin cinsel istismarı "hadım yasası" gibi bir yöntemle çözmeye çalıştığını iddia etmesi ikiyüzlülük ve istismarcılığın daniskasıdır! (İstanbul YDK)

Erkek egemen mahkemeler için zor kararlar...

3 Aralık 2009'da toprak altından genç bir kızın cesedi çıkarıldı Mardin'in bir köyünde... Bu ceset, kendisinden yaklaşık 40 gündür haber alınmayan **Medine Memi**'ye aitti. Medine, henüz 16 yaşındaydı ve "erkeklerle konuştuğu" gerekçesiyle dedesi ve babası tarafından diri diri toprağa gömülmüştü.

Şimdilerde yine Medine'nin davası görülüyor Adıyaman Ağır Ceza Mahkemesi'nde... Ve 29 Mart tarihli duruşmada, yine katillerin yargılanması, "dosya eksik" denilerek erteleniyor. Bu kadar zor mu "adalet"! Bu kadar basit mi insan hayatı? Bu kadar sıradan mı kadının ve kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmesi? Evet, bu kadar zor adalet ve bu kadar basit insan hayatı ve bu kadar sıradan diri diri gö-

mülmemiz!

Çünkü Medine Memi'nin katilleri yargılanırsa kadının "erkeklerle konuşması"nın bir suç ya da bir öldürme nedeni olmadığını altına imza atacak mahkeme... Yani bir anlamda diyecek ki, kadının erkek egemen düzende dahi olsa kendi yaşamına dair karar verme hakkı vardır! Ama diyemez ki! Diyemez, çünkü sistemin tüm çarkları kadının erkek tahakkümü altında baskı ve ayrımcılığa maruz kalmasını doğru buluyor. Diyemez, çünkü bu karar Medine'yi tekrar yaşama döndürmeyecek ama her an öldürülme korkusu ve ihtimali ile yaşayan kadınlar için bir "güvence" olacak! İşte bu yüzden bu kararı öyle kolay kolay veremez. Ona bu kararı ancak kadın dayanışmalarının gücü verdirebilir! (İstanbul YDK)

Her şey can sıkıntısından!

Zonguldak Emniyet Müdür Yardımcısı Ümit Boztepe, Zonguldak'ta artan intihar olayları üzerine Karaelmas Üniversitesi ile bir "çalışma" yaparak sorunun nedenlerini öğrenmek istemiş. Kadınlarda intihar teşebbüslerinden sonra ölüm oranlarının erkeklere göre daha fazla olduğunu yeni öğrenen Boztepe, araştırmayı şu sorular etrafında yoğunlaştırmış. "Yaşadıkları coğrafi konumdan mı kaynaklanıyor? Aile içi şiddet mi, kız-erkek ilişkileri mi?" Gençlerde intihar eğiliminin ne kadar olduğunu belirlemenin anne ve babalar için çok önemli olduğu gibi bir "hassasiyet"le yaklaşan Boztepe bu konuda basından ve aile-

lerden de yardım istemiş.

Böylesi bir "hassasiyet" ve "duyarlılıkla" hareket eden Boztepe kendini bu çalışmaya ve sonuçlarına o kadar kattırmış ki araştırmanın "bilimsel" sonuçlarını açıklamaktan

Kesik başları bavullardan çıkan kadınlar, Zonguldak Emniyet Müdür Yardımcısı Ümit Boztepe'nin dikkatini çekmiyor elbette...

ziyade kendi yorumlarını kamuoyuyla bir an önce paylaşma ihtiyacı hissetmiş.

"İnsanların nasıl bir ruh halinde olduğunu anlayamıyorsunuz" sözleriyle, kendi canına kast edecek kadar bir şeylerden vazgeçmek neden ola ki? sorusuyla bizleri de "düşünmeye" sevk etmek is-

temiş. Bakın bu "sorumlulukla" yapılan çalışmadan Boztepe'ye göre nasıl bir sonuç çıkmış. "Kadınların biyolojik yapıları biraz daha farklı. Bizim hissettiğimiz ya da bizim araştırmalarımıza göre kadınlar ilgi çekmek için intihara kalkışıyorlar."

Biz diye bahsettiği kesimin devlet erki olduğu açık. Hepsini ilgi çekmek için ahır dünyanın kapılarına dayanmış kadınlar. Yemeğin tuzu fazla kaçtığında bıçakla ödüllendirilen kadınlar birçoğunuzun ilgisini çekiyor elbette. Kesik başları bavullardan çıkan kadınlar da Boztepe gibilerinin ilgisini çekmiyor elbette. Onların ilgisini çeken çoğu zaman sessizlikle örtülen bu patlamaların gerçek nedenlerini silikleştirmek ve kendilerini sorundan muaf tutmaktır.

YGS'nin şifresi: Çürümüş sisteminizdir!

27 Mart tarihinde yapılan ve 1.7 milyon öğrencinin büyük "umutlarla" katıldığı YGS, ardında yüzlerce şaibeyle tartışılmaya devam ediliyor.

Sınav sonrası basına verilen kitapçıkta "şifre" bulan Artvinli bir avukatla başlayan bu süreç, burjuva-feodal basının da gündeme sokmasıyla birlikte hıf-talardır tartışılıyor, tartışılmaya da devam edecek gibi görünüyor.

Sürece yabancı değiliz. Halk gençliğinin umutlarını bir iki saate sığdırmaya çalışan egemenlerin artık kendini yok etmeye başlayan sisteminin bir diğer yüzüdür bu. Biz bu süreci iptal edilen, birçok tartışmayla ve hileyle sona eren sınavlardan tanıyoruz. Biz bu süreci gençlerin umutlarını çalmaktan, onları geleceksizleştirmeye götürmekten başka

bir işe yaramayan sınavlardan tanıyoruz. Biz egemen sınıflara inanmadığımız ve güvenmediğimiz için onların sınavlarına da inanmıyoruz ve güvenmiyoruz.

Kendini bitirmeye başlayan sistemin tutarsızlıkları

Bir sınav salonunda sadece kadın öğrencilerin var olması, kişiye özel 1.7 milyon kitapçığın basılarak pedagojik bir "hata" yapılması, öğrencilerin sınava girmeden önce didik didik aranıp sınava değil de hapishaneye giriliyormuş izleniminin dayatılması, sınavdan bir gün önce internette "mod-medyan" aramalarının artması (mod-medyan şifreyi çözmeyle alakalı bir tekniktir ve bazı dershaneler öğrencilerinin şifreyi çözmeleri için bu tekniği günler öncesinden açıklamıştır)

"şifre" iddialarından sonra ÖSYM Başkanı'nın önce "şifre yok" demesi, ardından "algoritmayla alakalı" demesi, ardından "şifre sadece basına dağıttığımız kopyada var" demesi, internet sitelerinden "şifre tüm kitapçıklarda yok" denilerek "birkaç ki-

tapçığa şifre koyduk" denmesi, cumhurbaşkanının "ÖSYM başkanı beni tatmin etti" demesi ve hemen sonrasında Cemil Çiçek'in "cumhurbaşkanı tatmin olmuştur ben de tatmin oldum" demesi, Milli Eğitim Bakanı'nın olaydan günler sonra "işsi siyasal zemine çekmeyin. Sınavda kesinlikle şifre yok" demesi, kitapçıkları basan matbaanın "suçlu varsa o da biziz" şekline bir açıklama yapması... Saymakla bitmeyen, nereden tutsan elinde kalacak, yer yer bir tragediyadan sahneler barındıran yer yer bir komedi oyunu izlenimi veren açıklamalar... Uzmanların dahi çözemediği, anlayamadığı ve tutarlı açıklamalar yapmadığı (bunun nedeni "güvenlik" nedeniyle ÖSYM'nin gerekli açıklamaları yapmamasıdır!) bir ortamda egemen sınıfların sözcülerinin bir bir "güven" dolu açıklamalarla halkımızı "tatmin" etmeleri... Unutmamak gerekir; konu daha "güvenilir" ve "tarafsız" olan "yargıya" intikal etmiştir. Tıpkı 2010 KPSS skandalının yargıya intikal etmesi ve hala bir sonuç alınmaması gibi bir durumun yaşanması kuvvetle muhtemeldir.

Şifreyi çözecek olan; Halk gençliğinin isyanıdır!

Egemenler günü kurtarmaya yöne-

lik açıklamalar yapmaya çalışsa da, ÖSYM başkanı "bir daha kitapçık kopyasını basına dağıtmayacağız" şeklinde tehditler savursa da, tablonun halkımız üzerindeki algılanışı nettir; Sınavlara boğulan ve sınav sayısı ile orantılı olarak artan geleceksizlik, diplomalı işsizlik gibi sistemin çözemediği(!) sorunlar derinleşmiştir. Halkımız egemen sınıflara ve onların sözcülerine güvenmemektedir. YGS'ye giren öğrencilerin içindeki çelişkiler derinleşmiştir. Özelde sınav sistemine duyulan tepki gençliğin öncü devrimci gücünün müdahalesi ile sistemin bütününe yönlendirilmelidir. Bu noktada hepimize düşen görev ve sorumluluklar vardır. Çelişkilerin derinleştiği bu noktada sistemin teşhiri daha yüksek tondan vurgulanmalıdır. Halk gençliğine devrimci önderlik etme misyonu ancak bu şekilde gerçekçi bir kimliğe bürünebilir.

(İstanbul'dan bir YDG'li)

MENEMEN LİSELİ YDG'DEN EYLEM

Menemen Liseli Yeni Demokrat Gençlik, 5 Nisan Salı günü saat 17.30'da Stadyum önünde toplanarak lise yolunda bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün ardından basın açıklaması yapan YDG'nin eylemine yaklaşık 100 kişilik bir kitle katıldı. Yürüyüş boyunca camlardan bakan kadınlar ve yürüyüş güzergahında bulunan esnaf, alkışlarla liselilere destek oldu.

Son günlerde tartışılan YGS'deki şifreleme yöntemi ile halk gençliğinin geleceğiyle oynandığını, şai-

beler yaparak emekçi ailelerin çocuklarının haklarının gasp edildiğini, geleceksizleştirildiğini belirten Liseli YDG, bu yöntemle sistemin ne kadar pervasız olduğunu bir kez daha ortaya çıktığını dile getirdi. Elemeci sınav sisteminin sömürüyü katmerleştirmekten, işsizler ordusunu büyütme ve öğrencileri psikolojik ve fiziki olarak yıpratmaktan başka bir işe yaramadığını kaydeden liseliler, okullarındaki birçok sorunu da dile getirdiler.

Öğrenci gençliğe yapılan saldırıların Bologna Süreci kapsamında yapılan emperyalist faşist bir saldırı olduğunu altını çizen liseli YDG, halk gençliğine yönelik uygulanan geleceksizleştirme politikalarının kö-

leleri olmayacağını, sesimizi örgütlü mücadelenin yol göstericiliğiyle duyurmaya devam edeceklerini belirttiler.

Yürüyüş esnasında "Be zıman jiyan nabe", "Gençliğin sesi şifreleri yıkacak", "Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde" vb. sloganlar atıldı. Yürüyüş boyunca sesli ajitasyon çeken liseliler üzerinde "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" ve "Bologna sürecinden çıkılsın" yazılı "Yeni Demokrat Gençlik" imzalı kuşlamalar yaptı. Basın açıklaması çekilen halayın ardından atılan "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganıyla son buldu.

Eyleme Kaldıraç ve DGH da destek verdi.

(Menemen liseli YDG)

Ulaşım zammını protestoya saldırı

Kocaeli'de ulaşım zammını protesto eden aralarında Yeni Demokrat Gençlik'in de bulunduğu üniversite öğrencilerine polis saldırdı. 11 öğrenci darp edilerek gözaltına alındı. Büyükşehir Belediyesi tarafından toplu taşıma ücretlerine yapılan zamları protesto etmek için **Umutepe Kampüsü**'nde biraraya gelen öğrenciler, Umutepe'den merkeze kadar yaklaşık 17 km. uzaklıktaki Belediyeye yürümek istedi ancak, Anıtpark Bulvarında polis engeliyle karşılaştı. Polis, hiçbir gerekçe gösterilmeyecek gaz bombası ve coplarla öğrencilere saldırdı. Öğrenciler de polise taş atarak cevap verdi. Saldırıda 11 öğrenci darp edilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyen öğrenciler, yeniden Belediye İş Hanı önünde biraraya gelerek Kocaeli Belediyesi önüne yürüdü. Öğrenciler zamlar geri alınmaya kadar eylemlerinin süreceğini belirtti. (Kocaeli YDG)

İthal öğretmen uygulamasına protesto

6 Nisan Çarşamba günü Malatya Soykan Parkı'ndan Milli Eğitim binası önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Milli Eğitim önünde yapılan açıklamada "Eğitim fakültelerinden mezun olmuş 250 bin öğretmen adayı arasında 16 bin İngilizce öğretmeni atama beklerken; Milli Eğitim Bakanlığı Fatih projesi kapsamında yurtdışından önümüzdeki eğitim döneminden başlamak üzere 4 yıl içinde toplam 40 bin ithal öğretmen getirileceğini açıkladı. Bununla beraber bakanlık bir kez daha öğretmen açığına ne kadar ciddi yaklaştığını göstermektedir! Biz geleceğini kurmaya çalışan genç öğretmen adayları olarak, dışarıdan öğretmen ya da başka meslek mensuplarının getirilmesinin eğitim sistemindeki sorunları çözmeye katkısının olacağına inanmıyoruz ve bu projeden derhal vazgeçilmesini istiyoruz" denildi.

Yürüyüş boyunca "İthal öğretmen istemiyoruz", "Ücretli köle olmayacağız", "KPSS mezara öğretmenler sınıfa" sloganları atıldı. Eylemi AYÖP düzenledi. Bizler de Genç-Sen olarak katıldık.

(Malatya YDG)

YDG Ulm Gençlik Şöleni gerçekleşti

26 Mart günü yaklaşık 200 kişinin katılımı ile gençlik şölenimiz gerçekleşti. Uzun dönemdir kendi alanında böyle bir etkinliği düşünen gençler, tamamen kendi olanakları ile hazırlıklarına başladıkları şölede çabalarının karşılığını almış oldular. Şölen açılış ve saygı duruşunun ardından açılış konuşması ile devam etti. Bir yoldaş genel olarak gençliğin sorunlarına değinerek özelde de göçmen gençliğin okul, meslek ve iş sorunlarına değindi. Daha sonra **Cultura Tiyatro Ekibi**'nin sunduğu kısa bir oyun izlendi. Ardından **Grup Asmen** sahne aldı ve Kürtçe-Türkçe ezgilerin halay eşliğinde söylenmesi gençlerin sahneyi doldurmasını da beraberinde getirdi. Uzun bir halay faslından sonra sırayı Alman grubu Mozart's aldı ve Rock müziğinden bir demet sundu.

Daha sonra YDG merkezi konuşması yapıldı ve konuşma coşkuyla alkışlandı. Ardından sahneyi **Grup Sıar** aldı. Yine coşkulu marşları ve halaylarıyla gençleri eskinin değerleri ile buluşturan, geçmişin anıları ile yoğuran marşları salonda Partizan sloganlarının dakikalar boyu atılmasını da beraberinde getirdi. Sahneyi dolduran gençler, programın sonuna kadar halaylar çekerek şölenin son bulmasını beklediler. Etkinlik kapanış konuşmasıyla son buldu. (Ulm YDG)

Suriye halkından Esad'a mesaj var; “YETER ARTIK, ŞİMDİ DEFOL!”

Kapı komşumuz Suriye de nihayet isyan dalgasından nasibini aldı. Suriye'nin kıyılarını dövmeye başlayan isyanın beraberinde büyük bir kasırğa getireceği görülüyor. Kuzey Afrika'da patlak veren isyan, adeta bir tsunami gibi direnişi, Ortadoğu ve son olarak da Suriye topraklarına kadar taşıdı. Suriye halkı; yakılan bu direniş ateşinin etrafında buluşmakta gecikmedi. Sokağa dökülen halk; diktatörlüğü, siyasi baskıları, yoksulluğu ve işsizliği protesto etti. Suriyeli emekçilerin bu talepler karşısında maruz kaldıkları muamele de tıpkı kardeşlerine reva görülenler gibi oldu; **göz-altı, tutuklama, kurşun, katliam...**

İsyan her gün yeni bölgelere, illere yayılarak gelişmeye, büyüme devam ediyor. Direniş ve isyanların zalimlere korku saldığı diğer ülkelerden farklı olarak, Türkiye açısından daha nazik bir durum arz eden direnişin boy verdiği topraklara, gelin daha yakından bakalım!

Demokrasi mi? BAAS var ya!

Yüzde 74'ü Sünni, yüzde 16'sı Şii, yüzde 10'u ise Hıristiyan olan 25 milyon aşkın nüfuslu Suriye, çok kimlikli bir yapıya sahip. Nüfusun yüzde 90'ı Arap, yüzde 4'ü Kürt, yüzde ikisi de Ermenilerden oluşuyor. Çerkezler, Asuriler ve Yahudiler de bu zengin tablonun önemli aktörlerinden. Suriye'de iktidar toplumun aslında küçük bir bölümünü oluşturan Arap Alevilerinin (Nusayri) elinde. Suriye, Arap coğrafyası içinde önemli ticaret ve kültür merkezleri olan Şam, Halep, Lazkiye gibi şehirlere sahip. Ne var ki ülkede her türlü ifade özgürlüğünü yasaklayan BAAS rejimi, tüm bu zenginliklerin üstüne adeta ölü toprağı serpmiş durumda.

Ülke, 1963 yılından bu yana OHAL yasaları ile yönetiliyor. Rejim, varlığını inşa ettiği korku duvarları ile sürdürüyor. Suriye'de söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğünden bahsetmek bile yasak. Rejimin istihbarat örgütü El-Muhaberat, ülkeyi adeta bir ahtapot gibi sarmış durumda. Rejimi arkasına alan bu oluşum, muhalif olduğuna inandığı herkesi gözaltına alarak, yargılayıp, cezalandırabiliyor. Resmi işlemler yapılmadığı için de kaç insanın bu şekilde yok edildiği bilinmiyor. Uluslararası insan hakları örgütlerinin açıklamalarına göre 20 bini aşkın insan hala kayıp. Ülkede tek siyasi özne BAAS (Diriliş) Partisi. Bunun yanında Esad rejimi tarafından BAAS partisine muhalefet etmesi için kurulan birkaç parti daha olsa da bunlar göstermelik bile olamayacak derecede gülünç oluşumlar.

13 Kasım 1970'te bu coğrafya için alışıldık olan bir darbe ile iktidarı ele geçiren Esad ailesi, tam 40 yıldır ülkeyi yönetiyor. Esad rejimini kavramak için objektifimizi 1982 yılına çevirmemiz ye-

terli olacaktır. Siyasal İslam'ın en gelişmiş olduğu şehirlerden biri olan Hama'da halk, Esad diktatörlüğüne başkaldırdı. Alevi iktidarın, sistemli asimilasyon politikalarına maruz kalan ve nüfusun büyük bir çoğunluğunu oluşturmaya karşın devletin birçok makamından dışlanan Sünniler, onlara katılan Hıristiyanlar, Dürziler açlık ve yoksullukla birleşen öfkeleriyle sokağa çıktı. Esad rejimi, halkın bu haklı taleplerine

karşı şehri havadan ve karadan bombardımana tuttu.

Esad'ın mantığı basitti; Her şeyi Yok et! Şehri yerle bir eden Esad, 40 binden fazla insanı katletti. 100 bin insan Esad'ın şerrinden kaçarak Irak ve Ürdün'e sığındı. Binlerce insan da hapis-haneye atıldı.

Rejimin, Suriye halkına, işçi-emekçilerinin siyasal özgürlüklerine vurduğu demir prangalar ekonomik yaşamda da hükümünü sürdürüyor. Suriye, Arap coğrafyasında rüşvetin en aleni şekilde uygulandığı ülkelerden. Rüşvet yaşamın ortak dili. Önemli bir bölümü kırsalda yaşayan halk, korkunç bir yoksullukla boğuşuyor. Bölgenin kronik sorunu işsizlik Suriye'de gençliğin yakasını bırakmıyor. Resmi rakamlara göre işsizlik yüzde 25 oranında. Bunun yüzde 75'ini ise 15-24 yaş arası gençler oluşturuyor. Bu tablo ülkeden yansıyan isyan fotoğraflarında bu yaşlardaki gençlerin neden öne çıktığını da daha net bir şekilde anlatıyor.

Allah, Hurriya, beis!

Yaklaşık 40 yıldır her türlü siyasal özgürlüğün yasaklandığı ve ağır bir askeri rejimin hüküm sürdüğü ülkede; açlık ve yoksulluğun geldiği nokta ülkeyi adeta patlamaya hazır bir volkan haline getirdi. Volkanı patlatan ise duvarlara yazan birkaç çocuğun tutuklaması oldu. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bölgede yaşanan isyanların da tetiklediği bu süreç, Suriye'de çok hızlı bir şekilde gelişti. Rejimden bunalan halk; ülkenin her tarafında sokağa indi. “Özgürlük” isyanının temel argümanı olarak halkla bütünleşti. Çeşitli inançlardan ve kimliklerden

Suriye halkı; Esad diktatörlüğüne karşı gücünü birleştirdi ve yumruğunu rejimin tam da suratına indirdi. Gelişen bu hareket karşısında ise diktatörlük “olağan” bir şekilde, ilk eylemden itibaren halkın üzerine ateş açtı. Bugüne kadar gerçekleştirilen eylemlerde basına yansıyan rakamlara göre 200'yi aşkın insan Esad'ın muhafızları tarafından kurşunlarla katledildi. Ancak katliam, halkın geri adım atmasından çok öfkenin büyümesini,

eylemlerin yeni bölgelere yayılmasını hızlandırdı. Bu durum karşısında korkuya kapılan Beşar Esad; hükümeti görevden aldı ve eski tarım bakanı Adil Safar'ı yeni hükümeti kurmakla görevlendirdi. OHAL'i kaldıracak Ulusal Güvenlik Yasasının hazırlanacağını ve birçok konuda reform hazırlığı yapı-

dığını ilan etti. Ancak Beşar Esad, meclis kürsüsünde canlı yayınlanan konuşmasında kendi kendini yalanladı, tüm bu açıklamaların birer aldatmacadan ibaret olduğunu kendi ağzı ile itiraf etti. Beşar, babası gibi meselenin basitleştirilmesinden yanaydı; **Bu işin arkasında İsrail var!**

Kısa bir zaman geçmeden bahsi geçen yasanın OHAL'i kaldırmak değil ağırlaştırmayı hedeflediği de ortaya çıktı. Yani Beşar Esad, hala rejimin güvende olduğunu düşünüyor. Ne ki halk onun gibi düşünmüyor. Dera, Sanameyn, Dael, Şam, Duma, Baniyas, Lazkiye ve Hama'da, kuzeydoğu'daki Qamişlo'ya kadar çok sayıda şehirde büyük gösteriler düzenlendi. Kürtler, Qamişlo'da “**Aşağılanmaktansa ölüm**”, “**Özgürlük**” sloganlarıyla alanları doldurdu. Esad yanlılarının “**Allah, Suriye, Beşar ve hepsi bu**” söylemine halkın yanıtı gecikmedi; “**Allah, özgürlük ve hepsi bu**”. Herhangi muhalif bir partinin etkisinden çok birikmiş öfkeyle kendiliğinden sokağa dökülen yığınlar, rejimin peşini de kolay bırakmayacak. Halkı, açlık ve yoksulluğa sürüklemesinin ötesinde rejimin suç doyası da oldukça kabarık.

Suriye halkının komşularından devraldığı ve şimdi körüklediği bu yangının etrafa sıçraması ise olasılık dışı değil.

Erdoğan; Esad'ın düşmesine izin vermeyiz!

İşte bunu hesap eden Türk egemenleri, yine Ortadoğu'nun büyük abisi havalarda devreye girdi. Erdoğan, Esad rejimine sahip çıkarak, reform vaatlerini övdü. Erdoğan, bunları söylerken re-

formlar ise Suriye sokaklarını kana buluyordu. Direnişin bu kadar yakına gelmesi Türk egemenlerini kokutmuşa benziyor! Haksız da sayılmazlar hani.

Türkiye ile 800 kilometrelik bir sınıra sahip olan Suriye'de yaşanacak gelişmeler özellikle de Kürt nüfusun varlığından dolayı büyük önem taşıyor. Ülkede 2 milyona yakın Kürt yaşıyor. Bunun 300 bini ise bu topraklarda kimliksiz yaşıyor ve vatandaşlığa kabul edilmiyor. Kürtler, ülkede rejimden kopma eğilimini en fazla taşıyanlardan. Eylemlerin Kürt şehirlerine de taşması hem Esad rejimini hem de Türk egemen sınıflarını endişelendiriyor. Beşar Esad'ın bu bölgelerdeki Kürt aşiretlerini kabul etmesi ve taleplerini dinlemesi de bu korkunun bir ürünü. Öteden beri bu bölgede PKK'nin etkisizleştirilmesi-yok edilmesini isteyen Türk egemen sınıfları, şimdi yeni bir durumla karşı karşıya.

MİT ve Dışişleri Bakanlığının Suriye trafiğinin yoğunlaşmasının temel nedenlerinden birini bu oluşturuyor. Bekle-gör olarak tarif edilebilecek bir politika izleyen Kürt Ulusal Hareketi ise sürece temkinli yaklaşıyor. Söz konusu Kürtler olduğunda Suriye ve Türkiye ise aynı safta birleşmektedir. Özellikle son on yıl içinde PKK karşıtlığı temelinde iki ülke arasında birçok anlaşma imzalandı. Son olarak Ekim 2011'de Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği toplantısına Türkiye en üst düzeyde katılım gösterdi. “Terör ve Terör Örgütlerine Karşı Ortak İşbirliği Anlaşması” imzalandı. Buna göre Suriye ve Türkiye PKK'ye karşı ortak operasyon düzenleyebilecek, Suriye tutukladığı Türkiyeli Kürtleri teslim edecek. 2002 yılından bu yana Suriye, 100'ü aşkın PKK tutsağını, yurtseverini iade etti. Kürtlerin bu direnişe yaklaşımları anlaşılabilir o ki, önümüzdeki günlerde belli olacak.

Türkiye fay hattında!

Suriye halkı, Hama'dan sonra ilk defa böylesine bir direniş rüzgarıyla ısınıyor. Esad diktatörlüğünün yarattığı korku iklimine rağmen uzun bir aradan sonra böylesine kitlesel gösteriler düzenlenmekte. Rejimin vahşi saldırılarına karşın halk sokakları terk etmiyor. Halk hareketi şu an için istikrarlı bir şekilde genişliyor. Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu hareket, 40 yıldır biriktirdiği öfkenin dili ile konuşmakta. Kuzey Afrika'da boy veren isyan artık yanbaşımızda. Suriye'de büyüyen direnişin bir izdüşümü mutlaka ülkemize yansiyacak. Türk egemenlerinin telaşı da bundan. Türkiye, isyanın yarattığı depremin fay hattı üzerinde bulunuyor. Bu fay hattında patlamaya hazır bir volkan daha bekliyor! Bir süredir topraklarımızda yaşanan hareketlilik, patlamanın uzak olmadığına işaret ediyor olamaz mı?

Başbakan Irak Kürdistanı'nda; Bir taşla birden fazla kuş!

Tayyip Erdoğan Kürt ulusal sorununu ekseninde yine çokça tartışılan bir icraatın daha altına imza attı. Sık sık Kürtlerin oylarını alabilen tek parti (BDP'yi saymıyor) olduklarını ilan eden Erdoğan, Kürt açılımı ve TRT-Şeş'le önceki yönetimlerden farklı olduğunun propagandasını yapıyor. Erdoğan'ın son klas hareketi Irak Kürdistanı'na ve buradan Necef kentine yaptığı ziyaret oldu. Erdoğan'ı buraya sürükleyen nedenler, iç politikada ve Ortadoğu düzleminde yaratacağı olası sonuçlar itibarıyla önem taşıyor.

PKK'ye karşı iman gücüyle mücadele!

Devlet, seçim sathına girilmesine yakın hapishanedeki Hizbullahçıları bırakarak T. Kürdistanı'ndaki çalışmalarını güçlendireceğinin ipuçlarını vermişti. Hükümet olduğu günden bu yana bölgede İslami tandanslı yüzlerce derneğin kurulmasını finanse eden AKP, Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığı ile bu faaliyetlerinin yelpazesini de genişletmişti. Asker, polis, Özel Tim, JİTEM, korucular, istihbarat birimleri, itirafçı kontraları da kullanan devletin tüm olanaklarını seferber eden AKP'nin, imamları daha etkin kullanacağı kamuoyuna yansımıştı. Referandumda aldığı yenilgiyi henüz sindiremeyen devlet, 12 Haziran'da benzer bir tablo ile karşı karşıya kalmamak amacıyla din eksenli politikalarının ivmesini artırdı.

Geçtiğimiz günlerde kamuoyuna yansıyan MGK toplantısında alınan kararlar da bu iddiamızı doğruluyor. 24 Şubat 2011'de gerçekleştirilen MGK toplantısında karar altına al-

nan "Terörle Mücadele Strateji Belgesi" devletin sürece bakışını özetliyor. Hükümetin; önce emniyet müdürleri, valiler ve son olarak Kamu Düzeni ve Müsteşarlığı ile yaptığı toplantılardan sonra netleştirdiği strateji MGK'da resmîyet kazandı. Belgede yer alan "Çocukların terör konulu eğitim faaliyetleriyle bilinçlendirilmesi, camilerin ve din adamlarının terörle mücadelede bilinçlendirme çalışmalarına etkin katılımının sağlanması ve terör örgütüne karşı kooperatiflerin kurulması" ifadeleri devletin önümüzdeki süreçte T. Kürdistanı'nda izleyeceği yol haritasının ipuçlarını da veriyor.

Elbette yalnız bu da değil. MGK, bölgenin gelişimine büyük önem "veriyor"; "Bölgede okuma yazma kursları yaygınlaştırılacak. Kardeş okul kampanyaları, turistik, sportif ve kültürel faaliyetler desteklenecek, aşiretlerin terörle mücadeleye katkı sunmaları sağlanacak." MGK'nın bölge halkının sorunlarını çözmek gibi bir derdinin olmadığı aksine Kürt halkını asimile ederek mücadeleden koparmak istediği çok açık.

AKP de MGK'nın bu perspektifleri doğrultusunda yoğun bir çalışmayı çoktandır sürdürüyor. Makarna, kömür, yetmedi evinizin-mahallenizin imamı icraatları hız kesmiyor.

Kürt ulusal sorununda seçimin hatırına daha ılımlı bir dil tutturmak isteyen AKP, Kürt halkının mücadelesi karşısında diline hakim olamadı. Erdoğan, özellikle de BDP'nin sivil itaatsizlik kampanyası ile iyice küplere bindi. 23. Dönem 5.

yasama yılı son grup konuşmasında konuşan Erdoğan'ın bu öfkesi korkarız sağlığını bozacak. "BDP bir kez daha tahriklerle ortaya çıkmaya başladı. Yapılan sivil itaatsizlik değil sivil iradesizliktir. Milletin iradesine ipotek koyduranlar sivillikten bahsedemezler. Bırak halk iradesini ortaya koysun bakalım. Sivil itaatsizlik seçim istismarından başka bir şey değildir" sözleri ile BDP'yi hedef tahtasına koyan Erdoğan, Kürt halkının eylemlerinden rahatsız olmuşa benziyor. Kuşkusuz

bunun için onu suçlayamayız. Kürt halkı ortaya koyduğu direniş ile devletin oyunlarını bozmayı sürdürmektedir. Halkın bu eylemlere yüz binleri bulan katılımı, iradesini kimden yana kullandığını net bir şekilde göstermektedir. Biz devletin-AKP'nin Kürt halkına dönük bu ikiyüzlü politikasını bir kenara koyarak Erdoğan'ın aynı konuşmada sözünü ettiği ziyarete daha yakından bakalım.

AKP'den sınır ötesi seçim yatırımı!

Başbakanın 28 Mart'ta Irak Kürdistanı'na düzenlediği ziyaret yukarıda bir kısmını vermeye çalıştığımız resmin eksik parçalarını da tamamlar bir içerik taşımaktadır. Erbil'de Barzani ile görüşen ve Şiilerin dini merkezi Necef'e giden ve Ayetullah Sistani ile görüşen ilk başbakan, bununla da yetinmedi Irak Başbakanı Nuri El Maliki ile Hz Ali türbesini ve Bağdat'ı ziyaret etti. Kürt yönetimi de Erdoğan'ın bu jestini gördü ve karşılık olarak Erdoğan Erbil'e geldiği sırada Kerkük İl Meclis Başkanlığına Türkmen Hasan Turan seçildi.

Yıllardır Barzani ve Talabani için "aşiret reisi" tanımlamasını kullanan ve aynı masada bulunmamaya özen gösteren Türk egemenleri bugün tavır değiştirdi. Bunun nedenlerinden birinin seçim yatırımı olduğunu söyleyebiliriz. Zira Mesut Barzani'nin Erdoğan'a yönelik sarf ettiği "Önümüzdeki seçimlerde başarınızın devamını diliyorum. Sizin varlığınız, bölgede barış ve güvenliğin güvencesidir, Kürtler için çok önemlidir" sözleri bunu doğrular nitelikte. Devlet, AKP vasıtasıyla Irak Kürdistanı'ndaki Kürtlerle iyi bir poz vererek buradan ülkemizdeki Kürtlere seçim öncesi mesaj vermek istiyor. AKP, bundan bir süre önce KDP (Kürdistan Demokrat Partisi), YNK (Kürdistan Yurtseverler Birliği), Goran Hareketi, Komala İslami, Yekgirtu İslami, Awene ve Hewlati gazetelerinin muhabirlerini Türkiye'ye davet ederek onları beş yıldızlı otellerde ağırladı. Cemil Çiçek, Ahmet Davudoğlu ve Mir Dengir Fırat bu gazetecilerle görüşerek onlara AKP'nin seçim politikasını aktardı. AKP'nin stratejisine göre KDP basını Irak Kürdistanı'nın sınır bölgelerine, YNK kendi bölgesindeki işçilere dönük, İs-

lami gruplar da Müslüman AKP'nin propagandasını yürütecek. Bölge, son on yılda yaşanan yoğun sermaye akışı sonucu özellikle Kürtler açısından ciddi bir çekim merkezi haline geldi. TC bunun üzerinden sınırları içindeki Kürtlere ulaşmayı ve etkilemeyi hedefliyor. Ziyaretin daha da açılabilir bu ayağının temel çıkış noktasını bu bakış açısı oluşturuyor.

Türk egemen sınıflarının Irak Kürdistanı'na yönelik yatırımlarını daha da genişletme çabaları da ziyaretin temel nedenlerinden. İki ülke arasındaki yatırım ve ticaret 2010 yılında 7,5 milyar dolara çıktı. Başbakan, bu rakamı bu yıl 10 milyar dolara çıkarmak istiyor. Erdoğan'ın açılışını yaptığı uluslararası havaalanı da Makyol-Cengiz firması tarafından inşa edildi.

Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya sıçrayan isyan ateşinin Suriye'ye kadar gelmesi ve geçtiğimiz günlerde Erbil ve Bağdat'ta eylemlerin yapılması ziyaretin bir diğer önemli nedenleri arasında sayılabilir. Oldukça kırılğan bir yapıya sahip Irak'ın isyanla tutuşması TC'nin ve daha da önemlisi efendisi ABD'nin en son isteyeceği gelişmedir. ABD, gelişen isyan dalgasının daha geniş bir alana yayılmaması için ilişkide olduğu ülkeler üzerinden çeşitli bölgelere dalga kıranlar inşa etme peşinde. Söz konusu Irak gibi hassas dengeler üzerine kurulu bir ülke olunca bu iş daha da büyük önem taşıyor. Bölgedeki Kürt fonksiyonu ve PKK varlığı ABD'yi ve TC'yi en fazla korkutan faktör durumunda. Ziyaret öncesi konuşan Erdoğan'ın "Irak'la işbirliğimizin güçlendirilmesinin ve derinleştirilmesinin önündeki en önemli engelin, Kuzey Irak'ta kendisine yer edinen terör örgütü olduğunu sizler de biliyorsunuz. Artık terör örgütünün, Irak ile aramızda bir şer odağı olarak kalmasını istemiyoruz" demeci de bu gerçeğe işaret ediyor. Erdoğan'ın Sistani ile ziyareti ise ABD'nin İran'la yürüttüğü çatışmada TC üzerinden bir hamlesi olarak okunabilir. Özetle ziyaret ABD'nin bölgeye dönük politikaları çerçevesinde Türk egemen sınıflarının attığı adımlardan yalnızca biri. ABD, TC eliyle bir taşla birden çok kuş avlamanın peşinde!

Baskılar ve soruşturma terörü protesto edildi

Bursa: Bugün "ileri demokrasi" naraları atan egemen sistemin temsilcisi AKP hükümeti, devrimci, demokrat ve ilerici kurum ve kişilerin en ufak hak talebini ve demokratik tepkisini "terörist, bölücü" olarak göstermeye veya "suçu ve suçluyu" övdükleri gerekçesiyle soruşturmalara, tutuklamalara ve cezalara maruz bırakılmaktadır.

Bu saldırıların bir örneği de Bursa'da Partizan ve Özgür Gelecek okurları, DHF aktivistleri, Bursa Dersim Derneği yöneticileri ve üyelerinden oluşan 24 kişiyi 2008'den 2010'a kadar 2 Temmuz Sivas katliamı, Tekel'in özelleştirilmesi, 1 Mayıs İşçi Bayramı, İbrahim Kaypakkaya şahsında '68 devrimci önderlerinin 18 Mayıs'ta gerçekleştirilen anma etkinliklerine katılarak "suç ve suçluyu" övdükleri gerekçesiyle dava açılmasıdır. Bu baskı ve soruşturma terörü duruşma günü protesto edildi.

4 Nisan günü mahkeme öncesi Bursa Adliyesi önünde **Partizan, DHF, ESP, SDP, Bursa Demokrasi Platformu "Baskılar, Gözaltılar, Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz"** pankartı açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Kurumlar adına yapılan açıklamada "egemenlerin sözcüsü ve 'ileri demokrasi' naraları atan AKP hükümeti gerçekleştirdiği bu saldırı politikalarıyla faşizan yüzünü göstermektedir. Bursa 'Terörle Mücadele Şubesi' polisleri ve savcısı el ele verip, meşru ve yasal olan tüm bu etkinliklerdeki görüntü, video vb. materyalleri kullanarak bu etkinliklere katılan ilerici ve devrimci insanları, kurum ve çalışanlarını, hazırladığı uydurma delillerle illegal örgütlerle ilişkilendirmeye çalışmaktadır. Bizi bu ithamla suçlayanlara soruyoruz: 2 Temmuz'da Sivas'ta 32 kişinin yakılarak katledilmesi suç değil de katledilenlerin anılması mı suç?

İbrahim KAYPAKKAYA'yı 18 Mayıs 1973'de Diyarbakır işkencehanelerinde düşüncelerinden dolayı, aylarca işkence yaparak katletmek suç değil de hiçbir çıkar gözetmeksizin halkın mutluluğu ve ülkenin bağımsızlığını savunan bu devrimci önderi anmak mı suç?

Eğer bunlar suça biz bu suçları işlemeye devam edeceğimizi burada bir kez daha haykırıyoruz" dedi. BDSP, Bursa Dersim Derneği ve KESK yöneticileri de eyleme destek verdiler.

"Suç ve suçluyu" övdükleri gerekçesiyle soruşturma açılan kişiler mahkeme sonucu beraat ettiler.

Ayhan Çarkın buyurdu ki; "Terörle mücadele adı altında birçok cinayet işlendi."

Eski Özel Harekatçı Ayhan Çarkın'ın T. Kürdistan'ında görev yaptığı zamanlara ilişkin yaptığı bu açıklama son haftalarda gündemi meşgul eder oldu. Yıllardır haykırılan, dilden dile yayılan, hesabı sorulan bu durumun bir katilin diline çevrilince ne denli "önemsendiği" ise esasta gündemi neyin meşgul ettiğinin kanıtı niteliğinde. Zaten yedi düvelce bilinen "cinayetler" hiç kimsenin umurunda değil. Haber niteliği taşıyan ise "bizzat cinayetleri işleyenlerden olan, devlet-i Ali'nin en kıymetli kurumlarından Özel Harekat Dairesine bağlı eski bir polislin yaşananları ifade ediyor olması."

Ayhan Çarkın kimdir?

Ömer Lütfi Topal cinayetine karıştığı gerekçesiyle gözaltına alınan Çarkın, DYP'li Milletvekili Sedat Bucak'ın altı korumasından biri. Çarkın; 35 kişinin ölü ele geçirildiği bir operasyon, İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde çalıştığı dönemde beş ayrı eve yapılan operasyon sonucu öldürülenler, 13 Ağustos 1993'teki Perpa baskınında beş kişinin ölümü, İbrahim İlçi ve İbrahim Yalçın'ın öldürülmesiyle ilgili yargılandı. Çarkın, Susurluk skandalıyla ilgili olarak İstanbul DGM tarafından 13 Ocak 1997'de tutuklandı. 21 Mart 2000'de bir mafya operasyonunda gözaltına alındı. Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan Çarkın, Bursa yakınlarında trafik kazası geçiren ve tedavi altına alınan İbrahim Şahin'i ziyareti sırasında tekrar yakalanarak tutuklandı. 14 Nisan 2000'de tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Sicili bozuk, katilliği sabit, içerisinde bulunduğu ilişkiler ağı kan kokan bu şahsiyetin "vicdanı sızım sızım sızladığı" için yapmadığı aşikar olan itiraflarının bir

Bir katilin "itiraf" acizliği!

kısmı ise şöyle;

Derviş Savgat'ın öldürülmesi, Öğretmen Sezcan İkiz'in ölümü, Kerxe Köyü olayı, Silopi Derebaşı Köyü olayı, Cizre Yeşilyurt (Cinibir) olayı, Siirt Fındık Bucağı olayı, Lice olayları, Şırnak Çevrimli Köyü olayı, Mazıdağı Konur (Şebê) köyü olayı, Siverek ilçesinde taksicilik yapan Adnan Bağca'nın kaybedilmesi, Şırnak Kuşkonar ve Koçağalı Köyü katliamı.

Yalnızca yaşanmışlığın çok az bir kısmını ifade eden bu itirafların en dikkat çekenini ise Çarkın'ın "Jitem yaptı, elime kan buluşt" diyerek anlattığı ve yıllardır burjuva-feodal basın tarafından "Bebek Katilleri" manşetleri atılmasına dayanak olarak kullanılan "Pınarcık Köyü olayı". Bölgede gerçekleşen ve ilklerden olarak karşılaşılan bu olay 20 Haziran 1987'de Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Pınarcık köyünde 16'sı çocuk, 30 kişinin öldürülmesiydi. Silahlarla donatılı korucuların olduğu köye üzerinde komando kıyafeti bulunan kişiler geldi ve ağır silahlarla köylüleri taradı. Dönemin medyası saldırıyı "PKK köy bastı" şeklinde kamuoyuna servis ederken, bu olay kundağında öldürülmüş bir bebekle hafızalara kazandı. Yıllar sonra Çarkın'dan gelen "itiraf" ise olayın o dönem servis edildiği gibi olmadığını gösteriyor. Çarkın, bebek katili olduğunu da itiraf etmiş oluyor.

Gelgelelim burjuva-feodal basında koparılan yaygaranın sanki ilk kez böyle bir şey duyuluyormuş, sanki hiç kimseciklerin aklının ucundan bile geçmeyecek bir şey söylenivermiş gibi bir yanılsamaya yol açmak gayreti taşıdığı açıktır. Eski tetikçilerin, "itiraflarıyla" gündeme bomba gibi düşmeleri son dönem modası haline gelmiştir. Bilhassa Kürt Sorunu bu "açılm-

lar" ile halkın gözünde "vicdanen rahatlama", suçu birkaç kirlenmiş kuruma ve kişilere ykarak "aklanma" ve buradan doğru seçimlerinde yaklaştığı şu süreçte tribünlere oynayıp "rantına rant katma" arenası olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Bahsi geçen "itiraflar" Çarkın'ın "gözü açık gitmeme" kaygısından ya da "vicdanıyla girdiği muhasebeden" kaynaklanmaktadır. Aksine bu "eski" tetikçi devletine hizmete bu haliyle de devam etmektedir. Bunca "itirafının" ardından serbest bırakılmış olması da abesle iştigal gibi gözükse de tam olarak bu devletten beklenebilen bir hamledir de.

Bakalım daha ne "itiraflarıyla" kapımızı çalacaklar, ne büyük "şaşkınlıkların" denizine salacaklar zihnimizi.

Son söz niyetine; Çarkın şahsında bütünen eli kanlı katillere ve tasma tutucusu devletlerine hatırlatmak gerekirse; ağızlarımızdan dökülecek "itiraflarımızı" ve hiçbir zaman ağzımıza dahi alamayacak olduğunuz daha fazlasını biliyoruz! Dolayısıyla şaşırıyoruz ya da alkışlamıyoruz. Hesaplarınızı yaparken bu gerçekliği de gözden kaçırmayınız diye, yalnızca "hatırlatıyoruz."

"KIBRIS HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!"

İstanbul: Kıbrıs halkının mücadelesini selamlamak ve Kıbrıs halkına demokratik bir ülkede yaşama hakkı tanıyan emperyalistlerin tahakkümünü protesto etmek için 7 Nisan günü Devrimci Demokratik Sendikal Birlik tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen DDSB'liler "Kıbrıs emekçileri yalnız değildir" yazılı pankart ve "Faşist TC elini Kıbrıs'tan çek", "Kıbrıs halkı yalnız değildir" yazılı döviz taşıdılar.

DDSB adına açıklama yapan **Özge Kahraman**, Kıbrıs'ta giderek artan gerilimin Kıbrıs halkına acılar yaşattığını ve

Türk ve Rum halklarının kardeşçe yaşamasının olanaklarının milliyetçilik ve şovenizm saldırıları ile yok edildiğini belirtti. Tüm bu saldırılarla birlikte emperyalist tahakkümün meşruiyet kazandığını belirten Kahraman, Türkiye halkını Kıbrıs emekçileriyle dayanışmaya çağırdı. Eylem "Birlik mücadele zafer", "Kıbrıs halkı yalnız değildir" sloganları ile son buldu.

KIBRIS

28 Ocak'tan bu yana Kuzey Kıbrıs'ta 3. genel grev gerçekleşiyor. Kıbrıs halkının büyük bir çoğunluğunun coşku ve kararlılıkla katıldığı bu genel grevde adadaki emperyalist tahakküm ve TC işgali sonuçları protesto edilmekte, Kuzey Kıbrıs halkı kendisine dayatılan yaşamı reddetmekte ve geleceğini kendi ellerine almak için mücadelesini yükseltmektedir.

7 Nisan günü tekrar sokağa çıkan Kıbrıslılar meclisi kuşattı ve bir kez daha "Ankara elini yakamızdan çek!" dediler.

Sendikal Platform'un çağrısıyla gerçekleştirilen eyleme katılan binlerce kişi meclise giden yolları kesti ve "İşgalci TC Kıbrıs'tan defol" dedi. Eylemcilerin meclise yaklaşmaları üzerine, polis meclisin etrafını dikenli tellerle çevirdi. Meclisi kuşatan eylemcilerin açtığı pankartlar sivil polislerce indirilmek istendi. Ancak kitlenin müdahalesi sonucunda polisler amaçlarına ulaşamadı. Barikat grubunun pankartını indirmek isteyen sivil polisler kitle arasında uzun süre arbede yaşandı ancak polisler bu pankartı da indiremedi. Meclisin önünde uzun süre devam eden eylemde kitle tarafından sık sık "Uşaklar dışarı, halk iktidara" sloganı atıldı ve işbirlikçi hükümetlere tepki gösterildi.

Soru: Çocuğumuza ne oldu?

Cevap: eğitim zayıfatı!

İHD İstanbul Şubesi tarafından hazırlanan rapora göre 2000 yılından 2009 yılına kadar askeri kışlalarda şüpheli şekilde tam 401 kişi hayatını kaybetmiştir. Rapordaki en dikkat çeken nokta ise ölümlerin neredeyse tamamının kurbanın Kürt olması.

Erzincan: Ezen sınıf, ezilen sınıf üzerinde hakimiyetini devam ettirmek için birçok araca ihtiyaç duymaktadır. Bunlardan biri de ordudur. Ülkemizde de egemenler halk üzerindeki zulüm, sömürü ve imha politikasını sürdürülebilmek için güçlü bir orduya ihtiyaç duymaktadırlar. Bu orduyu da yine halk gençlerinden oluşturmakta ve halkı birbirine kırdırmaktadır. Bunu da okullarıyla, medyasıyla vb. yapmakta; askerlik "görev"inin zorunluluğundan ve kutsallığından bahsederek meşrulaştırmaktadır. Hatta okullardaki zorunlu din derslerinde dahi "şehit"liğin kutsallığından dem vurulmaktadır.

Egemenler halkımız üzerindeki bu faşist politikalarını uygulamak için faşist ordularını oluştururken ayrıntıları da gözden kaçırmamaktadır. Faşist ordu içinde başta Kürt ulusuna mensup olan gençler yaşanan sıcak savaş bölgelerinde görevlendirilmektedir. Hatta TC ordusu neredeyse tamamen yoksul halk çocuklarından oluşmaktadır. Zenginlerin çocukları ordu içerisinde bulunmamakta, bulunsun da askerlik "görevini" korumaları ile yapmaktadır.

TC'nin yürüttüğü haksız savaşlarda da hep yaşamını yitirenler yoksul aile çocukları olmakta. Ama ölümler bununla sınırlı değil ordu içinde.

Sayıları dikkat çeken boyutlara varan ve özellikle de operasyonların yoğunlaştığı dönemlerde yaşanan şüpheli asker ölümleri" de bir başka yanını oluşturuyor askerliğin. Şüpheli asker ölümleri ile ilgili İHD'nin hazırlamış olduğu rapor kamuoyuna sunuldu. Rapora göre 20 yılda

tam **2 tabur asker** şüpheli şekilde hayatını kaybetti.

İHD İstanbul Şubesi tarafından hazırlanan rapora göre 2000 yılından 2009 yılına kadar askeri kışlalarda şüpheli şekilde tam 401 kişi hayatını kaybetmiştir. Rapordaki en dikkat çeken nokta ise ölümlerin neredeyse tamamının kurbanının Kürt olması. TSK tarafından hiçbirine ilişkin doyurucu ve ciddi bir açıklama gelmemesi ise durumu iyice karmaşıktır. Şüpheli ölümler TSK'ye göre "askeri zayıfat" olarak yer alırken, ailelere "kaza kurşunu", "intihar", "elektrik, yıldırım çarpması", "yüksekten düşme", "birlik içinde trafik kazası", "eğitim sırasında mühimmat patlaması", "yılan sokması", "kalp krizi" şeklinde açıklanmaktadır. Ve bu da büyük tepkiye neden olmaktadır. Çünkü aileler bu açıklamalara inanmamaktadır.

Rapora göre 1991-2001 yılları arasında TSK içinde 433 şüpheli intihar girişimi sonucu yaralanmalar meydana gelirken, resmi açıklamalara göre ise 1991-2001 yılları arasında TSK içinde tam 815 şüpheli asker ölümü yaşanmıştır. Neredeyse hemen her gün bir şüpheli asker ölümü haberi medyada yer alırken, hemen hepsinin Kürt olması ise durumu anlamaya yetmektedir. Yaşanan bu ölümlerin kaza olmadığını ise 2010 da Elazığ'da bir askere ceza olarak pimi çekilmiş el bombasını tutması için verilmesi ve uzun süre sonra bombayı tutamayan erin elinde bombanın patlaması sonucu 4 er yaşamını yitirmesi olayında görmüştük. Geçtiğimiz aylarda bir

komutanın eğitim sırasında ateş açtığı hedef tahtasının yanında erlerin bulunması asker ölümlerinde "kazanın" ne kadar açıktan geldiğinin göstergesidir.

Erlere karşı yapılan insan dışı uygulamaların en bariz örneğini ise "**bizi kobay gibi kullandılar**" şeklinde açıklama yapan Doğan Çoban'dan öğrenebiliriz. Doğan Çoban, 27 Kasım 1992 tarihinde zorunlu olarak askere alınarak, önce Manisa'ya orada acemi eğitimini tamamladıktan sonra ise usta eğitimini almak üzere 1 Ocak 1993 tarihinde Urfa'nın Suruç İlçesi Yumurtalık Karakolu'na gönderilmiştir. Burada sınır boyunda askerlik yapan Doğan, kendi deyimiyle Kürt kimliğinden de kaynaklı olarak sınırda günlük yaklaşık 8 saat nöbette tutmaya zorlanmıştır. Ancak, özellikle gece nöbetlerinde TC ordusu tarafından alınan ancak bir saatten fazla kullanılmasının körlüğe yol açtığı bilinen "gece görüş dürbünü"nü kesintisiz olarak kullanması talimatı verilmiştir. Komutanlar tarafından verilen talimat gereği gözünde körlüğe yol açacak olan bu dürbünleri saatlerce kullanmak zorunda bırakılan Doğan, bir süre sonra sol gözünden kornea ülserine yakalanmıştır. Gözündeki körlük yüzde 80 oranına varınca Doğan, önce Diyarbakır Askeri Hastanesi'ne sevk edilmiş. Doğan'ın burada yapılan muayene ve tetkiklerinde gözündeki körlüğün gece görüş dürbününden kaynaklandığı tespit edilmiştir. Doğan, askerliğinin son zamanlarında görme kaybının giderek artması üzerine Ankara GATA'ya sevk edilmiş ve burada da tedavi edilmeyerek çürük raporu veri-

lererek başlarından savuşturulmuştur. Doğan, TC ordusunda gözünün kör olması üzerine İHD İstanbul Şubesi'ne başvurmuş ve insan hakları savunucusu Av. Eren Keskin'in de aracılığı ile 17 yıl boyunca süren ve hala sonuçlanmayı bekleyen bir hukuk mücadelesi başlatmıştır.

Geçmişten bu yana sürdürülen bu devlet politikasının Kürdü Kürde kırdırmak amacı taşıdığı belirten Çoban, "orada savaş adı altında askerliğini yapan Kürt gençlerine aslında bir asimilasyon politikası uygulanıyordu. Kürt gençleri olarak oradaki halk ile kaynaşmamız için her gün komutanlar tarafından böyle psikolojik baskılara tabi tutuluyorduk. Özellikle böyle bir süreçte Kürt gençlerin kesinlikle askerliği reddetmesi gerek. Bu bir namus meselesi. Batı tarafında askerlik yaptırılmış olsalar dahi bunu kesinlikle reddetmeleri gerekiyor. Bu güç tarafından silah altına alınmak, onların çıkarını sağlamak için silah altına alınmak ciddi bir onursuzluk. Bunu sadece Kürt gençleri için söylemiyorum; dil, renk, ırk ayrımı yapmadan tüm gençlerin bu bilince ulaşması gerekiyor. Askerlik yapmamak gerekiyor. Reddetmek gerekiyor" şeklinde açıklama yapmıştır.

Bugün daha sayamadığımız birçok asker ölümü gerçekleşmektedir. Bugün ordunun bizlere inandırılmaya çalışıldığı gibi emperyalist güçlere karşı mücadelede kullanılması değil tersine dışarıda emperyalizme, içeride ise askerlik ile çeşitli milletlerin asimile olmasına halkımız üzerinde sömürüyü, zulmü, imhayı katmerleştirmesine hizmet etmektedir.

YDG'den Libya halkına destek açıklaması

İzmir: Yeni Demokrat Gençlik 2 Nisan günü Libya'daki emperyalist saldırıya karşı basın açıklaması gerçekleştirdi.

Saat 12.00'de Buca Forbes Caddesi girişinde yapılan basın açıklamasında "Emperyalistler ve işbirlikçi-uşak TC devleti Libya'dan defol" yazılı ozalit açan YDG'liler yaptıkları basın açıklamasında; Libya'ya yapılan emperyalist müdahaleye, katliamlara ve uşak TC devletinin ikiyüzlülüğüne değinerek "Türkiye halkının direnen Libya halkına borcu vardır. Bu borç; eli kanlı katillere karşı Libya halkıyla dayanışmak, onların direnişine omuz vermek ve ülkemiz özgülünde anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmektir" denilerek basın açıklamasını sonlandırdı.

ÖFKE, SUSKUN DİLLERDE...

314. Hafta

Kayıpların akıbetinin bulunması ve faillerin yargılanması talebiyle eylemlerini sürdüren Cumartesi Anneleri 314. haftada 1 Nisan 1996'da gözaltında kaybedilen Talat Türkoğlu'nun akıbetini sordu. İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına açıklamayı sinema sanatçısı **Nur Sürer** yaptı. Sürer Millî Güvenlik Arşivlerinin açılmasını ve kayıpların akıbetlerinin açıklanmasını istedi.

315. Hafta

Cumartesi Anneleri, 315. haftayı 20 Kasım 1994'te evinde gözaltına alınan Nihat Aydoğan'a adadı. Gözaltı sırasında babasının gördüğü işkencelere tanık

olan 12 yaşındaki kızın tutulan dilinde koca bir öfke saklı. Bu zamana kadar konuşamayan dillerin öfkesi Cumartesi Anneleri ile meydanlara taşındı. İHD adına yapılan açıklamada Nihat Aydoğan'ın Nüfus Müdürliğinde ölü olarak kayda geçildiği belirtildi. Açıklamada ayrıca dönemin devlet yetkililerinin yargılanması talep edildi.

Yedi sığınmacı açlık grevinde

Erzincan: İran ve Afganistan'dan Van'a gelerek geçici sığınmacı statüsü alan 7 kişilik bir grup, mülteci olarak bir üçüncü ülkeye gönderilme isteklerine cevap verilmesi üzerine BM Van Mülteci Ofisi'nin önünde açlık grevi başladı.

İran'ın Urmiye, Mahabat, Kirmanşah, Salmas kentleri ile Afganistan'dan siyasi nedenlerle Türkiye'ye sığınan biri kadın 7 kişi, kurdukları çadırlarda seslerini duyurmanın mücadelesini veriyorlar.

Rize L Tipi Hapishane'de "A Takımı" işkencesi

H. Merkezi: Rize Kalkandere L Tipi Hapishane'de PKK dava tutsağı Murat Kıran "A takımı" adı verilen gardiyanların oluşturduğu işkence timinin saldırısına uğradı. Trabzon Devlet Hastanesi'ne sevk edilirken, hapishane yönetimi ise yaptığı açıklamada, Kıran'ın diğer mahkûmlarla darp edildiğini öne sürdü.

Aile ve avukatlardan alınan bilgiye göre, "A takımı" adı verilen ve asker ve gardiyanlardan oluşan özel bir işkence grubu önceki gece geç saatlerde siyasi tutsakların kaldığı koğuşa baskın yaptı. Baskında Murat Kıran'ın demir çubuklarla dövüldüğü ve ağır yaralandığı belirtildi. Saldırıyla ilgili açıklama yapan hapishane yönetimi ise her zaman olduğu gibi Kıran'ın hapishanede kalan diğer adli tutuklular tarafından darp edildiğini öne sürdü. Ancak gece kapalı olan koğuşa adli tutukluların nasıl girdiği sorusuna cevap veremedi.

Ölüm sınırındaki Mehmet Aras tahliye edilmiyor

H. Merkezi: Erzurum H Tipi Hapishane'de kalan ve ölüm sınırında olduğu halde çeşitli nedenlerle tedavisi yapılmayan Mehmet Aras'a Adli Tıp Kurumu daha önce defalarca hapishanede kalabilir raporu vermişti.

Gelinen aşamada vücudu serum dahi kabul etmeyen Aras için Adli Tıp bu kez "bakiye ömrü az kalmıştır" yönünde bir rapor verdi. Ancak bu kez de bürokratik engeller nedeniyle tahliye geciktiriliyor. Şu anda ise Erzurum Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ndeki koşulları ayrıca bir işkence olan "mahkum koğuştur" adı verilen yerde tutuluyor.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde asker saldırganlığı tırmanıyor

H. Merkezi: Gazetemize bilgi veren tutsak yakınları Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde askerlerin kadın tutsaklara yönelik saldırılarında bir artış olduğuna dikkat çektiler. Örneğin geçtiğimiz günlerde asker arama yapmak üzere kadın siyasi tutsakların kaldığı koğuşlara girmiş ve arama yapmıştır. Arama sonrasında Tutsak Partizanlar Suzan Zengin ve Hiyam Akyol'un kaldığı hücreye tekrar girip, engelleme çabalarına rağmen, yatak, yorgan, yastık vb. eşyaları yerlere atılmış, hücrenin altı üstüne getirilmiştir.

Yine başka bir gün de Hiyam Akyol'la birlikte biri MLKP diğeri PKK davasından üç kadın tutsak yaşadıkları ciddi sağlık sorunlarından dolayı hastaneye sevk edilmişlerdir. Tutsakları hastaneye götürülecek olan komutan daha hapishaneden çıkmadan "ben hastanede doktorun yanından çıkmayacağım, haberiniz olsun" diyor ve tartışılıyor. Hastaneye gidiliyor, orada gerçekten de doktorun "dışarı çıkın" demesine rağmen götürülen komutan, yanındaki askerle birlikte çıkmıyor. Ayrıca kelepçeler de açılmıyor. Bunun üzerine kadın tutsaklar muayene olmayı kabul etmiyorlar. Kadın tutsaklar bu durumla ilgili bakanlığa toplu dilekçe yazmış ve ilgililer hakkında suç duyurusunda bulunmuşlardır.

Tufan hareket planı: Katliamın resmi belgesi

* Uygun olan her yerden göz yaşartıcı bombalar atılarak dirençleri kırılmaya çalışılacak.

* Koğuş koridoruna girilmesi halinde yoğun olarak göz yaşartıcı gazlar kullanılacak.

* Televizyon kanallarına ait helikopterlerin uçuşuna engel olunacak.

* Gruplar operasyon kararlılığını göstererek hükümlü ve tutuklular psikolojik baskı altına alacak.

* Kullanacakları kesici ve delici aletlere karşı misli ile mukabele edilecek. Ateşli silah kullanılması durumunda tereddütsüz ancak yeterli seviyede mukabelede bulunulacak.

* Mahkûmların bir odada toplanması halinde odaya köpük ve tazyikli su sıkılacak.

* "Teslim alınan" mahkûmlara acil sorgulama yapılarak operasyona istihbarat desteği sağlanacak.

İlk bakışta bu talimatlar, bir ülkeyi işgale giden askerlere verilen hareket talimatları sınırlanabilir. Oysa kendi kontrollerinde bulunan bir hapishanede büyük bir katliama hazırlanan devletin eylem hareket planı. **Bu plana göre "yoğun gaz bombası taarruzu kullanılarak içeri girilecek; ateşli silahla mukabele edilecek. Operasyon can kaybıyla bitebilir."**

6'sı kadın 12 kişinin katledildiği 19 Aralık Bayrampaşa Katliamı davası, 11 yıl aradan sonra ortaya çıkan yeni hareket

planlarıyla tekrar gündeme geldi. Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın ikinci duruşmasında ortaya "Tufan" adında yeni hareket planları çıktı. Daha önceden planın bulunmadığı bildirimini yapan Jandarma, nedense plana "arşivlenmesi gereken yer dışında" rastladı(!)

Mahkeme heyeti ortaya çıkan hareket planının kaç nüsha olduğu ve daha başka hareket planlarının olup olmadığı hakkındaki sorularını ise belgenin resmi olması dolayısıyla reddetti.

Tufan'da 12 devrimci tutsak katledildi

Utanzmazca "Hayata Dönüş" adını verdikleri katliamda aylar öncesinden Bayrampaşa Hapishanesi için hazırlanan ve 11 yıldır bulunamayan 17 sayfalık "Tufan" adındaki katliam planı, meğer devlet kayıtlarında duruyormuş(!) Operasyon komutanı da olan dönemin Bölge Komutanı Tuğgeneral **Engin Hoş** imzalı plan, Jandarma Genel Komutanlığı'nın 11 Ekim 2000 tarihindeki emri üzerine hazırlanmış. Hapishanelerde açlık grevinin başlama tarihi ise 20 Ekim. Yani yıllardır iddia ettikleri gibi 19 Aralık'ta yapılanlar, ölüm oruçlarını bitirmek için "Hayata Dönüş" operasyonu değil. Resmen savaş ve katliam planı...

Planda, Bayrampaşa Hapishanesi'ne 5 yıldır girilemediği, hapishaneye 70 kadar silah ve el bombası sokulduğu ve bunların kadınlar koğuşunda saklandığı yalanyla, katliama zemin hazırlanıyor. Adli Tıp Kurumu tarafından "**fazla kullanımı öldürücüdür**" tespiti yapılan gaz bombalarının "yoğun biçimde kullanılması" emri verilen planda, tutsaklara karşı kullanılacak üzere 2 skorsky helikopterinin 14 Aralık 2010'da Bölge Komutanlığı emrine verildiği de belirtiliyor.

Planda ayrıca "hukuki sorumluluk doğurmayacak şekilde operasyonun bütün safhaları kamera ve fotoğraf makinesi ile tespit edilecek" emri yer almasına rağmen mahkemeye gönderilen yazıda, kamera

görüntü ve kaydının "bulunmadığı" iddia edildi.

27 Temmuz 2011 tarihine ertelenen duruşmada adresi bulunamadığı ve duruşmalara katılmadığı için sanık asker Hasan Köse hakkında tutuklama kararı verildi. Mahkeme heyeti ayrıca, televizyon kanallarından katliam görüntülerinin istenmesine ve dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan ve Sağlık Bakanı Osman Durmuş hakkında da Meclis'te fezleke olup olmadığının sorulmasına karar verdi

Katliam yapıldığı bu kadar açıkken tutsak yakınları ve avukatların ısrarlı çabaları sonucu dava ancak 10 yıl sonra açılabilir. Çünkü Jandarma'nın "sorumlu isimler"i savcılığa bildirmesi tam 6 yıl sürdü. Bildirilen isimler de o dönem gözden çıkarılan askerlerdi sadece. Çünkü bunca katliam için verilen isimler 1 astsubay ve 38 erdi... Bugün ortaya çıkan "Tufan" adlı plan, dönemin Jandarma Genel Komutanlığı ve dolayısıyla Adalet Bakanı, İçişleri Bakanı kısacası devletin sorumluluğunun gizlenmediğinin de belgesidir. **(Bir PŞTA'lı)**

Ümraniye için de "Atmaca" ve "Bora"

19 Aralık Bayrampaşa davasında "Tufan" hareket planının ardından Ümraniye Hapishanesi için de "Atmaca" ve "Bora" adıyla iki ayrı plan daha ortaya çıktı. 6 devrimci tutsağın katledildiği Ümraniye hapishanesinde de katliamı yapanlar değil tutsaklar yargılanıyor. 399 tutsağın yargılandığı davaya gönderilen belgeler arasında Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Engin Hoş imzalı iki plan da yer alıyor. Planda katliama çok önceden hazırlık yapıldığı ve şehir dışından takviye güç getirildiği de açıkça yer alıyor. 'Atmaca ve Bora' saldırı planlarında, Dersimli Kürt gardiyanların da hedef alındığı ve operasyona gerekçe oluşturmak amacıyla bazı gardiyanların da "gönüllü olarak rehine" olabileceği üzerinde duruluyor.

Tekirdağ 2 Nolu Hapishanede saldırılar sürüyor

H. Merkezi: Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane'de bunun devrimci tutsaklara yönelik keyfi uygulamalara her gün bir yenisi daha ekleniyor. Normal koşullarda ayda bir kez yapılması gereken aramalar haftada 3 gün baskın arama adı altında saldırıya dönüşmüş durumda.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'ndeki son saldırılarla ilgili gazetemize mektup yazan tutsak Partizanlardan **Muhammed Akyol**, hücresinin kendi isteği dışında ve saldırı ile değiştirildiğini belirtti.

Akyol mektubunda "**30 Mart Çarşamba** günü hücredeyken 10-15 gardiyanın saldırısı ile hücremden alındım ve başka bir hücreye sevk edildim. Bizler ağır müebbet arkadaşlarımızın koşullarının iyileştirilmesi için eylemlerimizi kademe kademe yükselterek günde iki kez vurduğumuz kapılara dört kez vurmaya başladık. Ve idare de baskıcı politikalarını sertleştirdi. Hücremize 10 kişi girerek arama adı altında hücremizi dağıttılar. 45 dakika sonra tekrar gelen gardiyanlar üzerimize yürüdü ve sözlü sataşmada bulundu. Fakat bizler devrimci tutumuzu sürdürerek taleplerimizi sunduk. Ancak bir kez daha tekrarlıyoruz: Hiçbir baskı, yıldırma politikası bizi eylemlerimizden alıkoymaz." Yine aynı hapishanede kalan **Seyfi Polat** da ANF'ye yaşananlarla ilgili yazdığı mektupta **6 Nisan 2011** tarihinde kendisi ile birlikte **Naci Güner** ve **Ercan Özdemir**'in bulunduğu üç kişilik hücrenin basıldığına dikkat çekti.

Duvarların ardına direniş mesajı verildi...

İstanbul: Ülkemiz hapishanelerindeki tecrit uygulaması 10 yılı aşkın süredir devam ediyor. Her türlü baskı ve teslim alma aracı devreye sokularak devrimci tutsakların sesi ve direnişi boğulmak isteniyor. Zindanların en ücra hüccresine kadar bilenen öfke, kınında devrimci ira-

deye güç katıyor. Devletin teslim almaya dönük bütün saldırılarına karşı devrimci tutsaklar kesintisiz bir mücadele hattı oluşturarak direnişini sürdürüyor.

TKMP bileşenleri **6 Nisan** günü **Kandıra 1 No'lu F tipi Hapishane** önünde yaptığı eylemle hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini protesto etti. "**Hapishanelerdeki tecrit, sürgün sevkler ve saldırılara son**" yazılı pankart arkasında toplanan kitle adına açıklama yapan Pınar Kalaycı, 10 yılı aşkın süredir devam eden tecritin keyfi uygulamalarla daha da azgınlaştırıldığını belirtti. Çıplak arama, süngerli oda vb. saldırılarla süren işkencelerin hapishane yönetimi ve bölge savcılığı tarafından "mevzuat gereği" olarak gösterildiğini söyleyen Kalaycı, başta tüm ilerici kurumlar olmak üzere halkımızı devrimci tutsakların sesine ses katmaya çağırıyor.

Eylemin sonunda kitle hep birlikte "**Hoşçakalın yoldaşlar**" diye seslenirken tutsaklar ise "**güle güle yoldaşlar**" diye karşılık verdi.

İzmir TKMP'den basın açıklaması

İzmir: İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu 8 Nisan günü Kemeraltı girişinde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kırıklar, Bergama ve Kandıra hapishanelerindeki hak gasplarına değinen TKMP, tecritin emperyalizmin politikası olduğunu, egemenlerin IMF politikalarını rahatça uygulamak ve karşısındaki örgütlü gücü yok etmek için F tiplerini açtığını belirtti. Tüm devrimci demokrat kesimlere seslenen TKMP hapishanelerde yaşanan hak gasplarına karşı sessiz kalmamalarını istedi.

Yeni bir ulus nasıl inşa edildi?

Fransız Devrimi sonrasında yaşanan ulusalcı dalga, Osmanlı egemenliği altındaki topraklarda da yansımaları bulmuştur. Bunun Türk ulusu cephesinden pratik adımını atan ise İttihat Terakki Fırkası (İTF) olmuştur. İTF, savaşlarda aldığı yenilgilerden, ulusal ayaklanmalardan ve sürekli toprak kaybederek küçülen, diğer yandan emperyalizmin yarı-sömürgeci durumuna gelmiş, güçsüz ve önemli düzeyde çürümüş bir devlet mekanizmasına sahip olan Osmanlı'da iktidarı ele alarak, yeni bir sürecin öncülüğüne soyunmuştur.

Bu “yeni süreç”, bir yarıyla Osmanlı devlet mekanizmasının revize edilmesiyle, diğer yandan toplumsal bir yeniden yapılandırmanın sağlanmasıydı. Bu “yeni süreç” damgasını vuran ise “tek dil, tek millet, tek devlet” anlayışına dayanan “Türkleştirme” politikasıdır. Burada “Türkleştirme”den kasıt, sadece bugünkü Türkiye coğrafyasında yaşayanları asimilasyona tabi tutmak, sürgün, katliam, soykırım ve yöntemlerle nüfus oranını azaltmak değildir. Bunlarla birlikte ve bunların da arkasında yatan neden, devletle iktidara egemen olan Türk burjuva-feodal egemen sınıflarının, hâkimiyet alanlarında pazara, bir başka deyişle ekonomik sisteme hakim olma amacıdır. Yani mesele coğrafya ile birlikte iktisadi da “Türkleştirmek”tir ve bu birincisi esas olmalıdır.

“Osmanlı Devleti’nin 1906 yılında yaptığı nüfus sayımına göre günümüz Türkiye’si sınırları içerisinde nüfus 15 milyon civarındadır. Bu nüfusun % 20’si gayrimüslimlerden oluşmaktadır. İstanbul Ticaret Odası’nın verilerine göre de 19. yüzyıl sonlarındaki durum şöyledir; 19. yüzyıl sonlarında İstanbul’un nüfusu 1 milyon olup bunun % 44’ü Müslüman, % 41’i gayrimüslim, % 15’i ise ‘yabancı ve bilinmeyen’ kümesinde yer alanlardandı. Ülke içinde toptan ticaretle uğraşanların % 15’i Müslüman olup, perakendecilerle birlikte bu oran sadece % 24’e ulaşıyordu. İstanbul’dan uzaklaşıp Ege Bölgesi’ne, İzmir’e Ankara’ya, Anadolu’ya bakıldığında da azınlıkların tüm ticari faaliyetlere hakim oldukları benzeri bir manzara ile karşılaşılıyorlardı.” (Ayhan Aktaş ve Rifat Bali’den aktaran Gülçiçek Günel-İttihat Terakki’den Günümüze Yek-tarzı Siyaset. Türkleştirme, sf. 62-63)

Devlet, sınırları içerisindeki azınlık ulus ve milliyetler sadece nüfus açısından önemli bir oranı oluşturmuyor, aynı zamanda ve esas olarak ekonomiye de hâkim durumda bulunuyorlardı. Bu iki olgu zaten önemli oranda güçsüzleşmiş ve çürümüş olan Osmanlı Devleti’nin varlığı açısından ciddi bir tehdit

oluşturuyordu. Bu durumun bilicinde olan İTF ise var olanı tersine çevirme yolunu tutmuş ve bunun için hiçbir yöntemi yok saymamıştır.

Milli iktisat mı, iktisadın Türkleştirilmesi mi?

İTF’in iktidara gelişinde esas destek Alman emperyalizminden gelmiştir. Bir başka deyişle Osmanlı pazarına hâkim olmak isteyen Alman emperyalizmi, bunu İTF aracılığıyla yapmak istemiştir. Aynı süreçte ülke pazarına hâkim olan güçler ise İngiliz ve Fransız emperyalistleridir ki bu hâkimiyet gayrimüslim uluslar üzerinden sağlanıyordu. Özetle Anadolu’da yaşananlar doğrudan emperyalistler arası dalaşın sonucudur.

İTF’in iktidarı ele almasıyla birlikte önüne koyduğu temel politikalarından biri, “milli iktisat” politikasıdır. “Milli iktisat”tan kasıt emperyalizmle olan ilişkileri yarı-sömürge statüden kurtarmak, bağımsız bir ekonomik gelişim yaratmak değildir. Amaç, ekonomik hayata egemen olan gayrimüslimlerin tasfiye edilmesi, bunun yerine Türk burjuvazisinin ve dolayısıyla Alman emperyalizminin hâkim hale getirilmesi, İktisadın Türkleştirilmesiydi. Ülkenin yarı-sömürge yapısı ise olduğu gibi korunacak, değişim, emperyalistler arası bir “el değiş-tirme”den ibaret olacaktı. Alman emperyalizmi bu amaçla İTF’i ve onun Türkçü-İslamcı anlayışını destekledi. “Milli İktisat Politikası”nın sonucunda İngiliz-Fransız emperyalizmine bağlı Rum-Ermeni komprador burjuvazisinin yerini, Alman emperyalizmine bağlı, Türk komprador burjuvazisi aldı. Bunun ülkemiz topraklarına yansımaları ise azınlık ulus ve milliyetlere karşı katliamlar, sürgünler, baskı ve inkâr olacaktır. Sürekli güçsüzleşen Osmanlı gerçekliği, İTF öncülüğündeki Türk egemen sınıflarını bugünkü Türkiye sınırları içerisinde etnik ve dini bir arındırmaya götürmüştür. Bu aynı zamanda ulus-devletin inşası sürecidir. Bu süreçten etkilenen sadece ulus olma niteliğine sahip büyük topluluklar değil aynı zamanda küçük topluluklar da olmuştur. 1908’den itibaren gayrimüslimlerin “bünyeden atılması” ve ikinci olarak Müslüman olup da Türk olmayan nüfusun asimile edilerek “Türkleştirilmesi” amaç edinilmiştir. Elbette ki esas hedef ekonomi üzerinde egemenliğe salıp olan gayrimüslimlerdir. “1913-18 arasında yaklaşık 5 milyon insan (Anadolu’da bn-) yer değiştirmiştir.” (A. Aktaş’tan Aktaran G. Günel, Age sf. 65) Ermeni, Rum, Kürt, Boşnak, Laz, Çerkes vb. uluslar ve milliyetler “Türkleştirme” politikasından nasiplerini almış, soykırıma, katliamlara uğramış, yerlerinden sürülmüş, her türlü baskıya maruz kalmışlardır. Kuşkusuz bunun en kanlı sonucu Ermenilere uygulanan soykırımla ortaya çıkmıştır.

Sorunun “kökten çözümü”; Ermeni soykırımı!

Ermenilere yönelik ilk kapsamlı saldırıların II. Abdulhamid zamanında başladığını söylemek doğru olacaktır. Gerek Osmanlı egemenliği altında yaşayan Ermenilerin reform istekleri, gerekse Avrupalı (İngiliz-Fransız) emperyalistlerin Osmanlı Devleti’ne bunun üzerinden yaptığı baskılar, Osmanlı sarayını “sorunun kökten çözümüne” itmiştir. Abdülhamid tarafından kurulan ve Kürt aşiretlerinden oluşan Hamidiye Alayları da doğrudan bu amaca hizmet etmiştir. Elbette burada sorun salt Ermenilerin ulusal uyanışının bastırılması değildir. Bununla birlikte bir diğer amaç Osmanlı egemenliğine başkaldıran Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesinin sekteye uğratılmasıdır.

Bugün “Ermeni Tehciri” adı altında gerçekleşen soykırımı inkâr eden TC devletinin resmi tezine göre, “Tehcir”in amacı, savaş sırasında ayaklanarak, Osmanlı Devleti’ni güç durumda bırakan Ermenilerin sürgün edilerek bu sorunun bertaraf edilmesiydi. Yani egemen sınıflar “tehcir”i bir nevi “cephe gerisi temizliği” olarak yansıtmaya çalışmakta ve hatta bunun da ötesinde soykırıma uğrayanların Ermeniler değil, Türkler olduğunu söyleyecek kadar da düşkünleşmektedirler. Oysa tarihsel gerçekler meseleyi olduğu gibi açık eder niteliktedir.

Osmanlı Devleti henüz Alman emperyalizminin tarafında savaşa girmeden önce, 1914 Ekim’inde, Ermenilere yönelik silahsızlandırma çalışmaları başlatılmıştır. Şubat 1915’den itibaren ordudaki Ermeni askerler silahsızlandırılıp toplu katliamlarla veya ağır çalışma koşulları altında imha edilir. Ki bu askere almalarında esas amaç ileride ortaya çıkabilecek bir direnişin önünü almaktır. 24-25 Nisan’dan itibaren ise İstanbul’da Ermenilerin ileri gelenleri tutuklanır. Birçok ilde bu 19 Nisan’da başlamıştır. Tutuklamalar bir ay boyunca sürer ve bazı yerlerde idamlar gerçekleşir. Burada da amaç olası bir direnişin ortaya çıkmasını engellemektir.

“Tehcir” için resmi karar 27 Mayıs 1915’te alınmış olmakla birlikte, sürgün işlemi çok daha öncesinden, Mart ayından itibaren başlatılır. Bu süreçte Ermenilerin mal alım-satımı yasaklanır. Oluşturulan kabilelerin yanlarına ihtiyaç malzemeleri almalarına izin verilmez. Ermenilere yapılacak her türlü yardım, idam da dahil ağır cezalara çarptırılır. Genel olarak Ermeni halkı erkek nüfustan arındırılmış olmasına rağmen bunun yapıldığı yerlerde erkekler daha sürgünün başında kadın ve çocuklardan ayrılmış ve katledilmişlerdir.

“Tüm tehcir eylemi sonucu ne kadar insanın öldürüldüğü kesin olarak bilinmemektedir. Bilinen

savaş öncesi Osmanlı topraklarında, Ermeni kilisesine göre 2.1 milyon, Türk kaynaklarına göre 1.3 milyon olarak bildirilen Ermeni nüfusundan geriye son derece küçük sayıda bir insan grubunun kaldığıdır. 1919 yılında İstanbul’da İttihat Terakki önderlerinin yargılamalarında ölü sayısı 800 bin dolayında verilmektedir. Repsius ise bir milyon dolayında ölüden bahsetmektedir. Konuya ilişkin verilen diğer rakamlar 600 bin ile 1,5 milyon arasında değişmektedir.” (Gülçiçek Günel, Age. Sf. 75) Mayıs-Temmuz aylarında doğu illerinde tamamlanan “tehcir” daha sonrasında batı Anadolu ve Trakya’da uygulanmaya konmuştur. Bu durum “Ermeni Tehciri”nin savaş gerekçesiyle yapılmadığını, soykırım politikasının tüm Anadolu’da uygulanmadığının bir başka göstergesidir. Sonuç olarak yüz binlerce Ermeni bilinçli bir şekilde katledilmiş, Türk hakim sınıfları 20. yüzyılın ilk soykırımının altına imzalarını atmışlardır.

(Bir ÖG okuru)

Tarihten kısa kısa...

- * 15 Nisan 1925: Kürt isyanının önderi Şeyh Sait yakalandı.
- * 12 Nisan 1963: Siyahlara ayrımcılık uygulamalarına karşı gelişen hareketin önderi Martin Luther King, Alabama’da sivil haklar yürüyüşüne öncülük ettiği gerekçesiyle tutuklandı.
- * 19 Nisan 1966: 79 gün süren Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası grevi “halk sağlığını tehlikeye düşürdüğü” gerekçesiyle bir ay ertelendi.
- * 13 Nisan 1975: Lübnan’ın başkenti Beyrut’a Dört Hıristiyan Falanjiste karşılık 27 Filistinlinin öldürülmesiyle Lübnan İç Savaşı başladı.
- * 21 Nisan 1980: 23 devrimci tutsak Sağmalcılar Hapishanesi’nden firar etti.
- * 12 Nisan 1989: 15.000 TEKEL işçisi İstanbul’da eylem yaptı.
- * 18 Nisan 1989: Çin Halk Cumhuriyeti’nde binlerce öğrenci, daha geniş demokrasi talebiyle sokaklara döküldü.
- * 25 Nisan 1989: Yol-İş sendikasına bağlı 120 bin işçi bir saat geç işbaşı yaptı.
- * 20 Nisan 1995: Yaşam koşullarını protesto eden kamu emekçileri tüm Türkiye’de iş bıraktı.

Evrensel Bakış

İsyan dalgasının hatırlattıkları ya da öğrettikleri

Henüz komşulara sıçramayan *virüs* Tunus'la sınırlı iken domino etkisi sadece egemenler için kaygı, ezilenler için umut düzeyindeydi. Oysa bölge ülkelerindeki iktidarlar baskıcı olmaları yönünden ortak paydayı hiç terk etmemişlerdi. Aralarındaki tek fark baskının şiddeti düzeyinde kendisini göstermekteydi. Bölge halklarının ortaklaştığı yoksulluk ise öylesine birikmiştir ki, başkaldırı bir kıvılcım mesafesindeydi.

Halk, isyan dalgasında gerçek öncüsünden yoksun olsa da başkaldırı seçeneğini sokaklara taşımaktan imtina etmemiştir. Zira baskıya karşı direniş eşyanın tabiatından ileri gelmektedir. Mağrip'te, Arap Yarımadası'nda, Ortadoğu'da cereyan eden kitle eylemleri bu gerçeklikten bağımsız değildir, bağımsız olması düşünülemez de.

İsyanlar, ilericilik payesini, kendisine önderlik eden örgütlerden değil yüklendiği taleplerden alır. Hatta isyanın oluş halinde aldığı biçim bile talidir. Tunus ve Mısır'da tartışmaya yer bırakmayacak derecede meşru addedilen isyan, Libya'ya ulaştığında, ülkenin toplumsal dinamikleri karşısında tartışılır olmayı beraberinde getirmiştir. Libya isyanında her ne kadar aşiretler arası ve emperyalizme bağlılığa yönelen bir iktidar kavgası gerçekliği mevcutsa da Kaddafi'nin baskıcı rejimine bir karşı çıkış meşruluğu getirmektedir.

İsyan dalgası bir kez daha kitlelerin gücünü ispata soyunmuştur. Her olgu kendi gerçekliği içinde değerlendirilmek zorundadır. Tunus'ta sendikal mücadele, Mısır'da entelektüel ve sosyal yaşam diğer ülkelere nazaran gelişkin olsa da bölge ülkelerinde ciddi bir muhalefet hareketinin gelişmemiş olması herkesin malumudur. O halde bu isyanların, görece örgütsüzlüklerinden hareketle önemlerini küçümsemek doğru olmayacaktır.

Bölge despotlarının muhalefet hareketlerini en başından tolerans dışında bırakması da muhalefetin ciddi örgütlenmeler yaratamamasının önünde en büyük engellerden birini oluşturmuştur. İşte tam da burada, yani bu görece örgütsüzlük koşullarında açığa çıkan, egemenlere bir kez daha hatırlatılan, hatırlatmakla kalmayıp onları korkuya düşüren en önemli gerçek **kitlelerin gücüdür**.

Nereye yöneleceği tam anlamıyla belli olmasa da ezilenlerin bu kalkışması eski düzenin ortadan kaldırılmasını amaç edindiğinden emperyalizm için tehdit ve tehlike arz etmektedir. İstisnasız bir şekilde emperyalizme biat ederek göreve gelmiş bölge despotlarının işledikleri insanlık suçlarının akıllara henüz gelmiş gibi müdahaleye zemin hazırlamaları eski bir numara olmanın ötesinde bir anlam taşımamaktadır. İnsanlık suçu egemenlerin varlığı nedeniyle zuhur edegelmekle beraber sadece Kaddafi özgülünde bakıldığında bile bu pespaye gerekçenin inandırıcılığı yoktur. Zira daha dün emperyalist sofraların makbul konuklarından biridir Kaddafi.

Hiçbir neden emperyalist saldırıyı haklı çıkarmaya yetmeyecektir. Arkasına gizlendiği hiçbir maske emperyalizmin gerçek gayesini saklamaya yetmemektedir. Genel amacı sistemin sürdürülmesi olan emperyalizmin Libya'ya saldırırkenki özel amacı isyan dalgasını kendi hattından saptırmaktır. Bunun için Kaddafi'yi devirmesi şart değildir, isyancıların yenilgiye uğraması bile bu amaca aykırı olmayacaktır. Zira Kaddafi, ancak daha cömert bir anlaşma ile iktidarını koruyabilecektir. İsyancıların yenilmesi ise diğer bölge halklarına çekilen bir ihtar olarak devreye konabilir. NATO hava güçlerinin *yanlışlıkla* isyancıları vurmaları, emperyalizmin farklı seçenekleri gündemine almış olabileceğine delalet etmektedir.

Ezilen halkların isyan etme hakkına saldıran, isyan dalgasını rotasından çıkarmaya çabalayan emperyalist güçlerin dünyanın ezilen halklarına vermek istedikleri mesaj şudur: Ya Kaddafi gibilerin zulmü, ya doğrudan emperyalist zulüm... Bugün Afrika'dan yayılıp dünya halklarınca emperyalizme verilen mesajın da "kahrolsun emperyalist boyunduruk ve her türden yerli gerici minvalinde" bir sloganda cisimleşmesi bırakalım uzak bir ihtimal olmasını dünden daha yakındır.

Yemen halkı;

Salih, sen bittin!

Yemen'de 32 yıldır iktidarda olan **Ali Abdullah Salih** rejimi zor günler yaşıyor. Yoksulluğun girdabında boğulan halk, adı yolsuzlukla anılan Salih iktidarına karşı sokakları terk etmiyor çünkü. Ocak ayından bu yana Yemen halkı, Salih diktatörlüğünün, baskılarına, gözetimi ve tutuklamalarına ve de katliamlara karşın geri adım atmadı. Başkent Sana'daki Tahrir Meydanı'nı direniş merkezine dönüştüren halk hareketi, buraya dönük saldırılara karşın yine de alamı terk etmedi. Ülkede eylemlerin başlamasından bu yana; aralarında Zırlı Tümen Birinci Komutanı Ali Muhsen El Amar'ın da olduğu üst rütbeli birçok komutan ve İnsan Hakları Bakanı Huda El Ban'ın olduğu çok sayıda bakan istifa ederek Salih'i terk etti.

Giderek köşeye sıkışan Salih, halka yönelik şiddetin dozunu da artırdı. Şimdiye kadar yüzlerce insan Salih'in kurşunları altında can verdi. Binlerce kişi gözaltına alındı ve tutuklandı. Ancak halkın direnişi de durmadı. Örneğin; sadece 1 Nisan günü "**Kurtuluş Cuması**" adı altında düzenlenen eylemlere ülke genelinde bir milyona yakın insan katıldı. Anayasasının değiştirilmesini, seçimlerin yapılmasını ve yoksulluğa çözüm bulunmasını isteyen Yemen halkı bu taleplerinde kararlı.

Yoksulluk ve işsizlik girdabında

Ortadoğu'nun en fakir ülkesi Yemen'in 23 milyonluk nüfusunun yüzde 73'ü kırsal alanda yaşıyor. Dünya Bankası rakamlarına göre halkın yüzde 46'sı açlık sınırının altında. İşsizlik son derece yaygın, 15 yaş ve altındaki nüfus toplam nüfusun yüzde 50'sini oluşturmakta. Son 30 yılda nüfusu ikiye katlanan ülkede, kişi başına düşen milli gelir 950 dolar civarında. Petrol üretiminden elde

edilen gelir, bütçe gelirlerinin dörtte üçünü ve ihracatın da yüzde 90'ını oluşturuyor. Petrolden elde edilen para, memur maaşları ile siyaset ve aşiret bağları temelinde işleyen bir sübvansiyon sistemiyle dağıtılıyor. **Abdullah Salih'i ayakta tutan da bu siyasi-ekonomik rant dağıtım sistemi.** Yemen'in petrol gelirlerinde 2008'den bu yana yüzde 75'e varan azalma söz konusu. Bunu gerekçe gösteren hükümet, yardımları azalttı. Yemenlilerin geliri azalırken gıda fiyatları arttı. Bu da Yemen'de bugünkü direnişin en temel nedenlerinden birini meydana getirdi.

Halkın tamamının Arap olduğu Yemen'de iki İslam mezhebi yaygın. Ülkenin daha çok kuzey bölgesinde yoğunlaşan Zeydiler nüfusunun yüzde 30'unu oluştururken, yüzde 70'lik Şafi nüfus ülkenin güneyinde yaşıyor. Ülkenin Kuzeyi 1918'de Osmanlıların çekilmesinden sonra bağımsız olurken, Güney ise 1967'de İngilizlerden "bağımsızlık" kazandı. 1990 yılında iki ülke birleşti. Salih rejiminin Sünnileştirme politikalarına ve yoksulluğa tepki gösteren kuzey halkı Zeydilerin önderliğinde Salih rejimine karşı uzun yıllardır savaşıyor. Ülke, El-Kaide'nin Ortadoğu'da en eski köklere sahip olduğu bölgelerden.

ABD, Salih'in biletini kesti!

Yemen ulusal bütünlüğünü tam olarak sağlayamamış aşiretçiliğin hüküm sürdüğü bu yanıyla biraz da Libya'ya benzeyen oldukça dağlık bir bölge. Ortadoğu, Afrika ve Asya kıtalarının kesişim noktasında olması nedeniyle her daim ABD'nin kapsama alanı içinde bulundu. ABD, şu ana kadar iktidarda tuttuğu Salih'in gelişen halk hareketi karşısında iyice yıprandığını fark etmiş olacak ki Salih'in çekilmesini istiyor.

4 Nisan günü New York Times

Halka kurşun!

4 Nisan günü, Yemen'in Taz kentinde sokağa çıkan halka ateş açan polis, 12 kişiyi katletti. Hastane kaynakları bugün çıkan çatışmada çok sayıda kişinin de yaralandığını açıkladı. Görgü tanıklarının anlatımlarına göre hükümet binasına girmeye çalışan halkın üzerine yayılım ateşi açıldı. Hudeyda ve Beyda kentlerinde de halkın üzerine ateş açan polis çok sayıda insanı yaraladı.

Öte yandan New York Times gazetesi Amerika'nın Devlet başkanı Ali Abdullah Salih'e desteğini çektiğini ve çekilme koşullarını pazarlık ettiğini yazdı. Ali Abdullah Salih ise, iktidarı ancak 2013'de görev süresi dolduğunda bırakmayı kabul ediyor. Bir Yemenli yetkili New York Times gazetesine Başkan Yardımcısı Abdül Rab Mansur el Hadi'nin yeni seçimlere kadar geçici Devlet Başkanı olması önerisi üzerinde durulduğunu açıkladı.

gazetesi Amerikalı yetkililere dayan-
dırdığı haberinde "**Salih'in ne zaman gitmesi gerektiğine dair pazarlığın**" bir hafta önce başladığını yazdı.

Görünen o ki ABD emperyalizmi, yola Salih dışında biriyle devam edecek. Yemen halkının direnişi karşısında önümüzdeki aylarda görevi bırakacağını açıklayan Salih, anlaşılacak yalnızca halkı değil efendilerini de ikna edememiş.

ABD'li yetkililerin Salih'e yönelik açıklamaları emperyalistlerin uşaklarına yönelik politikasını ama daha da önemlisi ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı yeniden nasıl dizayn edeceğini de yansıttıyor. Onlar için uşakları halkı yönetebildiği ve iktidarda kullanılabilir olduğu sürece değerlidir. Bunu nasıl yaptığının emperyalistler için hiçbir önemi yoktur. Şu ana kadar hemen her eyleme saldıran ve azgın bir vahşet uygulayan Salih'i ABD bir kez olsun kınamamıştır. ABD, neticeye bakmaktadır.

Halk isyanı hala bastırılmış değil ve sokakları hala milyonlar dolduruyor. Elbette yalnız Salih'i değil efendilerini de protesto ediyor. Tunus ve Mısır'da olduğu gibi yola başka diktatörlerle devam edeceğe benzeyen ABD'nin; bu yolculuğuna her adımda halkın direniş, isyan ve savaşımı da eşlik edecektir. Bundan kuşquamuz yoktur!

Tunus'ta 44 parti seçim için başvurdu

The Economist'te 2 Nisan günü yayımlanan habere göre; Tunus seçimlerinde en az 44 parti iktidar için mücadele edecek. Tunus'ta Bin Ali tarafından yasaklanan en-Nahda, liberal düşünceleri ile tanınan Demokratik İlerleme Partisi ülkede güçlü ta-

bana sahip olan partiler arasında ön plana çıkıyor. Diğer taraftan ülkede seçim öncesi yapılan kamuoyu yoklamaları da yeteri kadar sağlıklı bilgi vermiyor. Seçimlerden hangi partilerin başarılı çıkacağı ise net olmayan konular arasında. Tunus'ta, halk ayaklanması Zeynel Abidin Bin Ali'nin 23 yıllık iktidarına 14 Ocak 2011 tarihinde son vermiş ve Bin Ali ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştı.

"Kitleler FARC'a güveniyor. Biz hareketin parçasıyız..."

FARC-EP kimdir?

1948 yılında Kolombiya Partisi ve sol hareket arasında yaşanan şiddetli tartışmalar bağlamında ortaya çıktı. Bu tartışmalar sonucunda 1949 yılında "Bağımsız Cumhuriyetler" (Republicas Independientes) olarak adlandırılan örgüt kuruldu. Bu örgüt Kolombiya Komünist Partisi ve ülkedeki bazı sol ve radikal köylüler tarafından kurulmuştu. 1964 yılında Kolombiya devlet ordusu Republica de Marquesealia eyaletini ele geçirdi. Sağ kalanlar, (aralarında Manuel Marulanda ve Jacobo Arenas da var) aynı sene 20 Haziran'da o bölgede konferans gerçekleştirdi ve bu konferansta Bloquesur isimli gerilla örgütünü kurdular.

1966 yılında Bloquesur FARC içinde yer aldı, FARC aynı sene 5 Mayıs'ta resmi olarak Kolombiya Komünist Partisi'nin askeri kanadı olarak kendisini kamuoyuna duyurdu. Kendisini özellikle büyük toprak ağalarının ve ordunun estirgi şiddete karşı köylülerin öz savunma grubu ve kitle partisi olarak adlandırdı. Resmi deklarasyonda Marksist-Leninist ve Bolivarci olduğunu açıkladı. Latin-Amerika'nın özellikle Güney Amerika'nın en deneyimli devrimci silahlı örgütlerinden birisi durumda şu anda. 26 Mart 2008'de **Manuel Marulanda** (kurucu ve lideri) 78 yaşındayken kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti.

Bugün de ülkenin büyük orman bölgelerinin büyük bir kısmında gerilla mücadelesi yürütülmektedir. Birçok ülkeden destek alan FARC, tanınan devrimci örgütlerden biridir. 22 Eylül 2010'da FARC'ın en önemli önderi olan Víctor Julio Suárez Rojas namı diğer Jorge Briceño Suárez ya da kitleler tarafından bilinen adıyla "Mono Jojoy", Kolombiya devletinin düzenlediği "Sodom Operasyon" sırasında 20 gerilla ile birlikte ölümsüzleşti.

Daha sonra 2008 yılında hareketin önderleri Raul Reyes şehit düştü. En tanınmış siyasi tutsakları ise 2004 yılında Arjantin'den ABD'ye götürülen ve orada "ölüm hüccresinde" kalan Simon Trinidad'tır. FARC örgütü çok çeşitli dönemlerden geçti, uzun bir aradan sonra (1999-2002) silahlı mücadeleyi bıraktı, sonra tekrar devam etti.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi

veren birçok devrimci parti ve örgüt var. İdeolojik-siyasi-örgütsel farklılıkları tanıyarak onların verdiği mücadeleyi anlamak ve kitlelerle buluşturmak önemli çalışmalarından biridir. Bu açıdan FARC-EP ile yapılan röportajı olduğu gibi yaymıyoruz.

ÖG: İlk olarak kendinizi tanıtır mısınız?

FARC-Roberto: İyi akşamlar, ilk önce sizinle burada bulunmanın beni mutlu ettiğini belirtmek istiyorum. Benim adım Roberto ve on yılı aşkındır Kolombiya Silahlı Devrimci Güçler'in (FARC) bir aktivistiyim.

- Bize ülkenizin genel durumu ile ilgili bilgi verebilir misiniz ve buna bağlı olarak devrimci hareket özellikle de FARC hakkında bilgi verirmisiniz?

- Kolombiya'da yaklaşık 50 yıldır açık

bir şekilde yürütülen bir savaş var. Bugün 2011'de yani 50 yıl sonra FARC hala mücadele yürütmektedir ve hiçbir hükümet bu mücadeleyi bitirememiştir. Elbette darbeler aldık ama bu bittiğimiz anlamına gelmemektedir. Her hükümete gelen yeni başkan tıpkı Uribe (bir önceki Kolombiya devlet başkanı) gibi. Kendisi 2 ya da 3 ay içerisinde mücadelemizi sonlandıracaklarını deklare ediyordu, fakat bunu başaramadılar.

Bugün Chavez'in desteği ve müdahalesiyle Kuzey-Amerika güçlerinin şiddeti arttı. Kolombiya'da 7 tane askeri üssü bulunuyor. Kolombiya hükümeti ile yakın ilişki içindeler. Yardımda bulunuyorlar. Ancak bu müdahaleleri de devrimci güçleri durduramadı. Çünkü savaş keskinleşti, her gün yeni çatışmalar söz konusu. Yani ülkemiz güçleri her gün hem gerici devlet ve emperyalist politikalarla karşı karşıyadır. FARC'ın belli

güçleri düşmana ağır darbeler vurdu, sayı olarak verirse 4000-4500 arası. Bunların arasında iki tane savaş uçağı, bir tane helikopter ve ayrıca iki tane gemi de ele geçirildi.

Bugün, Santos hükümeti (eski bakan, savaş bakanı) aynı zamanda "sahte çatışmalar" yaratmaktadır. Köylüler, öğrenciler veya sokaktaki insanları öldürüyorlar ve gerilla kıyafetleri giydireyorlar. Bunlara Kolombiya devletinin faşist politikalarının sonucudur. Paramiliter güçleri kullanıyorlar, sağcı sivil gerilla karşıtı grupları örgütüyor ve halka gözdağı vermeye çalışılıyorlar. Bu gruplar tamamen devlet tarafından teşkilatlandırılmaktadırlar.

Kitlelerin kendilerini örgütleyebilmesi önemli bir ihtiyaçtır, bizim ülkemizde açık kitle çalışması yürütmek çok zor, çünkü Kolombiya'da her şey gizli ve yeraltı örgütlenmesi gerekiyor.

- Bize biraz kitle çalışmalarınızdan bahsedebilir misiniz, ya da kitleleri örgütlemek için ne tür araçları kullanıyorsunuz?

- Ashına bakarsak kitleler örgütlü ve kendilerini de örgütüyorlar. Bunu söylerken durumumuz çok iyi anlamında söylemiyorum. Bahsettiğim mahallelerde öz örgütlülüklerini kuruyorlar. Kitlelerin kendilerini örgütleyebilmesi önemli bir ihtiyaç, bizim ülkemizde açık kitle çalışma yürütmek çok zor. Kolombiya devleti buna müsaade etmiyor.

Kolombiya'da herkes, yani örgütlü olanlar gizli kalıyor. Başka bir yöntem olmuyor. Öğrenciler de örgütlü. Eğer FARC insanları örgütleyorsa onun için özel insanlar var. O insanlar FARC'a güveniyor. Biz hareketin parçasıyız. Bir ordudur, silahlı gerilla mücadelesidir ama aynı zamanda bazı insanlar aynı mücadele için farklı biçim ve yöntemlerle de savaşıyorlar.

- Son yıllarda Latin Amerika'da kendisini "sol" olarak nitelendiren belli hükümetler ortaya çıktı, siz bu konuda neler düşünüyorsunuz? Bildiğimiz kadarıyla siz başından beri gelişen kitle hareketinin destekleyicisiniz?

- FARC dünyanın bütün kıtalarının halklarıyla dayanışma içindedir. Biz Viyetnam'la, Filistin'le, Küba ile ve pek tabii

ki Venezüella'daki Bolivar devrimi ile de dayanışma içindeyiz.

Latin Amerika'da şu anda bir devrimci dalga gelişmektedir, halk yığınları değişim istiyor ama gerçek şudur ki o noktaya henüz ulaşılmadı yani öyle bir değişim olmadı. Bizim o kitleye öğretmemiz gereken gerçek değişim ancak devrim ile mümkündür. Mesela, halk değişim istiyor, hükümetler geliyor ve bazı değişimler getiriyor, ancak kitleler hükümetlerden daha ileri gitmek istiyor yani köklü bir değişim istiyor. Venezüella'da şu anda bu çok net olarak görünüyor.

Ben, FARC aktivisti olarak daha birçok şeyin eksik olduğunu görüyorum. Örneğin Arjantin, Bolivya, Paraguay gibi ülkelerdeki hükümetler kendilerine ilerici diyorlar ama bunun arkasında halk var. Kitleler bu değişimi mümkün kılıyorlar ve gerçekten yavaş yavaş hangi hükümetin devrimci veya ilerici olduğunu biliyorlar.

Bir devrimci ve enternasyonalist olarak diyebilirim ki, eksik olan birçok şey var ama devrimci olarak savaşan halklarla dayanışma içinde olmamız görevimizdir.

- Son olarak, bildiğiniz gibi Türkiye ve T. Kürdistan'nda devrimci silahlı bir mücadele söz konusu, oradaki halka bir şey söylemek ister misiniz?

- Türkiye'de halk için savaşanlara çok selamlarımızı iletin. Ashında oradaki durum hakkında somut bilgim yok ama bu konuda bilgilenebiliriz. Halkın mücadelesinin nerede olursa olsun yanındayız. Özellikle ön cephede olanlarla. Ezilen halkların mücadelesi bizim de mücadelemizdir, onlar özgürlük ve toplumun ilerlemesi için savaşıyorlar. En içten selamlar!

Ortadoğu'da Cuma eylemleri

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da halkların direnişi devam ediyor.

Geçtiğimiz hafta çatışmaların yaşandığı Ürdün'de halk yine sokaktaydı. 2 Nisan günü başkent Amman'da Cuma namazının ardından kent merkezinde toplanan yaklaşık 2 bin kişi, burada saatler süren bir eylem yaptı. Polis müdahale etmediği muhalifler, ülkede yolsuzlukların son bulmasını ve Kral'ın yetkilerini sınırlayacak biçimde anayasal reform yapılmasını istedi. Ürdün ve Tunus'ta yaşanan halk isyanından esinlenen muhalifler Ocak ayından bu yana her Cuma sokaklara çıkarak Kralı protesto ediyor.

Kral Abdullah, giderek artan baskı karşısında kabineyi değiştirmiş ve muhalefet ile işbirliği içerisinde siyasi reformları hayata geçirmesi için yeni bir başbakan atamıştı.

* Tunus halkı reformların devamını istiyor

Başkentte düzenlenen iki farklı eyleme katılan binlerce kişi eski rejimle ilişkili bakanların istifasını ve istihbarat teşkilatının dağıtılmasını istedi.

Gündüz düzenlenen gösterilere saldırmayan polis, akşam saatlerinde ayrı bir eylem yapan kitleye azgınca saldırdı. Halkın da karşılık vermesi ile çatışmalar yaşandı.

* Umman'da halka kurşun

Ülkenin kuzeyinde bulunan sanayi kenti Sohar'da sokağa çıkan halkın üzerine ateş açan polis, 22 yaşındaki bir genci katletti.

Bu Umman'da Şubat ayının sonlarında başlayan gösterilerde yaşanan ikinci ölüm oldu. Yaşanan çatışmalarda 4 kişi yaralanarak hastaneye kaldırılmıştı. Yetkililer polisin kalabalığı dağıtmak için sadece gaz bombası ve tazyikli su kullandığını ileri sürmüştü, silah kullandığını ise reddetmişti. Umman'da muhalifler başkent Muskat ve diğer kentlerde oturma eylemleri yaparak eylemleri bünyütme çağrısı yapıyor.

* Süleymaniye'de halk polisle çatıştı

Bölgede eylemler haftalardır devam ediyor. Süleymaniye'de Cuma namazının ardından toplanan binlerce kişi kent merkezinde bir eylem gerçekleştirdi. Polisin saldırısı sonucu yaşanan çatışmada, hastane yetkililerinin açıklamasına göre çoğunluğu polis olmak üzere en az 50 kişi yaralandı. Kuzey Irak'ın en büyük ikinci kenti olan Süleymaniye'de Kürtler, 17 Şubat'tan bu yana gösteriler düzenliyor. Halk, yerel hükümetin istifasını ve yolsuzluğun son bulmasını istiyor.

Demokratik Toplum Kongresinin aldığı kararla 12 Haziran seçimlerine kadar Kürt halkı, dört ana talep etrafında sivil itaatsizlik eylemlerine başladı. Yüzbinlerce insan, yüzde 10 seçim barajının kaldırılması, siyasi ve askeri operasyonların sona erdirilmesi ve siyasi tutsakların serbest bırakılması için soğa döküldü. Kürt halkı açısından büyük bir coşkuyu açığa çıkaran bu kampanyanın talepleri yalnızca bununla da sınırlı değildi. Kürt halkı tüm bunlarla birlikte aynı zamanda **“ana dilde eğitim”** içinde önemli bir enerjiyi açığa çıkardı/çıkartıyor.

Kimliğine sahip çıkmanın en önemli ayağını oluşturan **“ana dil”** daima Kürt ulusunun temel taleplerinden biri olmuştur. Bu alanda çok sayıda kurumsallaşma yaratılmıştır. Bu eksende yürütülen mücadelelere önderlik eden kurumlardan biri de **Kürt Enstitüsü**'dür. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Kürt ulusunun bu en temel hakkı olan, **“Ana dilde eğitim”** talebinin tarihsel arka planını, kimliğin oluşumdaki önemini ve Kürt dilinin bugüne kadar izlediği gelişim seyrini İstanbul Kürt Enstitüsü Başkanı, Kürt Dili Eğitimi Hareketinin (TZP-Kürdi'nin) koordinasyon üyesi **Sami Tan**'a sorduk.

- Enstitü ne zaman ve hangi temel talepler etrafında kuruldu, nasıl bir çalışma tarzı izliyor?

Sami Tan: Hem İstanbul Kürt Enstitüsü olarak hem de TZP-Kürdi olarak temel çalışma alanımız, Kürt dilinin korunup geliştirilmesi, bu temelde anadilde eğitimin sağlanmasıdır. İstanbul Kürt Enstitüsü, 1992 yılından bu yana var. Kuruculuğunu Âpe Musa, İsmail Beşikçi gibi şahsiyetlerin yaptığı bir kurum. TZP-Kürdi ise 2006 yılında Kürt diliyle ilgilenen bir grup kurumun oluşturduğu bir platform. İstanbul ve Diyarbakır'da var.

Diyarbakır'da Kürdi-Der var, ayrıca bu derneğin 17 yerde şubesi var. Aşağıdan yukarıya doğru komisyonlar ve meclisler biçiminde örgütleniyor. Bu temelde 30'a yakın yerde örgütlenmesi var. TZP-Kürdi mücadelesini iki koldan yürütüyor. İlki, toplumda dil duyarlılığının ve bilincinin geliştirilmesi, ikinci ayağı ise anadilde eğitim talebi ve bunun pratikleştirilmesi. Pratik olarak da demokratik bir eğitim sistemi oluşturmanın temellerinin atılması, bu kadroların yetiştirilmesi, materyallerinin hazırlanması.

Şu anda bütün çalışma bu çerçevede yürüyor. TZP-Kürdi içinde de bir eğitim

Kürt dili ve edebiyatı artık sahipsiz değildir!

meclisi var. Eğitim çalışmaları onun tarafından yürütülüyor. TZP-Kürdi'nin yürüttüğü çalışmalar kapsamında Türkiye ve Kürdistan'da yılda on bine yakın insan kurslara katılıyor, her yıl yaklaşık 200-300 öğrenmen yetişiyor, eğitim materyalleri hazırlanıyor. Gramer kitabından eğitim setine kadar çeşitli eğitim materyalleri hazırlanıyor.

- Enstitü tüm bunlarla birlikte çok sayıda eylemin öncülüğünü de yaptı...

- Dil aktivizminin, dil mücadelesinin geliştirilmesine dönük eylemler de örgütleniyor. 2008'de başlattığımız **“Artık yeter, Êdi Bese, Anadilimizde eğitim istiyoruz”** kampanyası, mitinglerle yürüyüşlerle başladı ve yaygın bir şekilde gelişti, devam etti. 2009 yılında özellikle **“Anadil günü”** gibi, 15 Mayıs **“Dil bayramı”** gibi günlerde öğretim yılının başladığı günlerde yaygın eylemliliklerle sesini duyurdu, gücünü ortaya koydu. 2010 yılının başlarında bildiğiniz gibi bir haftalık okul boykotunun öncülüğünü yaptı. İstanbul Kürt Enstitüsü de bu TZP-Kürdi'nin aktif bir bileşenidir. Kürt dilinin araştırılması, geliştirilmesi noktasında öncülük yapan kurumlardan birisi. Çünkü diğer kurumlar içinde TZP belki de en deneyimli kurum.

Bu coğrafya diller ve kültürler mezarlığına dönüştürüldü!

- Dil bir insan için kuşkusuz çok önemli. Peki bir ulus-halk için ne ifade ediyor? Ortadoğu'da çok sayıda dil, kültür, inanç var. Ancak tüm bunların üzerinde katı bir baskı mevcut.

- Dil, bir iletişim aracı olarak görülür ama böyle değildir sadece. Dil, kültürün en ön taşıyıcısı ve kimliğin en önemli ögesidir. İnsanın ana dili kendi duygu dilidir. Yaşamla, doğayla bu dil üzerinde ilişki kurulur. Duyguları en güçlü ifade eden dildir. Birçok insan sinirlendiğinde kendi anadili ile konuşur veya hüznlendiğinde kendi dili ile konuşur, türkülerini en güzel kendi anadilinde söyler. Bir toplum varlığını sürdürmek istiyorsa bunu kendi dilini ve kültürünü koruyarak yapabilir. Bir dilin yok olmaması için özellikle eğitim dili olması gerekir. 19. yüzyılın sonunda başlayan ulus devlet çağı bir biçimiyle tekleştirici sistemler çağıdır aslında. Ulusların hakim güçleri belli alanlara sınırlar çektiler ve bu sınırlar içindeki bütün halkları tek dile, tek kültüre, tek inanca mahkum ettiler. Resmi bir inanç, resmi bir kültür oluşturdular ve bunu o halklara dayattılar. Mesela bizim coğrafyamız çok dilli, çok kültürlü, çok dinli bir coğrafyadır. 100-150 yıllık süreçte, bu farklılıklar kaldırılmış ve bu coğrafya bir diller ve kültürler mezarlığına dönüştürülmüştür. Bu açıdan da bu sistemin değişmesi gerekiyor.

- Ortadoğu'nun diğer devletlerinde olduğu gibi TC'nin de bu topraklarda dillere, kültürlere dönük sistemli bir politikası söz konusu...

- Klasik inkarcı ulus devlet mantığının belki de en vahşi biçimlerde uygulandığı devletlerden biridir. Bu İttihat ve Terakki süreci ile başlamıştır aslında. İki kategoriye ayırmıştır; Müslümanlar ve gayri Müslimler. Gayri Müslimlerin bir kısmı için mübadeleyi öngörmüştür. Rumları bu coğrafyadan kovmuştur mesela. Ermeniler için katliam öngörmüştür. Kürtle için de asimilasyonu. Bu politika imha süreçleri ile birlikte yürütülmüştür. Çok kültürlü, çok dilli bir imparatorluk üzerinde bir ulus devlet, homojen Türk-Sünni ve Müslüman olan bir devlet öngörmüştür. Bu gömleğe/kategoriye girmeyenleri tamamıyla asimile etmeyi-yok etmeyi hedeflemiştir. Bu her dile aşağı yukarı aynı şekilde uygulanmıştır. Lazca'ya uygulanan politika ile Arapça'ya-Kürtçe'ye uygulanan politika çok farklı değil. Anayasanın 3. maddesinde **“Türkiye cumhuriyetini dili Türkçedir”** gibi bir ifade var. 42. maddede **“Türkçe dışındaki bir dil vatandaşlara eğitim dili olarak okutulamaz”** diye bir ifade var. 12 Eylül'de bir kanun maddesi vardı. Kürtçe, isim verilmeden yasaklanıyordu. **“Devletin birinci resmi dili olamayan bir dil kullanılmaz”** diye bir madde vardı. **“Vatandaş Türkçe konuş, çok konuş”** uygulamalarını biliyoruz. Bu sistemli bir politikadır. Bu politika toplumda ciddi bir kırılma yarattı.

- Bu asimilasyon politikasına karşı sesini yükseltenler de olmalı mutlaka. Ülkemizde çok sayıda dilin varlığından söz ediliyor...

- Lazlar açısından Laz nüfusu çok sınırlı olduğundan diğer Kafkas halklarıyla örgütlenmeye gitmiştir. Kafkas Halkları Dernekleri var, birçok platformda biraraya geliyoruz. Ogn dergisi çevresi var. Kazım Koyuncu'nun bir grubu vardı. Birol Topaloğlu gibi sanatçılar var, bu dili geliştirmeye çalışan. Çerkezler açısından da aynı şekilde, onlardan Cumhur Bal var mesela. Mehmet Ali Beşli var Lazlardan. Arapça açısından canlılığı taşıyan Antakya bölgesidir. Belli bir demokratik bilinç de geliştiren. Rumlar ve Ermenilerin sayısı maalesef çok az. 60 bin civarında Ermeni kalmış, çoğu da İstanbul'da. Kendi okulları var. Ama o eğitim de içler acısı. Şovenist-gerici müfredat sadece Ermenice veya Rumca veriliyor. **“Türküm doğuyum çalışkanım”** gene okunuyor bazı şeyler Ermenice veriliyor. Devletin maddi desteği olmadığı gibi çoğu zaman köstek oluyor. Şu an on civarında dil Türkiye'de canlı olarak kullanılıyor. Sesi duyulan, ürün veren anlamında söylüyorum. Mesela Hemşince deniyor ama böyle bir dil yok. Hemşince batı Ermenistan Ermenicesidir. Kürtçe'de Kurmancî ile Zazakî'yi ayırma. Sonuç olarak aynı dildir. Hatta Botan ağzı ile Malatya ağzını ayırma. Bu halklara sorulmadığı

için bazı Avrupalı antropologların kendi oryantalist mantığı ile yaptıkları araştırmalar bence çok bilimsel değil.

Kürtçe, Ortadoğu'da en kadim dillerden biridir!

- Kürtçe'nin oldukça eskiye dayanan bir tarihi söz konusu. Bu konuda bilginizin sınırlı olduğu söylenebilir. Ortadoğu'da Kürtçe konuşan ne kadarlık bir nüfustan söz edilebilir?

- Kürt dili Hint-Avrupa dil grubu içinde İrani dillerden birisi. Ortadoğu coğrafyasında en yakın olduğu diller Farsça, Beluçice, Peştuce gibi dillerdir. Kürt dilinin merkezi İran'dır. Oradan etkilenmiştir. Dünya dillerinin büyük bir kısmı Hint-Avrupa dil ailesi içinde yer alıyor. Sözcük yapısına baktığımızda Kürtçe ile uzak görünen Avrupa dilleri arasında birçok benzerlik var. Mesela; İngilizce'de star, Kürtçe'de sitir, daughter (kız) var İngilizce'de Kürtçe'de dotmam (amca kızı), dotmîr (bey kızı) bunun gibi birçok sözcük var. Özellikle Farsça gibi İrani dillerle yüzde 70 oranında ortak sözcük var. Bazılarında çok basit ses değişimleri var. Mesela Kürtçe nam Farsça naf gibi. Kürtçede j olan Farsça'da z olabiliyor. Kürtçe roj Farsça'da roz gibi. Bu anlamıyla Kürtçe Ortadoğu'daki kadim dillerden birisidir. Belki de Ortadoğu coğrafyasında Türkçe, Arapça ve Farsça'dan sonraki dördüncü büyük dildi konuşan kitle açısından. Genel olarak baktığımızda 30 milyon civarında insan konuşuyor. İran, Irak ve Suriye, eski Sovyetlerdeki Ermenistan ve çevresindeki bölgeler, bunların dışında da Horasan'da 2 milyona yakın Kürt var. Kendi tarihi coğrafyası içerisinde Kürdistan'da, buranın dışında da diasporalarda da Kürtçe konuşuluyor. Son yüzyıl içerisinde de Avrupa-Türkiye Diasporası oluştu. Resmi görüşe göre Türkiye'de 15-20 milyon civarında Kürt var. İran'da 7-8, Irak'ta 5, Suriye'de 2 milyon civarında Kürt var. Kürtçenin lehçeleri var. En yaygın olan lehçesi Kurmancî lehçesidir.

Kürtlerin % 70'e yakını, Türkiye Kürtlerinin % 90'ı, Suriye-Sovyet Kürtlerinin tamamı konuşur bu lehçeyi. Irak'ta Behdînan bölgesinde aşağı yukarı 1 milyona yakın insan bu lehçeyi konuşur. İran'da Mako'dan başlamak üzere Urmiye'ye kadar olan hatta yine 3-4 milyon insan bu dili konuşur. Bunun yanında ikinci büyük lehçe Soranî lehçesi. Ağırlıklı olarak İran ve Irak Kürtleri konuşur. Irak'ta Hewler ve Süleymaniye bölgesi hatta Kerkük bölgesi ve İran'da ise Mahabad, Selendj gibi yaygın bir bölgede konuşulur. İran'da ve Irak'ta Soranî lehçesi birinci lehçedir. Bu anlamda Irak'ta Soranî lehçesi neredeyse resmi dildir, yazı dilidir, eğitim dilidir. Bunun dışında Türkiye Kürdistanı'nda Zazakî lehçesi var. Irak ve İran Kürdistanı'ndaki Goranî ve Hewramî lehçesi ile ilişkilidir, sözcük yapısı bakımından. Farmalojik olarak baktığımızda Kurmancî ile Zazakî lehçesi birbirine daha yakındır.

- Osmanlı döneminde İlk Kürtçe eserler hangi lehçede veriliyor? Aynı bölgelerde değişik zamanlarda farklı farklı lehçeler konuşuluyor...

- Osmanlı döneminde ilk parçalanma biliyorsunuz Şah İsmail'e yaşandı Kürtler açısından. 20. yy.ın başlarına kadar Kürdistan iki parçaydı. Kürdistan'ın önemli bir kısmı Osmanlı hâkimiyeti altındaydı. Soranî ve Kurmancî lehçesi birlikte konuşulurdu. İstanbul'da çıkan birçok yayında ikisi beraber kullanılırdı. O dönemde Soranî konuşan aydınlar ulusal demokratik çalışmada yer almışlardır. Hacı Kadir Koyî gibi isimler bu döneme öncülük etmişlerdir. **"Ulkeya Zimanî Kurdi"** diye bir kitap var. Burada Kurmancî ve Soranî birlikte kullanılmıştır. Bu anlamıyla Zazakî açısından baktığımızda ilk eseri Ahmede Xasî'nin mevlütüdür 1800'lerin sonunda. İlk Kürt Gazetesi Kürdistan, 1898'de Kahire'de yayımlanmaya başlamıştır. Kürt edebiyatının ilk eseri 17. yy.da Hewranî lehçesiyle yazılmış bir şiirdir. İslam ordularının Kürdistan'a girişi ve orada yaptığı katliamlar anlatılır. Kürt dili açısından ilk eser Hemadani Baba Tahir'in Lori lehçesiyle yazdığı eserdir. Onun arkasından Hewranî lehçesiyle yazılan eserler var, arkasından Kurmancî lehçesi gelmektedir. Kurmancî lehçesinde Elî Herîrî tarafından verilmiştir. (1400) Feqîyê Teyran, Ehmedê Xanî, Meleye Cizirî. Kürdistan o dönemde beylikler halindedir. Botan Beyliği, Behdînan Beyliği... Lehçelerin kullanımında beylikler arasındaki mücadele belirleyici oluyor.

- Cumhuriyetin kuruluşu ile Kürtçe'nin zor günler yaşadığı açık. Birçok dil zaman içinde asimilasyon sonucunda ya yok olmuş ya da bugün artık sadece belli bir bölgeye sıkışmış durumda. Kürtçe, TC'nin tüm bu politikalarına karşın nasıl hayatta kalabildi? Bugüne gelebildi?

- Tanzimat Fermanı'ndan sonra Kürtler ile Osmanlı arasındaki ittifak dağılmış oldu. Kürtlerde ilk ayaklanmalar buna tepki olarak ortaya çıktı.

TRT Şeş gibi çalışmalarla, seçmeli ders çalışmalarıyla Kürt dili üzerinden kültürel asimilasyonu gevşetip onun yerine siyasal asimilasyonu gündeme getirmektedir.

Bu ayaklanmaların yenilgiye uğramasından sonra İstanbul'a gelen Kürt aydınları ulusalcı eğilimlerden etkilendiler. Çeşitli Kürt dernekleri oluşturular, 1900'lü yıllarda. Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte bu çalışmaların hepsi yerle bir ediliyor. Ona tepki olarak Koçgiri ile başlayan ve Dersim'e kadar devam eden bir ayaklanmalar dizisi yaşanıyor. Koçgiri, Şeyh Sait, Ağrı ondan sonra Dersim'de son buluyor. Ondan sonra büyük bir sessizlik başlıyor. Kürt dili üzerinde ciddi bir yasaklama başlıyor. Irak Kürdistanı'nda bu mücadeleler farklı bir koldan devam etti elbette. Kürt dili orada hiç yasaklanmadı. Kürt dilinin gelişimi burada devam etti. 91'den sonra orada fiili bir devlet ortaya çıktı zaten. Kürt aydınlarının önemli bir kısmı Şam'da toplandı. Xoybun'un çalışması yürütüldü burada ve bu örgüt Ağrı İsyanı'na önemli bir güç gönderdi. Memduh Selim Bey'i buraya gönderdi. Sonra Hawar dergisi çıktı. Kürt dilinin korunması mücadelesi ile Kürt kimliğinin geliştirilmesi mücadelesi iç içe geçmiştir. Kürtçe'de ilk defa Latin alfabesi kullanılıyor bu dergide. Kürt grammerinin temel öğeleri belirleniyor. Doktor Sait Kırmızıtoprak'ın (Doktor Şiwan) bir gramer kitabı var. Kemal Badırlı'nın gramer kitabı var. Bunlar çok sınırlı çalışmalar. Özellikle 70'lerin sonlarına doğru Kürt dergiler çıkarılıyor. Bu dönemde Kürtçe çıkan Tirej dergisi var. DDKD çevresinin çıkarttığı bir dergidir.

Asıl olarak '80 sonrasında büyük bir uyanış yaşanıyor. Bu zamana kadar merkez daha çok Avrupa'dır. Özellikle İsveç'te yapılan çalışmalar önemlidir. Paris Kürt Enstitüsü önemlidir. Yılmaz Güney'in Cigerxwîn gibi önemli isimlerin içinde yer aldığı bir çalışmadır. Enstitünün oluşturduğu Kurmancî dergisi Kürt dilinin standartlaştırılmasında çok önemlidir. Bu çalışmalar 90'larla birlikte Türkiye'ye geliyor. 90'larda İstanbul merkezli bir çalışma yürütülüyor. MKM'nin, Kürt-Kav'ın, Kürt Enstitüsü'nün kuruluşu, Welat gazetesinin çıkışı, Rewşen dergisinin çıkışı, Azadî, Ronahî gibi dergilerin çıkışı bunların hepsi bir birikim yarattı. O dönemde İstanbul merkezli yürüyor çünkü Kürdistan'da böyle bir çalışma yapmanın olanağı yoktur. Kürdistan'da ciddi katliam ve baskı dönemi yaşanıyordu.

Kürt dili-edebiyatı ana yurduna döndü!

- 2000 sonrasında Kürtçe gazetelerin dergilerin yaynevleri-

nin T. Kürdistanı'na daha fazla yöneldiği gözleniyor. Birçok ilde belediyeler Kürt dilinin-kültürünün gelişimi adına çeşitli organizasyonlar örgütüyor...

- Çok sayıda yerel dergiyle birlikte Azadiye Welat var. Esas olarak da televizyon (Roj TV) var. İnternet alanı çok yaygın olarak kullanılıyor. Dilin gelişimine dönük çok yaygın çalışmalar var. Mesela daha önce 1990'lara kadar Kürtçe basılan kitap sayısı 100 civarındadır. Bugün yıllık olarak basılan kitap sayısı 150 civarındadır. Kürdistan'da iki dilli belediyeçilik hizmetinin yaygınlaştırılması Kürt dili açısından çok önemli bir kazançtır.

2000 yılından sonra Kürt dili ve kültürü açısından merkez Diyarbakır'dır. OHAL'in kaldırılması, belediyelerin kazanılmasıyla Kürt dili ile ilgili

çalışmalarda merkez Diyarbakır seçildi. Bugün Kürt yaynevlerinin çoğu Diyarbakır'dadır. Bugünkü tablo; uzun sürgün yıllarından sonra Kürt dili ve edebiyatının kendi anayurduna döndüğüdür. Asıl belirleyici olan da Kürdistan'daki mücadeledir. Bugünkü sivil itaatsizlik eylemleriyle ve kitlesel serhildanlarla kendini ortaya koyan bir gerçekliktir. Bugün Kürt dili ve edebiyatı artık sahipsiz değildir. Örgütlü, dinamik bir halk gücüne dayanıyor.

Bugün artık devletten bekleyen, hak dilenen bir noktada değil daha çok kendi sistemini kurmaya çalışan ve bu demokratik özerklik sistemi içerisinde eğitim sistemini de kurmaya çalışan bir halk gerçekliği ile karşı karşıyayız.

- Enstitü olarak böylesine ciddi-kitlesel bir potansiyele sesleniyorsunuz. Önümüzdeki süreçte ne tür talepleri

kamuoyunda gündemleştirmeyi hedefliyorsunuz?

- Önümüzdeki süreç açısından; demokratik özerklik sistemi içinde eğitim sisteminin ete kemiğe büründürülmesi, somut projelerin oluşturulması, anadilde eğitim veren okul deneyimlerinin oluşturulması hedeflediğimiz çalışmalardandır. Güçlü bir dil akademisinin oluşturulması önemli hedeflerden biridir. Fiili olarak bunların pratiğe geçirilip devlete dayatılması, bunun resmi bir statüye kavuşturulması.

Kürtçeyle Kürt dili inkâr ediliyor; "Ez Tirkîm"

- Kürt halkı yığınlar halinde sokaklara çıkararak kendi diline kültürüne sahip çıkıyor. Devletin tüm saldırılarına karşın geri adım atmıyor. Kürt diline devletin öz olarak farkı bir bakış açısı olmamakla birlikte yeni yöntemlere başvuruyor. Örneğin; TRT-ŞEŞ gibi. Siz bu yeni politikayı nasıl yorumluyorsunuz?

- Mevcut sistem Kürt dilini yok edecek diller arasında sayıyor. 2000'li yıllara kadar bu böyleydi. Bugün artık bunu yapamayacağını gördü. Bunun yerine bu dil üzerinden Kürtleri asimile etme, bireysel haklar üzerinden Kürtleri sisteme entegre etme gibi bir çabası var. Kürtçe'ye tanınan statü: **"Vatandaşların günlük yaşamında geleneksel olarak kullandığı dil ve lehçedir."**

Bu tanımlama 20 milyon insanın konuştuğu bir dile reva görülecek bir statü değildir. Kürt halkı böyle bir statüyü kabul etmiyor. TRT Şeş gibi çalışmalarla, seçmeli ders çalışmalarıyla Kürt dili üzerinden kültürel asimilasyonu gevşetip onun yerine siyasal asimilasyonu gündeme getirmektedir. Kürtleri dil üzerinden sisteme entegre etmeye çalışmaktadır. Kürtçeyle Kürt dilinin inkâr söz konusudur. Kürtlerin Türkleştirilmesi söz konusudur. Şimdi bana **"Ez Tirkîm"** dedirtmeye çalışıyor.

Anadilde savunma büyük bir coşku ve heyecan yarattı!

- Kürt dili-ana dilden sözü ettiğimizde bahsetmeden geçemeyeceğimiz Amed KCK davası var. Uzun süre tartışıldı. Herkes kendince yorumlar yaptı. Kürt halkı davaya büyük ilgi gösterdi...

- Devlet orada kaybetmiştir. Kürt siyasetçiler çok meşru, demokratik bir taleple ortaya çıkmışlardır. Devlet bu talebi engelleyerek aslında orada bu davanın kof olduğunu göstermiştir. Bu dava devam etse de baştan iflas etmiştir. Sonuç ne olursa olsun. Devlet Amed'de Kürtçe'den imtihana girdi ve kaybetti. AKP Kürt halkını teslim alamamıştır. 2009 yerel seçimlerinin rövanşını, intikamını almak istemektedir. Anadilde savunma tavrı büyük bir coşku ve heyecan yaratmıştır halkta. Devletin katı politikasını, sözde açılım politikasını iflasa götürmüştür, onun gerçek yüzünü deşifre etmiştir. Kürt halkı devletin hamlelerini önceden görüp ona karşı gerekli önlemleri alabiliyor.

Pusula

Sınıf savaşımı hazır reçetelerle yürümez!

Ezilenler ve emekçiler cephesinin farklı kesimlerinde faşist diktatörlüğe karşı mücadele mevzilerinin yaratılmaya çalışıldığı, genel gidişata dair derin kaygıların taşındığı ve çözüme dair tartışmaların, lokal düzeyde pratik eylemlerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Böylesi dönemlerde sınıf savaşımı açısından olanaklar daha bir ortaya çıkar. Bu olanaklardan en iyi şekilde yararlanmak, kendiliğinden oluşan tepkileri bilinçli ve örgütlü bir güce dönüştürmek için, öncelikle kafalarda oluşan soruları yanıtlamak ve biriken öfkeyi doğru bir temelde harekete geçirme iradesine sahip olmak zorunludur.

Bu zorunluluk örgütü, örgütlülüğü, ne yaptığını ve ne istediğini bilen sınıf bilinçli bir duruşu gerektirir. Hiç şüphesiz tarihin akışını değiştirmek için bilimsel bir bakış açısına ve öngörüye sahip olmak şarttır. Bilimsel yaklaşım neden ve sonuçlar arasındaki ilişkiyi doğru saptar. Önceden görür, uyarır ve gereken tedbirleri alır. Öncelikle hangi işe, nereden ve nasıl başlaması gerektiğini asgari düzeyde bilir. Keza teorik, ideolojik, örgütsel derinleşme, tamamen hedefe kilitlenmiş, engelleri aşma cüretine sahip militan bir pratik içinde elde edilir.

Bugün üzerinde durmamız gereken en öncelikli görevlerimizden biri; Zorluklarla savaşan çelikten bir irade ve güce, kendini yenileme dinamiğine sahip devrimin kadro ve militanlarını yaratmaktır. Çünkü; zorlu görevler, zorluklarla savaşma cüretine sahip devrimin militanlarıyla yerine getirilir. Tam da burada bu militanların nasıl yaratılacağı sorusu gündeme geliyor. Bu sorunun ne tek bir yanıtı ne de hazır reçetesi vardır. Ama her halükarda bu sorunun yanıtı sosyal pratikle ilişkilidir. Yüzmeyi öğrenmek için suyla temas kurmak gerekir. Bilmek için başta tarihi tecrübeler olmak üzere, çok yönlü ve kapsamlı olarak öğrenme eyleminde derinleşmek gerekir. Tarihin yaratıcısı olan yığınları örgütleyip harekete geçirmek içinde onlarla ilişki kurmak gerekir.

Yığınlarla ilişki somut sorunlar üzerinde kurulur. Bu demektir ki; işçi sınıfını, köylülüğü, kadınları, gençliği örgütlemeye kalkışan her militan öncelikle bu somut sorunlar üzerinde asgari bir bilgiye sahip olmalıdır. Sağlıklı bir iletişim için bu zorunludur. Soyut söylemler, soyut propagandalar iletişim kurmaktan çok propagandacının çenesini yorar. Dahası karşılığı alınmayan, etkilemeyen her propaganda ajitasyon çalışması bu faaliyeti yürütenlerin moral ve motivasyon düzeyini olumsuz yönde etkiler. Dolayısıyla yalnız sorunların somut olarak tespiti yetmiyor. Bu sorunları anlaşılır sade bir dille dile getiren ve sonuç almak için ısrarlı davranan eğitilmiş insan gücünün gerekliliği olmazsa olmazdır.

Bunun için teorik ve ideolojik eğitim, evrensel tarihi tecrübelerden ve kendi tarihimizden öğrenme, ezilenlerle, emekçilerle ilişki kurma ve onların sorunları üzerinde kolektif bir tartışma yaratma ve daha da önemlisi eylemsel bir pratik çizgide ısrar etme... Tüm bu faaliyetler örgütle, örgütlülükle olur. Ve örgütler de bu pratik faaliyetler içinde Bolşevikleşir. Genç militanlar bu pratik içinde tecrübe kazanır. Sıkça altı çizilen niteliksel gelişme de ancak böyle sağlanır. Yenilgilerine yenilmiş ruh halinin panzehiri militan pratiktir. Umutsuzluğa düşenlerin umudu-ilham kaynağı harekete geçen yığınların gücüdür.

Her işe, her göreve bu gerçekleri görerek, inanarak ve inandırarak başlamak zorundayız. Merkezi görevimize uygun olarak bugün çalışmalarımızda çelişkilerin daha yoğun yaşandığı, ezilenler cephesinde daha çok gelişme dinamiği taşıyan kesimlere yönelmek zorundayız. "Ezilenlerin ezileni" olan ve yaşamın her alanında daha çok baskıya, sömürüye maruz kalan kadın çalışması, olayları ve olguları daha çabuk kavrayan ve harekete geçme potansiyeli taşıyan gençlik çalışması ve tabii ki işçi sınıfı içindeki çalışmalarda daha bir derinleşmek. Tüm bu alanlarda farklı düzeyde de olsa atılan bazı mütevazı adımlar vardır. Bu adımların daha hızlı bir tempo kazanması için kolektif çalışma, pratiğimizden öğrenme ve uygulamada ısrarlı ve kararlı bir çizgi izlemek zorunludur.

Ayhan Çarkın; Eski bir özel harekâtçı. Susurluk'ta bir mercedesin kamyona çarpmasıyla ilk kez adı duyuldu. Devlet adına cinayet işleyen derin devletin tetikçisi olarak yargılanarak(!) "suç örgütüne üye olmak"tan 4 yıl ceza aldı. Aldığı cezaya kendisi bile şaşırılmış, müebbet beklerken aldığı "komik" cezanın kendisini şaşırttığını söylemişti. Ceza alınca memurluktan atıldı. Cezaevinden çıktıktan sonra Kumkapı sahilinde bir baraka içerisinde, sahilde yürüyüş yapanlara çay satarak geçimini sürdürmeye başladı. Aradan yıllar geçti ve aynı Ayhan Çarkın, "artık vicdan azabı" çektiğini söyleyerek konuşmaya başladı. Newroz'a, ailesiyle birlikte katılması ve ardından çıktığı programlarda yaşadığı dönemlerle ilgili çarpıcı açıklamalarıyla yeniden Türkiye'nin gündemine geldi. Çarkın, "terörle mücadele" adı altında birçok cinayet işlediklerini, birçok insana işkence yaptıklarını, JİTEM'in de birçok katliama imza attığını itiraf etmişti.

Türkiye'de yargısız infazların '88 döneminde başladığını ve ilk infazın "Tuzla olayı" olduğunu belirtiyor ilk önce. Neydi "Tuzla Olayı"? 7 Ekim 1988 tarihinde, işbirlikçi-ajan Engin Kaya'nın ihbarı sonucu Tuzla Köprüsü'nde iki gün önceden hazırlıklara başlamıştı İstanbul polisi ve içinde 4 Partizanın bulunduğu araba Tuzla Köprüsü'ne geldiğinde trafik kontrolü bahanesiyle durdurulmuştu. Daha sonra arabadan inen Partizanları kurşun yağmuruna tutarak katletmişlerdi. Katliamda Adalı'nın vücuduna 15, Yalçın'a 7, Soğukpınar'a 32, Şen'e 30 kurşun isabet etmişti. Herhangi bir çatışma yaşanmamasına karşın, polis olayı bir çatışma gibi gösterip arabaya kendi koyduğu tabancalarla, katliamı meşrulaştırmaya çalışmıştı. Katliamı gerçekleştiren dönemin Emniyet Müdürü Hamdi Adalı, katliamı savunarak

"vur emrini ben verdim", "dört dörtlük bir operasyon" şeklinde demeçler vermekten de geri durmamıştı.

Şehit düşen Partizanlardan Reha Şen, Almanya'da 15 yıllık işçiydi. ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) içinde devrimci çalışmalara katılıyordu. İsmail Hakkı Adalı; konfeksiyon atölyesinde işçiydi. Kemal Soğukpınar; belediyede şoför olarak çalışıyordu. Fevzi Yalçın ise elektronik üzerine faaliyet gösteren bir işyerinde işçiydi. TC bu katliamda "suçlu" bulamadı, çünkü ortada suç değil pişkince ve gururla sarf edilen sözler vardı.

Süreci daha iyi anlamak için "zavallı-kullanılmış" Çarkın'ın da itiraflarında anlattığı ve 1988'den itibaren işlenen faili meçhul cinayetler ve kamuoyunda yargısız infaz olarak bilinen öldürme olaylarından sadece bir kısmına bakmak yeterli olacaktır. 1991 yılında Beşiktaş'taki üç eve yapılan baskınlarda 10 kişi öldü. Bu olaydaki yargısız infaz iddialarıyla ilgili açılan davaların hepsinde polisler beraat etti.

1992 yılında İstanbul, Çiftahvazlar'da düzenlenen operasyonda Sabahat Karataş, Eda Yüksel ve Taşkın Usta öldürüldü. Bu operasyonda yargısız infaz yapıldığı iddiasıyla Ayhan Çarkın'ın da aralarında bulunduğu 21 polis hakkında dava açıldı, beraat ettiler. 1993 yılında Kartal'da yapılan baskında Bedri Yağan ve beş kişi öldürüldü. İstanbul Bahçelievler'deki baskında üç kişi öldürüldü, İstanbul Perpa'da bir kafeye düzenlenen baskında beş kişi öldürüldü. Çarkın ve 8 polis bu olaydan da yargılandı ve beraat ettiler.

Çarkın, son süreçte yaptığı açıklamaların ardından gözaltına alındı ve "gizli tutulan" ifadesiyle birlikte serbest bırakıldı. Devlet tarafından "kullanıldığını" her fırsat bulunduğu ifade eden Çarkın, her ne kadar "vicdan azabı"

çekse de yaptıklarını anlatırken takındığı tavır şunu net bir şekilde gösteriyor: Canını yakan şey ne yargısız infazlarda, operasyonlarda öldürdüğü insanlar ne de kendisinin "ölüm makinesi" olmasına emir verenler ve onu pohpohlayanlar tarafından kullanıldığını ve işi bitince de bir kenara atıldığını düşünmesi, belli dönemlerde de öldürülmeye çalışılmış olması. Yani ortada Çarkın cephesinden can yanan bir durum söz konusu değil, eskiden de yaptığı gibi yine kendisine verilen rolüne devam ediyor. Bunca isim vererek ve yaptıklarını anlatmasına rağmen serbest oluşunun altında yatan şeyin bu olduğu da çok açık. Belli ki son bir görevi kalmış Çarkın'ın, serbest bırakılmasıyla bu son görevini yerine getirme işine devam etmeli!

Bu ülkedeki katliamların, infazların, meçhul cinayetlerin devlet eliyle yapılmış/yapılıyor oluşu ve "devletin elinin" de bu katliamlardan hiç yargılanmamaları, yargılandıklarında beraat etmeleri bizi şaşırtan ve yeni öğrendiğimiz bir olgu değil muhakkak. Fakat bu yapılanların anlatılmasının son dönemlerde artmış olması ve açıklama yapan kişilerin neredeyse hepsinin birbirlerinin üzerlerine ifade vermeleri, asıl suçlunun kendilerinin değil; kendilerine emir verenlerin olduğunu açıklıyor olmaları "pişmanlıklarından" kaynaklanmıyordur şüphesiz. Her dönem yeni bir itirafçı çıkıyor ve devletin çok kötü işler yaptığını anlatıyor. Günah mı çıkarıyor bu insanlar yoksa bu olayların "eskide kaldığı", "devletin gittikçe temizlendiği" mesajını mı vermeye çalışıyor "temiz" devletimiz! Ellerini bir kez daha kullanarak ve belki de o ellere artık ihtiyacının da kalmadığını (eğer ihtiyaç kalmadıysa bir şekilde devre dışı bırakılmalıdır), onların yerlerinin çoktan başka eller tarafından dolduğunun da mesajını vermek istemedi... (Bir PŞTA'lı)

İNFAZ ETTİM AMA PIŞMANIM, AFFEDİN (!)

Ancak kolektifle düşünen bir beyin, halkla bütünleşen bir yürek ve devrime adanmış bir beden ölümü bir zafer şiarı haline getirebilir. Bu bilinçtir; onları her adımda daha da coşkulu kılan. Bu bilinçtir; silah kuşandıklarında, ölüm kaçınılmaz bir hal aldığına asla tereddüt etmeyen. Bu bilinçtir; ölümü küçülterek yenen ve ölümün adını "ölümsüzleşmek" koyan...

Şeyh Bedrettinlerden, Pir Sultanlardan devralınan direniş ve savaşıma geleneğini İbrahim'den Mehmet'e uzanan 39 yıllık bir bilgeliğe taşıyor Proletarya Partisi. 39 yıllık tarihinde ödediği onca bedele rağmen yüzünü çürüyenden yana değil daima filizlenenden yana dönüyor Proletarya Partisi, mücadelede miheng taşları olan yüzlerce şehitlerden devralınan namluların binler olup milyonlara akması için...

*yaşayarak ya da ölürek
yaşamak üzere ölmeyi biz başardık
yoldaşlar
yaşamak üzere ölüme
eylem koymayı
ve yaşatmak üzere
yaşamlara kıyan kanlı iktidarlara
saldırmayı*

Özgürlüğe sevdalıydılar, ille de özgürlük deyip, baş koymuşlardı bu yola, bedel ödemedi hiçbir özgürlüğün kazanılmayacağını farkında olarak. Kimisi için geride kalan bir sevgili, kimisi için evlat, kimisi için de bir anaydı arkadan yolculayan. Yaşamın hüznünü kalplerinin kuyusuna atıp, öfkelerini kuşanmışlar ve gelecek düşlerini paylaşmışlardı yoldaşlarıyla köz başı sohbetlerinde. İçlerinde sızlayan özlemlerin sesi azalmıştı, halkın sofrasında bölüş-tükçe umudu ve büyüttükçe isyanı...
*coşkun bir lav akışıdır
önüne geçilmek istenen
ve koca koca buz dağlarıdır,
güneşin önüne engel diye dikilen
zindandır, işkencedir, sürgündür,
ölüm ve ihanettir dayatılan
kurtulmayalım diye*

DAĞLARDAN GELİYOR SES:

BU SESİ DUYUYOR MUSUNUZ?

boynumuzdaki halkadan...
21 Nisan 1999'da **Erol Özel** ve **Özgür Güler** kavgada ısrarın sesine soluk olmuşlardı Tokat dağlarında... Erol Özel, mücadele denilen okyanusta sadece bir damla olmuştu. O, yaşadıklarıyla ilerleme ve gerileme denilen olgunun düz bir seyir izlemediğini fakat parti kültürüne, değerlerine sarılan biri için gelişmenin hiç zor olmadığını göstermişti. Özgür Güler ise '96'da Proletarya Partisi'nin "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı yaratma" çağrısına ilk yanıt verenler arasında olmuş ve düşman pususuna düşmüş birçok birliğin komutanlığını yaparak düşmanı bozguna uğratan olmuştu. O gün bir eve kurulan hücre pususunda hain kurşunlar yağmıştı yoldaşların üzerine, ellerinde silahları, dillerinde parti ve özgürlük sloganları ve yüreklerinde halk sevgisiyle düşmüşlerdi toprağa. Ve Karadeniz rüzgarı onların türküsünü taşımaktadır hala dik yamaçlı dağlardan şehirlere...
ah yiğidim ah

*bu mevsim kardelenler hüznünlü
Munzurum ağlamakta
ağtılar mavzer yakmakta
isyan dağlarda
sevda dağlarda
yürek dağlarda
zirvelerdedir yiğidimin izi
dağlara dönüktür yiğitlerimiz
yüzü
bu ne sevdadır daye, daye
Dersim isyanda...*
Karadeniz'den yükselen ses Dersim'de daha yükseldi ölümü gülerle karşılayanlarla. Dersim dağları bir kez daha kucak açmıştı Karadeniz'den umut yüklenerek yola çıkan Partizanlara. Onlar yıllardır gerillaya kucak açan ve destek olan Dersim halkına umudun adını yeniden taşımak için arşınlanmışlardı yolları. Karadeniz'de bırakırken ardarında hüznünlü bakışları, o büyük günün ertesinde buluşmak üzere vedalaşmışlardı yoldaşlarıyla. "Parti önderliğimizin talimatını aldık. Taşıdığımız tarihsel misyonun bilincindeyiz. Her pratiğimizde taşıdığımız

mız misyona uygun hareket edeceğiz" diyerek Dersim'de boşalan mevziyi yeniden doldurmanın coşkusuyla arkalarında bıraktıkları hüznünlü bakışlar yerini umut ve coşku dolu bakışlara terk ederken ölüm bir kez daha aynı kallesliğiyle karşlarına çıkmıştı Partizanların.
*kırlacak dal değiliz kara yelde
savrulacak yaprak değil
köksüz gövdeyiz ölümsüz
izimizden gelenlerle...*

Tarih 25 Nisan 2000'i gösterdiğinde hain pusular Mercan'da kurulmuştu bu kez Partizanlar için... Ancak ölüm ne ki, yüreği kavgayla harmanlananlar elleri tetikte karşılaşmışlardı ölümü. Bir kez daha yılgınlığa ve karamsarlığa karşı direniş türküleri yükselmişti Dersim'de Partizan namlularından. **Yusuf Ayata (Se-yithan)**, **Hasan Akyol (Tuncay)**, **Fehiman Bozgurt (Hatice)**, **Umut İl (Doktor)**, **Fikret Vural (Ali Ekber)**, **Zeynel Erdoğan (Kemal)** ve **Mustafa Toptaş (Zeynel)** Mercan Vadisi'nde adımlarlarlarken direnişin topraklarını düş-tükleri hain pusuda katledilmişlerdi.
*ölüm de neymiş bre kardaş
ANKA'dan gelir soyumuz
biter mi bu hınc
bu kavga!
binmişiz bir kere dünya dalına
başımızı yaksalar da
canlanırsız küllerimiz soğumadan
ölüm de neymiş bre kardaş
ANKA'dan gelir soyumuz...*

Şehitlerimizden öğreniyoruz, onların destanlaştıkları kavgada bizlere bıraktıkları mirastan. Yenilgileri zafere dönüştürmeyi öğreniyoruz, her şey bitti dendiği bir anda dahi teslim olmayarak yok olmayı değil çoğalmayı, değerleri can bedeli savunmayı öğreniyoruz, kendine güveni, müdahaleyi ve her koşulda ilkelere bağlılığı öğreniyoruz onlardan. Onlar, 39. yılda kavgamıza ışık tutmaya devam ediyorlar, yeter ki onları okumayı öğrenelim...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ömer Naci Güven: Bahçelievler Lisesi'nin devrimci ve demokrat öğrencilerindendi. Sivil faşistlerin devrimci gençlik içerisindeki boy hedeflerinden biri haline gelmişti. 21 Nisan 1977'de, okuldan çıkan öğrencilerin üzerine ateş açan sivil faşistler tarafından katledildi.

İsmail Hanoğlu: Tokatlı olan Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. 1975'te Proletarya Partisi ile ilişki kurdu. Fabrika ve inşaatlarda işçilik yaptı. İyi bir propagandist ve ajitatördü, aynı zamanda iyi bir örgütçüydü. Her ilişkiye bir görev vererek onları örgütler, hem sorumluluk de-

recesini, ciddiyetini hem de gelişme yönünü ölçerdi. Partisi'nin bir hain hakkında verdiği ölümle cezalandırma kararını uyguladıktan sonra çıkan çatışmada 20 Nisan 1978'de, İstanbul Gültepe'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Nurettin Gül: 1941 yılında Mazgirt'e bağlı Kızılıçık köyünde doğan Gül, Çukurbirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980'de sosyal faşistler tarafından pusu kurularak katledildi.

Elif Ataklı: Sevdalı olduğu Prole-

tarya Partisi'nin bir sempatizanı iken 26 Nisan 1981'de yurtdışında geçirdiği talihsiz bir trafik kazasında yaşamını yitirerek şehitler kervanına katıldı.

Metin Karataş: 20 Nisan 1982'de, Dersim'de çatışmada katledildi.

Ali Mete, Fecire Yıldırım, Müslüm Emre: 21 Nisan 1987'de, Dersim'de çatışmada şehit düştüler.

Davut Kirman: Yıllarca örgütüne birçok olanağını sunan **Davut Kirman**, kanser hastalığına yakalandıktan sonra geçirdiği tutsaklık sürecinde sağlığı daha çok bozulmuş ve tahliyesinin ardından ölümsüzlüğe uğurladıklarımız arasına katılmıştır.

Üç küçük çocuk ve Fırat'ın ardından

YİNE

YENİDEN

çocuğa yönelik

ŞİDDET

İSTİSMAR

Gazetelerde koca koca manşetlerle, ana haber bültenlerinde uzun uzun yayınlanan görüntülerle halkın gündemine bir kez daha oturdu “çocuğa yönelik cinsel istismar” konusu... Kayseri’de 2009 yılının Şeker Bayramı’nda şeker toplamak için birlikte dışarı çıkan 3 küçük çocuktan 552 gün boyunca haber alınmadı. Her yeri aradı, herkese sordu aileler... Ama olmadı, bulamadılar.

Aynı dönemde burjuva-feodal medyadan aslında binlerce çocuğun kayıp; binlerce çocuğun istismara maruz kaldığını, kimisinin de öldürüldüğünü, kimilerine yıllardır ulaşamadığını, kiminin organ mafyasının kiminin fuhuş çetesinin elinde olduğunu öğrendik! Ne çok ailenin çocuk yarasının kanadığını, medyadan öğrendik. Tabii şiddeti ve cinsel istismarı teşvik etmekten geri durmayan çirkin yorumlar ve adeta pornografik haber ve karelerle...

3 çocuk, aradan geçen 552 gün sonrasında çok da uzakta değil, hemen evlerinin yanı başında olan komşuları tarafından minik elleri, şeker istemek için uzandığında alıkonulmuş ve öldürülmüştü. “Bir çocuk nasıl öldürülebilir ki?” sorusuyla meşgulken, olayın diğer bir yönü, duymak-görmek-bilmek istemediğimiz tarafıyla karşılaştık. Katil, çocuklara istismarda bulunmuş ve ardından öldürmüştü onları.

Hemen ardından İstanbul’da yaşayan küçük Fırat’ın üvey annesi ve anneannesi tarafından vahşice katledilmesi olayı ile bir kez daha sarsıldık iliklerimize kadar... Çocuğa yönelik şiddet ve cinsel istismar olgusunun toplumsal olduğu gerçeği yine gözardı edildi bu olayda ve katillerin Gürcü, üvey ve kadın oluşları gündemleştirilerek nefret ve linç gösterilerine ortam hazırlandı. Küçük Fırat’ın aç kalışı, küçük yaşına rağmen sokakta çalışıyor olması, gerçek annesinin eşi tarafından bebeğini kaybetmesine neden olacak kadar şiddet görmüş olması, terk edilmesi, “üzerine kuma getirilmesi” ve yoksulluğa mahkum edilmiş olması hep küçük birer ayrıntı ve toplumun duygularının istismarı için birer araç olarak kaldı.

Son olarak da İstanbul Gülsuyu’nda 15 yaşında bir kız çocuğunun, kaçırılarak bir hafta boyunca onlara kişi tarafından cinsel istismara maruz kaldı. Faillerden yalnızca 7’sinin tutuklandı ve geri kalan tecavüzcüler, şu anda aileye ve kız çocuğuna şikayetçi oldukları için baskı yapmaya devam ediyor.

Bu olaylar kayıp çocuklar, çocuğa yönelik şiddet ve cinsel istismarın tekrar gündeme gelmesine ve yine çok tartışılmasına neden oldu. Ne çabuk unuttuyorduk değil mi; her gün yaşıyor, ama her gün unuttuyorduk. Her gün bir olayla karşılaşıyor, alıyor, medya “abartılı” haberlerle karşımıza sunmadığında yine kendi karanlıklarına itiyorduk çocukları...

Şiddet ve istismar, hem çocuğu hem toplumu etkiler!

Türkiye’de 2 bin 52 çocuk halen kayıp! Kayıp ihbarı yapılan çocukların yaklaşık üçte ikisi 15-18; üçte biri 10-14, yüzde 5’i de 0-9 yaş grubunda. Kayıp çocukların yaklaşık üçte ikisini kız çocukları oluşturuyor. Özellikle sokaklarda yaşayan yaklaşık 25 bin çocuk cinsel şiddetle karşı karşıya kalıyor. Yılda ortalama 7 bin çocuk cinsel istismara uğruyor. Taciz olaylarının ancak yüzde 5’i adli mercilere intikal ediyor.

Her ne kadar biz bu olayları görmezden gelsek de aslında toplumun büyük bir kısmı çocuğa yönelik şiddetin farkında. Burjuva-feodal medyanın böyle bir rolü var, sistem istediği (ya da engellemediği zaman) olayları gündemleştirir ve alıştıır. Ama bunu yaparken de erkek egemen bakış açısı ile yapar. Zaten var olan olayları yani buzdağının bir kısmını gözler önüne serer ve bunu belli bir dönem inanılmaz sıklıkla yapar. Böylelikle toplum, var olan durumun sanki yeni farkına varır ya da son zamanlarda “patlama derecesinde” artış yaşan-

dığını, artık bu toplumda yaşanılmayacağını, insanların giderek kötüleştiğini vs. düşünmeye başlar. Toplumun kadına yönelik ayrımcılık ve şiddet meselesinde olduğu gibi çocuğa yönelik şiddet ve istismar meselesini de bireyselleştirmesi; tüm tecavüzcülerin sapık/hasta/düşkün/kötü niyetli olmaları, ekonomik olarak çok sıkıntı yaşamaları vs. gibi nedenlerle açıklamaya çalışması; gerçeklikten uzaklaşmasına neden olur. Sistem, çocuğa yönelik şiddet ve istismar olayının toplumsal bir gerçek olduğunu ve kendi yarattığı iktidar ilişkilerinden doğduğunu bildiği için medyasıyla, bakanıyla, doktoruyla, mahkemesiyle toplumu yukarıda bahsettiğimiz gibi düşündürme çabası içerisine girer. Böylelikle erkek egemenliğini aklar ve her ortamda yeniden ve yeniden üretir.

Şiddet ve istismar olaylarının diğer bir yönü toplumsal olarak yarattığı travmadır. Şiddet ve istismara maruz kalan çocuklar, tüm yaşamları boyunca bunun olumsuz etkilerini yaşar ve bir kabus gibi yaşamının üzerine çöken kabusun izlerini taşır. Bu, travmanın kişi üzerindeki etkisi ve bir yanı... Travmanın diğer bir yanı ise bir bütün topluma yönelik etkisidir. Çünkü toplumun geleceği olan çocukların böylesi travmayla büyümesi, yalnızca bu çocukların değil, o toplumun aslında hastalıklı olmasına neden olur. Ayrıca çok önemli bir nokta olarak, olayın toplumsal olduğu ve iktidar ilişkilerinden kaynaklandığını değil, bireylerin sorunlarından kaynaklandığını ve medyanın tüm etik kurallarını çiğneyen ve çocuk haklarına aykırı bir yöntemle pompaladığı haberler sonucu her tarafımızı “sapık” ya da “hastalıklı” insanların kapladığını düşünmesi sonucu toplum içerisinde yaşanan güvensizlik derinleşecektir.

“Bu görüntülerden anne-babalar çok kötü etkilenabiliyor. ‘Annem-babam beni dışarı bırakmaz oldu’ diyen ilkokul öğrencileriyle çok karşılaştım. Zaten oyundan, sokağa çıkmaktan, kendi başına zaman geçirmekten mahrum çocukların daha da kısıtlanmasına yol açıyor bu yayıncılık anlayışı. İnsanlar bu tür programları izledikçe topluma olan güvenlerini kaybediyor ve giderek dış dünyaya kapatıyorlar kendilerini.” 30 Mart tarihli Radikal gazetesine konu ile ilgili bir röportaj veren Cumhuriyet Üniversitesi Psikoloji Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Serdar M. Değirmencioğlu’nun da belirttiği toplum, çocukları üzerinden birbirine karşı daha da güvensiz hale geliyor.

Olayın toplumsal bir mesele halinden çıkarılmasının yarattığı/yaratacağı diğer sonuç ise çocuğa yönelik şiddet ve istismara yönelik mücadelede doğru ve etkili yol ve yöntemlerin geliştirilemeyeceğidir. Olayı bireyselleştiren bir düşünce tarzı sonucu en fazla “hasta” ve “sapık” olan kişiler için belli cezalandırmalar yapılacak ve meselenin özünden yani sistemin rolünü ortaya çıkarmaktan kaçınılacaktır. Son zamanlarda tartışılan idam ve hadım yasası yöntemleri gibi... Oysa çocuğa yönelik şiddet ve istismar olaylarının engellenmesi için toplumsal eğitim meselesi ve cezaların yalnızca kişinin cezalandırılması olarak değil toplum içerisinde “caydırıcılık” rolünün de görülmesi gerekmektedir.

Dünya üzerinde yapılan birçok araştırma; idam cezasının pek de “caydırıcı” etkiye yol açmadığını, çocuğa yönelik şiddet ve istismar uygulayanların % 90’lara varan kesiminin bilimsel(!) olarak hasta ya da sapık olmadığını, normal aile babalarının, amcalarının, erkek kardeşlerin ya da bir aile yakınımın olduğunu gösteriyor. Yani anlatmak istediğimiz, olayın iktidar ilişkilerinden kaynaklandığını ve toplumsal bir gerçeklik olduğunu kabul ederek mücadele yöntemleri belirlenmediği takdirde çocuklar için kaçırılma, şiddete maruz kalma ya da istismar tehlikesi azalmayacak ve yok olmayacaktır.

Şiddet ve istismar kıskacında zehirli ve çatal dilli

Çocuğa yönelik şiddet ve istismara karşı mücadele ederken medyanın rolünü tartışmadan geçemeyiz elbette...

Bir an için ülkemizdeki burjuva-feodal medyanın bilinen çürümüşlüğü-nü bir yana bırakarak düşünelim: Çocuğa yönelik şiddet ve istismar olaylarının gündeme taşınması buna karşı mücadele etmek için olmazsa olmazlardandır. Bu olayların kabul edilebilir olmadığını altını çizmek, çocuğun ve ailenin yalnız olmadığını göstermek, bir gün başımıza gelme olasılığını düşündüğümüzde toplumsal dayanışmanın var olacağını hissetmek açısından önemlidir. Suçların engellenmesi noktasında yapılan araştırmalarla da medyanın bu konuda çok önemli bir yerde durduğu biliniyor.

Ama dünyanın her yerinde, medyanın o ülkenin egemen sistemiyle içiçe olduğu ve sistemin toplumu kendi çıkarlarını sürdürmek ve kendisine yedeklemek için bir araç olarak görüldüğü gerçekliğinden hareket etmeliyiz. Eğer bu noktadan hareket edecek olursak, ülkemizde medya, çocuğa yönelik

şiddet ve istismara karşı mücadele ederken bir araç değil, karşı mücadele verilecek bir alan olduğunu görürüz.

Medya yaşadığımız olaylarda şiddetin olumsuz yanlarını göstermeye ve önlemeye odaklanmak yerine kendisi de şiddet içeren bir dile başvuruyor. Şiddet içerikli olayların haberleştirilmesi sürecinde, ilk olarak göze çarpan nokta bu haberlerde şiddetin ve cinselliğin içiçe geçmiş bir şekilde sunulmuş, bunun adeta pornografik bir şekilde resmedilmiş olduğudur. Bu durum medya üzerinden şiddet ve istismarın tekrarlanması anlamına geliyor ki, bu da resmen "medya tecavüzü" olarak adlandırılacak bir düzeydedir.

Burjuva-feodal medya, haberleştirme yöntemi ile mağdur çocuklara yeniden şiddeti yaşatmakla kalmıyor, aynı zamanda şiddet ve cinsel suçlara özendirilen ve örnek teşkil eden bir yol izliyor. Mağdur çocukların fotoğraflarından albümler yapmakta hiçbir sorun görmüyor mesela. Daha çok satmak, daha çok izlenmek için, "üçü de parça parça doğrandı" gibi detaylar kullanıla-

Burjuva-feodal medya, haberleştirme yöntemi ile mağdur çocuklara yeniden şiddeti yaşatmakla kalmıyor, aynı zamanda şiddet ve cinsel suçlara özendirilen ve örnek teşkil eden bir yol izliyor. Mağdur çocukların fotoğraflarından albümler yapmakta hiçbir sorun görmüyor mesela.

rak insanların her türlü merakını kamçıyıyor, zanlı ne dediyse onu olduğu gibi yazıyor ve suça meyilli insanlara rol modeli oluşturuyor.

Etik kurallara ve çocuk haklarına

zerre kadar saygı duymayan medya, böylelikle kadın ve çocuklar yani toplumun "en aşağısındaki" kesimleri için şiddet ve korku yaratan erkek egemen sistemi yeniden ve yeniden üretiyor.

Şiddet ve istismar üzerinden

Kayseri'de kayıp 3 çocuğun cesetlerinin bulunması ve İstanbul'da yaşayan küçük Fırat'ın vahşice öldürülmesinin ardından gündeme en çok oturan tartışmalar, çocuğa yönelik şiddet ve istismarın nasıl engelleneceği noktasında değil, yalnızca zanlıların cezalandırma yöntemlerinin nasıl olacağı noktasına odaklandı. Bu durum, ensest, şiddet ve çocuk istismarı konularını konuşmaktan kaçmaya yarıyor. Asıl sorunları görmeye, önlem almaya ve başa çıkmaya da engel! Yani sistem yine kaçış yolu buldu kendine...

Bu tartışmalardan biri kamuoyunda bilinen adıyla "Hadım Yasası" iken, diğeri ise 2002 yılında kaldırılan idamın, ceza kanununa yeniden getirilmesinin dillendirilmesi oldu.

"Bir çocuğun canını alabilecek kadar vahşileşen bir canlıya 'insan' muamelesi yapmak gerekir mi?" gibi sorular üzerinden insan onuruna aykırı olan idamın geri getirilmesi ve çocuğa yönelik şiddet ve istismar suçlarında bir cezalandırma yöntemi olarak kullanılması üzerinde duruldu yapılan tartışmalarda... Özellikle medyanın korkutma ve panik havası yaratmak için eril bir şekilde hazırladığı "abartılı" haberlerle toplumda infial yaratılmasını

ve bunun derinleştirilmesini "fırsat bilenler", bundan yararlanmak istemiyle harekete geçtiler. Başta MHP, BBP ve benzeri faşist partiler, sokaklarda stantlar kurarak, meclisten, barolardan açıklamalar yaparak "idamı geri istiyoruz" dedi. İnternette "İdamı geri istiyoruz" gibi imza grupları oluşturuldu. Hatta Habertürk işi iyice abartarak "Çocuklara tecavüz edenlere, öldürenlere idam cezası geri getirilmeli mi?" diye sordu. Cevapların yüzde 95'i "evet"ti. Büyük bir heyecanla "Türk halkı idam istiyor" başlıkları atıldı. İlğiden memnun görünen kurum, TV'de bu "anket"i devam ettirip "İdama evet diyorsan XXX numarasına evet yaz gönder" başlıklarıyla halkı oylamaya çağırdı.

Bu anlayış en başta insan haklarına ve insan onuruna aykırı "cezalandırma" yöntemlerini gündemleştirerek halkın duygularını istismar ediyor. Bu yöntem elbette ki şiddet ve istismarla mücadelede "ceza" anlayışını sadece zanlıya kısıtlayarak, işin "caydırıcı" olması kısmını görmezden geliyor. İdam caydırıcı bir yöntem değildir. Bu yöntemin tartışılmasına karşı çıkmak ve asıl olarak ceza kanununun kadının ve çocuğun insan hakları kurallarına ve insan onuruna aykırı olmayacak bir şekilde düzenlenmesinden kaçan sisteme engel olmak gerekir. Özellikle şiddet ve cinsel suçların cezalarının ağırlaştırılması ve asla af kapsamına alınmaması için tartışmalar yürütülmelidir.

Aksi takdirde, idamın yeniden yürürlüğe girmesi ile de aslında bu suçların cezaları artırılmış olmayacak. Çünkü bilindiği üzere şiddet ve istismar olaylarının açığa çıkarılması dahi çok büyük bir güçlükken (bu suçların yalnızca % 5'lik bir kısmının açığa çıkarılabildiği tahmin ediliyor), bu kanunlar çerçevesinde ispat edilmesi de ayrı bir sorundur. "Caydırıcılık" gibi bir etkisi pek olmayan idam gibi bir cezanın, her zaman "güçlü" ve "haklı" yanları bulunan erkeğe uygulanması çok sık olmayacaktır. İdam cezasının hedefinde "bölücü" ve "yıkıcı" güçlerin, yani devrimci, demokrat ve yurtseverlerin, düşünce suçlularının olacağı bilinen bir gerçekliktir. Keza idamı geri isteyen grupların, bu cezanın "istismarcılara" ve "ülkenin bütünlüğüne saldıran terörist güçlere" karşı uygulanmasını istemesi boşuna değildir!

Çocuğa yönelik şiddet ve cinsel istismara karşı yapılabilecek uzman önerileri:

- Yapmanız gereken en önemli şey, çocuğunuz anlayabilecek yaşa geldiğinde, tüm gerçekleri ona saklamadan gizlemeden anlatın ki, çocuğunuz böyle bir tehlikeyi sezdiğinde ya da yaşadığında size anlatabilsin.
- Anne-baba olarak çocuğunuzun size anlattıklarını virgülüne kadar dinleyin. Çevresini, arkadaşlarını ona sezdirmeden ve onun güvenini, yaşamını etkilemeden takip edin ve araştırın.
- Yakın çevrenizden birinin ya da büyük bir çocuğun, çocuğunuza ilgisi aşırı ise ve çocuğunuz da bundan rahatsız ve şikayetçi ise lütfen dikkatle sebebi araştırın.
- Çocuğunuza "bedenim bana aittir" bilincini kazandırın. Bunu ihlal edenler karşısında utanmamasını, sessiz kalmamasını, aksine tepki göstermesini öğretin.
- Çocuğunuza her zaman yanlışlarını dinlerken özenli davranın ve doğruyu gösterin. Böyle davrandığınız takdirde, çocuklar, yaşadığı şiddet ve istismar gibi bir olayı size anlattığında ceza alma korkusu yaşamayacak ve her şeyi anlatacaktır.

• Çocuğunuzun hayatının içine girin, paylaşın.

Ve kurşun gerçeği öldüremedi...

İlk kurban adanırken bir nehire
Korkunun ilk nişanında başlamıştır
Gözyaşının ilk damlasından kalma

Yaslı baharlarla gelmiştir bugüne
Kanla yazılan yasalarla
Açlığın otağ kurduğu sabahlara

Ve sonuçsuz kalan ahlarla gelmiştir
Acıya kurşun işlemez artık
Ölüm bile bu acıyı cellat bilmiştir...
(Adnan Yücel)

CiwanHaco'nun, sonradan filmin tek müziği olduğunu anlayacağımız *Şêx Said – Diyarbekir* parçasının o muazzam etkileyciliği alır çeker sizi öykünün içine önce. Gözlerinde sabah mahmurluğuyla gençten bir çocuk suretidir, ateşe çayı koyan. Tanıdık bir kahvaltılık masasının etrafında oturanlarda kendinizi aramaya koyulmanız için çok beklemeye gerek kalmaz ilkin. Gerçeğin peşinde bir grup serüvencinin öyküsüdür anlatılan. Çocukluktan henüz çıkmış gençcik bir yüreğin gözleridir, acemi ve ürkek bakışlar fırlatan. Fırat'ın bakışları onlar. Köyünden zorla göç ettirilmiş bir militan adaydır o. Ailesi hiç bilmediği bir ülkeye sığınmak zorunda kalmış 1990'ların milyonlarca Kürt çocuğundan biridir Fırat. Ve devrimciliği seçmiştir, üstelik ateş ortasında.

Zaman 1990'lar başıdır. Kürdün insanlığından utandırılırcasına boylu boyunca, upuzun işkence tezgâhlarına yatırıldığı en kanlı dönemlerdendir. Dönemin başbakanı S. Demirel'in, "Onlar gazeteci kılığında girmiş militanlar, birbirlerini öldürüyorlar" diye ifade ettiği Özgür Gündem gazetesinin Amed Bürosu çalışan ve muhabirleri devletin kirli oyunlarını deşifre etmenin peşindedir. Bölgede, adam kaçırma, tehdit, uyuşturucu ve cinayet işleyen bir kontrgerilla örgütlenmesini deşifre etmenin gayretleri ekseninde basın özgürlüğüne odaklanan film, dönemin Diyarbekir ve bölge gerçekliğini de olanca çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Filmin yönetmeni **Sedat Yılmaz** da, amaçladıklarından birinin bu çıplaklığı yansıtmak olduğunu dile getirmiştir. Gerçeğin peşinde *ilk kurbanın adanması* çok geç olmayacaktır. Kurulduğu ilk günden itibaren baskı ve yıldırma ile karşılaşan gazetesinin bir muhabiri, sokak ortasında, güpegündüz ve o çok bilindik anlatıyla ensesinden tek kurşunla vurulur. Diğer muhabirin yaptığı ilk iş, şehit düşen yoldaşının cansız bedenini fotoğraflayarak haber yapmak olacaktır. Gazete merkezine haber aktarılması, gazetesinin kente girişi ve dağıtılması engellenir, yasaklanır. Oysa devrimci çözümler hiç bitmez. Kırılan her şey, tamir edilecek bir malzemedir. Düşen her yoldaşın, ardısına yürünebilmesi için boş bırakılmaz yeri. Dağıtım işini belki

de "bugün taş atan çocukların babalarıdır" el verdiğince üstlenen. Ana akım olarak ifade olunan medyanın devletin katliamları karşısında alkışlama rolünü açığa çıkarttığı yıllara göndermede bulunmayı elden bırakmayan film, gerçeği, ne pahasına olursa olsun, kamuoyuna ulaştırmayı gaye edinen Özgür Gündem çalışanlarının nasıl bedeller ödediğini hatırlatıyor. Yayın hayatı boyunca birçok kez kapatılan ve farklı isimlerle çıkmak zorunda kalan gazetesinin yüzlerce sayısına toplatma çıktı, gazete büroları basıldı, bombalandı, yayın hayatı boyunca otuz muhabir olmak üzere yetmiş altı çalışanı katledildi.

Press filmi, katledilen yoldaşının izinde, onun kovaladığı haberin, kontrgerilla çetesinin peşinde olan başka bir muhabirin Hevsel Bahçeleri'nde pusuya düşürülmesiyle son bulur aslında. Ve siz orada, cebinde silah olmasına rağmen, fotoğraf makinesini eline alan muhabire sıkılan kurşunla, filmin başında daldığımız öykünün içinden öteye fırlatılırsınız. Size çarpan kurşun değil, gerçekliktir. Ve gerçek, şarkısını söylemeye devam eder:
Minnavêxwe kola li bircên Diyarbekir
Gavakustêrk li esmananstûxwar
Türkçesi:
Adımı kazıdım Diyarbekir surlarına
Yıldızlar gökte boynu bükükken
Söz – RojenBarnas
Müzik – CiwanHaco
(Bir ÖG okuru)

Gidenler

Ne gidişler oldu
Ne gidişler
Ki hepsi müjdecisiydi
Yeni gelişlerin

Salt bir bayrak değillerdi
ellerimizde
Durmadan sallanan
Hedefe varmanın bilinci oldular
beynimizde
Yolumuzu aydınlatan

Yarına yürüyüşte birer
basamaktı onlar
Düşmana doğrultulan silahın
Tetiğindeki parmak
Yakışmaz Partizana duraksamak
Cüretkar olalım yoldaşlar
Yarına ancak böyle varılacak..
(Bir ÖG Okuru)

Ayazlara inat

Açık ve bitimsiz düşlerdi
Pamuk hafifliği dokunuşları
Büyük yankı ve yangınlara
Dönüştüren
Sağdan soldan her yan ayazdı
İnanç ve kararlılık
Sevgi ve baş eğmezlik
Umut ve özlem
Hakimiyet ve disiplin
Görev ve sorumluluk
Günbatımı ve gecenin
Katran kararı hükmü
Sabahın seher vaktinde
Ayazın geberesice donduruculuğu
Amansız doğa
Amansız koşullar
Amansız hasımlar
Ölüm kokuyordu hava
Her yan yine ayazdı
Yer altını yer üstüne döndüren
Güneşin
Üstüne kardi kapanan
Toprak, köylü ağladı
Yükseldi ağıtlar yayıldı
Taştı öbek öbek
Memleketin bağrına
Çılgılık oldu ulaştı tekrar
yükseldiği yere
Düşenler tohum oldu
Actı karanfil
Ayaza inat inat...
Binlerce yılların açlığı
Birikmiş şuurların gücü
Eteklerinde zel
Dağının

*Tekirdağ 1 Nolu'dan
bir tutsak Partizan*

1 Mayıs'a katılan bir Partizancı Newroz'a neden katılmaz?

Çoğunuz geçen seneki o görkemli 1 Mayıs'ı hatırlıyorsunuzdur. 1 Mayıs 1977'de yapılan saldırının ardından geçen 33 yıldan sonra ilk defa o alana çıkmanın mutluluğunu taşıyorduk. Alana girdiğimizde her tarafımızda sevinç çığlıkları, gülen gözler ve sevinçten ağlayan insanlar vardı. Gerçekten olağanüstü bir gündü.

Bir Partizancı olarak ben de kortejimizde yürüyordum. Coşku doluydum. Çünkü 1 Mayıs'ta devrimcilerin ödediği çeşitli bedeller sonucunda Taksim'de olmanın sevinci bir yana kortejimizin görüntüsü ve canlılığı da bu coşkumu katlıyordu. Uzun zamandan beri ilk defa bu kadar coşkulu slogan atan ve kitlesel bir Partizan kortejinde yürüyordum ve göğsüm kabarıyordu.

Bu güzel tablo, 20 Mart 2011 günü yani Kazlıçeşme'de düzenlenen Newroz eyleminde de sürekli gözlerimin önüne geldi. Ama bu kez coşkumu artırmıyor ya da göğsümü kabartmıyordu hatırladığım 1 Mayıs görüntüleri... Aksine o görüntüleri hatırladıkça içim daha da sıkılıyor ve beynimde onlarca soru oluşuyordu. 1 Mayıs'a katılan, coşku ile slogan atan, gözlerinde yoldaşlık parıldayan binlerce Parti-

zancı; bu bayramda, Newroz'da neredeydi ve neden yoktu? Kortejimiz 40'lı, 50'li sayılarda gezinirken, pankart ve flamalarımızda sıkıntı yaşarken, sloganlar oldukça

cılız atılırken, hep o görüntüler ve bu soru vardı aklımda: **1 Mayıs'a katılan bir Partizancı Newroz'a neden katılmaz?**

Yanımızdan akın akın yürüyen rengarenk giyinmiş ve sloganlar atıp marş söyleyen binlerce Kürt kadın, genç, çocuk geçiyordu. Hepsi çok coşkulu ve her fırsatta halaya duruyorlardı. Alan ağzına kadar dolmuştu zaten... Bu manzara bize nasıl dokunmuyordu, o coşku bize nasıl sinmiyordu, hayret!

Newroz'un önümüze koyduğu o denli çarpıcı tablolar vardı ki! Törelere ve faşizmin yaşam alanı bırakmadığı Kürt kadını, zincirlerini parçalayıp alanlara dolmuş; sokakta, evde bir erkeğin yanında konuşması, kararlara karışması yasaklanmış olmasına rağmen sloganları gür bir şekilde ve en önde atmaya başlamış, kendisini asimilasyon ve şiddete maruz bırakan tecavüz kültürü karşısında rengarenk, yöresel kıyafetlerini giymiş ve aralıksız bir şekilde isyan zılgıtlarını gökyüzüne savuruyordu. Kürt gençleri ve çocukları yüreklerindeki isyanı ve ateşi alana getirmiş, halaya duruyorlardı.

Böylesi bir manzara karşısında biraz kendimizi sorgula-

mamız gerektiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın, diğer devrimci önderlerden ayıran ideolojimizin temel taşlarından olan Kürt Ulusal Sorununa yaklaşımını, pratikte nasıl hayata geçiremediğimiz gerçeği, Newroz alanına katılımımız ve coşkusuzluğumuzla adeta suratımıza çarpıyordu.

"Ulusal baskıya hayır!"

"Bir millet ya da bir dil için imtiyaza hayır! Bir milli azınlığın ufak bir ölçüde dahi ezilmesine ya da gadre uğramasına hayır!" (Lenin)

"...Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan genel demokratik muhteva taşır ve bizim, ulusal imtiyazları sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırt eder... **kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu muhtevadır.**" (Lenin)

Biz neden ulusal harekete ve dolayısıyla Kürt halkına bu kadar "yabancıyız"? Hem de birçoğumuz Kürt olmamıza ve Kürt olduğumuz için baskı ve ayrımcılığa uğramış olmamıza rağmen durumumuz bu! Lenin, ulusal hareketi destekleme konusunda kıstas olarak **"ufak bir ölçüde dahi"** diyor. Oysa bizim ülkemizde Kürt halkının, kimlik yüzünden gördüğü baskı ve zulüm "çok büyük ölçüde"! Yakılan

köyler ve insanlar; bombalarla, havan toplarıyla parçalanan çocuk bedenleri ve kırılan çocuk kolları; sevdiklerinden tamamen uzağa kaçırılan, gömülen insan cesetleri, her sabah "Türk'üm" diye yemin ettirilen Kürt çocukları...

Bugün dahi şöyle bir kafamızı kaldırıp baktığımızda öldürülen, bedenlerine işkence edilen ve on binlerin uğurladığı gerilla cenazelerine takılır bakışlarımız; bir gerilla annesinin gözyaşlarını pınarlarında kurutup dimdik durduğu resimlerle içimiz ananın öfkesi ile dolar; öldürülen ya da tecavüz edilen Kürt çocuklarını duydukça daha bir sıkırsız dişlerimizi; binlerce Kürt siyasetçi ya da genci hapis-hanelere doldurduklarında yüreğimiz öfkeyle kabarrır!

Hiçbir Partizancının bu saldırılar karşısında duyarsız kalamayacağını ve sisteme karşı öfke ile dolmayacağını düşünmekle birlikte pratikte "faşizme karşı omuz omuza verilmediğinde" ideolojimize olan bağlılığımızın samimiyetini bir kez daha sorgulamamız gerekecek. Öfkemizi ve ideolojimizi devrimci kılan, ne kadar gür slogan attığımız ya da Kürt Ulusal sorununa ne kadar teorik yaklaştığımız değildir yalnızca! Biz devrimciyiz, biz Partizancıyız! Sessiz kalamayız hiçbir zulme! Haksızlığa uğrayanın yanı sıra devrimciyiz ve düşüncelerimiz devrimciliğini yitirir, sıradanlaşır ve silikleşir. **(Bir ÖG okuru)**

Merhaba

Geldiğimiz çağ; sınıf ayrımlarının, emek sömürüsünün en yoğun yaşandığı dönemlerden biridir. Mevcut sistemde sınıfların en baştan süre geldiği gibi yaşa, boya-posa, saçala, "sakala" göre değil maddi durumlarına göre saygınlık kazandıklarını biliriz, örneğin bir boya fabrikasının sahibi ile bir seyyar boyacının toplum üzerindeki saygınlığı ortadadır. İşte bu örnekten yola çıkarak gözlemlediğim bir olayı sizlerle paylaşmak isterim:

"Bir gün oturmuş bir yerde sigaramı içerken, karşıdan gelen boyacıya gözüm takıldı, önceden de dikkat ederdim, düşündürdü sürekli beni. 50-60 senelik sıkıntının, hüznün, acının verdiği ağırlıkla omuzları düşmüş, sırtı kamburlaşmış ve olmazsa olmazı boya kutusu ve kıyafeti; illaki bu durum onu sıkıyordur ama bugün şahit

oldum ve adamı en çok sıkın şeyin insanın üst başı ile saygınlık kazanması, 60 yaşındaki adamın belki de olmayan çocuğundan daha küçük birine abi demesi, adamın ise onu üst başı ile değerlendirip ciddiye bile almaması."

Bu olayda da görüldüğü gibi "kendine göre" bir gömlek üstün fakat daha küçük bir yaşta olan bir insanın kendinden "alt tabaka"da olan bir "emekçiyi" sadece kendinden daha kötü bir kıyafet giydiği için küçük bir çocuğu terbiye eder gibi tavır takınması yaşanıyor. Bu durum sistemin toplum üzerinde kurduğu bir silahtır. Ancak böyle emekçilerimizi terbiye edeceklerine inanıyorlar, fakat şunu bilmeleri lazım, bizim proletaryamızın terbiye edilmeye ihtiyacı yok. Tam tersine artık proletaryanın sizi terbiye etme vakti gelmiştir, artık sizin üstten bakan gözlerinize, ellerinizi sürekli enselerinde hissetmelerine, coplarınıza

kafalarında-sırtlarında hissetmeye tahammülleri kalmamıştır, zaman yaklaşıyor ve o zaman geldiğinde proletaryanın terbiye gücünü en uç noktalarınızda, iliklerinizde en şiddetli biçimde hissedeceksiniz. Kısacası sizin silahınızla sizi vuracaktır proletarya.

İşte o zamana kadar sıkılacaksınız boyacı, mücadele edeceksin ve o büyük günün alt yapısını kuracaksın. Belki acıların, sıkıntılarının ikiye katlanacak, belki göremeyeceksin ama doğru yaşayacaksın, uğruna ölebileceğin, gözün kapalı gidebileceğin için yaşayacak ve öleceksin. Kaybedecek neyin var zincirlerinden başka. Fakat kazanacağın koca bir dünya var ve biz de o yolda senin arkadayız boyacı. Ömrün-ömrümüz yetmese de mücadele edeceğiz boyacı, unutmaya zincirlerinden başka kaybedeceğin bir şey yok ama kazanacağın koca bir dünya var!

(Tarsus'tan bir ÖG okuru)

Yürüdük

hiç durmadan
bıkmadan, usanmadan
yılmadan
sonu zafere varana dek
yürüdük...

Vurulduk,
kalleşin sattığı
korkağın kaçtığı
haince pusularda
vurulduk...
Yurdumuzun bereketli
topraklarında...

Haykırdık,
Sloganlarla
türkü ve marşlarımızla
Umuda tohum ektik
Halkımızın yüreğine akıp
Haykırdık...

Tutsak düştük,
İşkenceler gördük
"Parça parça edildik
Bilinmez yerlere
gömüldük"

"Ser verdik seve seve
Sırrımızı vermedik öle-

siye
Böyle gördük
biz PARTİZAN'lar
Yığıtçe direnmeyi
Hapishanelerde
İşkencehanelerinde

Tanıdık,
Düşmanı tanıdık
Zulmü ile nasıl
sömürüldüğümüzü
Çekilen çileleri
göç ettiğimiz köyleri
Susturulmak için
Durdurulmak için
Yıldırılmak için
kayıp edilmeyi,
yok edilmeyi Tanıdık...

Biz PARTİZAN'lar dur-
madık-durmayacağız
Bıkmadık-yılmadık
Tükenmedik-
tükenmeyeceğiz
Umut ile sevdah
yüreklерimizle

Tohum olduk inancımızla
düştük yurdumuzun
bereketli topraklarına
halkımızın
yüreklерine-bilincine

Altıncağ'a yürüyen
bedenlerimizle
direnenlerin sesi
dağların dili

İşçi-Köylünün umudu ile
Yurdumuzun Kızıl güneşi
olduk

Doğduk doruklarda
Sevdik

Tanıdık

Bağlandık

Kavgamıza

(Bir ÖG okuru)

Kavgamız keskin, varsa cesaretiniz gelin

1 Mayıs yaklaşırken işçi direnişleri de yaygınlaşarak sürüyor. "Direnişimizi meydanlara taşıyarak sesimizi daha güçlü duyuracağız" diyen işçiler, zafere ulaşmak için örgütlü ve kararlı bir duruşa dikkat çekiyorlar.

Kartal: DESA işçilerinin sendikalaşma mücadelesine karşı saldırılarını artıran DESA patronu çıkmaza girmiş durumda. Düzce DESA fabrikası önünde devam ediyor. 24 Ağustos 2009'da başlayan mücadele uluslararası çapta ses getirince DESA patronu sendika ile protokol imzalamak zorunda kalmıştı. Uluslararası alandaki boykotun gücü ile maddi ve manevi zarara giren DESA patronu protokolün ardından prestijini yeniden tazeleme yoluna gitmiş ve son süreçte ise tekrar sendikayı tanımamış ve saldırılarını yoğunlaştırmıştı.

"Bu fabrikaya sendika girmeyecek" diyen patron 28 Ocak 2011'de **Serdar Kuru** ve **Hakan Lermi** adındaki işçileri işten attı.

Lermi süreci şu şekilde gazetemize anlattı. "İşten atmalarla birlikte üye olmayan birçok arkadaşımız sendikaya üye oldu. Üye işlemleri sırasında psikolojik baskı yapmak için patron tarafından devamlı takip altında tutuluyoruz. Sürekli sendikaya üye olan arkadaşlarımızın tespiti yapılmak isteniyor. Biz de noter önünde camları filmli

araçlarla gelerek araba içinde noter işlemlerini yapıyoruz. Bu şekilde patronun saldırılarından birini de boşa çıkardık. Buradan bir kâr elde edemeyen patron, bu kez fabrika içinde mobbinge başvurdu. Kadın arkadaşlarımızı karşı devamlı psikolojik saldırıda bulunuyor. Bu saldırılar da kadın ve erkek arkadaşlarımızın dayanışması ile boşa çıkarılıyor. Zafer kazanmak ve saldırıları boşa çıkarmak için güçlü bir direnişe ihtiyaç var. Bu gücü de kendimizde görüyoruz. Sendikayı DESA'da örgütleyeceğiz ve kazanacağız bunun başka kaçarı yoktur."

Lermi, 1 Mayıs ile ilgili de şöyle konuştu: "DİSK'in 1 Mayıs için Düzce'de yaptığı programa biz de dâhil olduk.

Bu sene Düzce'de 3 güzergâhtan yürüneceği söyleniyor. Ancak güzergâhlar daha belli olmadı. Yürüyüş, Düzce Anıt parkından başlayıp Konak meydanına kadar sürecek. Biz DESA işçileri bu sü-

rece yoğun olarak hazırlanıyoruz. El-den geldiğince tüm gücümüzü bu büyük güne katacağız, direnişimizi meydanlara taşıyarak sesimizi daha da duyuracağız.

Direnişlerin ruhunu taşıyacağımız 1 Mayıs'a yaklaşırken ablu-kalar altındaki direnişlerin biriken öfkesi, yükselen bilinci Mas-Daf'ta yaşam buldu. Temmuz 2010'da Mas-Daf'ta örgütlenme çalışması açığa çıkan Birleşik Metal-İş Sendikası'nın 22 işçisi işten atılmıştı. Aylar süren direniş sonucunda Mas-Daf patronu sendika ile protokol masasına oturmayı kabul ederek 16 işçiyi geri işe aldı ve 6 işçinin ise tazminatlarını sendikamın talep ettiği oranda verdi.

Kazanımla sonuçlanan direnişin ardından gelen süreçte ise BMİS'in TİS çağrısına kulak asmayan patron, saldırıya geçti. 109 işçi işten atıldı. Birleşik Metal İş Sendikası Kocaeli Şube sekreteri **Talat Çelik** Mas-Daf'ta yaşananları gazetemize şu şekilde anlattı.

"Sendikamızın TİS çağrısına kulak asmayan Mas-Daf patronu, fabrika içine işçi kılığında çeteler sokarak provakasyon çıkarmak istedi. Birçok işçi sendikadan istifa etsin diye taciz ve saldırılara maruz kaldı. TİS çağrısına ret yanıtına karşı fabrika içinde işçi arkadaşlarımız iş yavaşlatma ey-

lemine gittiler. Bu kez patron yine işçi kılığında birikişi getirerek yaşananları raporlaştırdı. Birikişi raporuna göre 'yasadışı grev, iş yerine zarar verme gibi provakasyonlar sendika tarafından gerçekleştirilmiş.' Rapor gereği 4 Nisan günü mevcut işçi sayısı 123 olan fabrikada 111 arkadaşımızın iş akitleri feshedildi. İlginçtir ki karar, işçi arkadaşlarımıza bölge jandarma komutanı tarafından okundu. Hergün işçilere yönelik çeşitli biçimlerde saldırılar düzenleniyor. Ama biz fabrikaya tekrar sendikalı olarak döneceğiz. Yaklaşan 1 Mayıs bizlere moral ve motivasyon katıyor. Kavgamız daha da keskinleşti. Mas-Daf patronu bu keskinliğe dokunacak cesarete sahip değil."

Cafer Kala: "PTT önündeki direnişimiz hukuki süreç tamamlanmaya kadar devam edecek. Kararlıyız. İlk gün nasılsak bu gün de aynı heyecan ve coşku içindeyiz. Ben eskiden direniş nedir bilmezdim

ancak şimdi direnen ben oldum. Sesimizi her yerde duyuracağız. 1 Mayıs direnişimize daha da bir kararlılık aşılacak. 1 Mayıs benim için ilk olacak tıpkı direnişimiz gibi. Bu açıdan 1 Mayıs, bizim için öfke ve kararlılık günü olacak. Bu öfke ve kararlılık da biz PTT direnişçilerini zafere götürecektir.

Nüsrân: 1 Mayıs benim doğum günüm, işçi olarak geldim işçi olarak gidiyorum. 1 Mayıs sokaklarda kutlanan kardeşliğin simgesi olarak çok büyük bir önem taşıyor. 1 Mayıs, 7'den 70'e bilinerek kutlanacak. Yaşasın sınıf dayanışması!

Doğan: 1 Mayıs benim için önemli bir gün. Birlik ve mücadelenin ortaya konulduğu bir gün. Bugün bize sınıf dayanışmasının en iyi bir şekilde hayat bulduğunu anlatıyor. Aslında 1 Mayıs denildiğinde hayatta işçi

sınıfının ve mücadelesinin olduğunu anlatan bir gündür. Ben bu direnişte bulunduğum için daha ayrı bir önem taşıyor. Ben bu dire-

nişte işçiliğin, direnişin ne olduğunu anladım. 1 Mayıs, verilen bu bedeller ve karşılığında emektir.

Alican: 1 Mayıs denince aklıma ilk gelenler; örgütlenmek, sınıf arkadaşlarımızın ve sivil toplum örgütlerinin toplanması. 1 Mayıs'ta en güçlü ve örgütlü bir şekilde sesimizi daha çok duyurur. 1 Mayıs bütün işçilerin ve sınıf mücadelesi veren arkadaşların bayramı. Ben buradan herkesin işçi bayramını kutluyor ve 1 Mayıs'ı sabırsızlıkla bekliyorum.

Casper direnişine DDDBS'den ziyaret

Kartal: Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, 9 Nisan Cumartesi günü Casper işçilerini ziyaret etti. Sendikada örgütlendikleri için işten atılan Casper işçileri fabrika önünde kurdukları çadırda direnişleri sürdürüyor. Saat 14.00'te toplanan DDDBS'liler direnişe yakın bir mesafede "Casper işçileri yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" pankartı açarak, "Birlik mücadele zafer", "Direnen işçiler yenilmezler" slogan-

larıyla çadıra kadar yürüdüler. Direniş alanına gelindikten kısa bir süre sonra çalışan işçilerin paydos etmesi sonucu direnişçi işçiler, fabrika önünde işten çıkan arkadaşlarını sloganlarla karşıladı ve çalışan işçiler de dahil herkes "Casper'a sendika girecek, başka yolu yok" sloganlarını haykırdı. Çalışan işçiler servislerle evlerine gittikten sonra DDDBS'liler direniş yerinde kalarak direnişteki işçilerle sohbet etti. Ziyaret, direnişteki işçi-

Casper işçisi **Gürkan Tuna;** 1 Mayıs bizim için farklı geçecek daha önce çalışan bir işçiydik. Şu anda insanları daha fazla anlayarak ve alanda paranın gücüne karşı insan olmanın onuruyla direnenin ne olduğunu daha iyi bilerek bulunacağız. Herkesi 1 Mayıs işçi bayramına bekliyoruz. İşçi 1 Mayıs alanlarını boş bırakmasın ki başka unsurlar doldurmasın.